

РИШЕЛ МИЙД

*Сънят
на сукубата*

ПОРЕДИЦАТА ЗА ДЖОРДЖИНА КИНКЕЙД
КНИГА ТРЕТА

РИШЕЛ МИЙД СЪНЯТ НА СУКУБАТА

Превод: Мария Бенчева

chitanka.info

*На Кристина, която подозирам, че притежава повече
копия на книгите ми и от мен самата. Приятелството и
подкрепата ти значат много за мен.*

БЛАГОДАРНОСТИ

За да напишеш книга, ти е необходима помощта на цяло село, понякога дори цяло предградие. Благодарна съм на всичките ми приятели и на семейството ми, които ми помогнаха да се справя. Мега благодарности на екипа за бързо четене и обратна връзка — Дейвид, Джей и Марси. Благодаря ви, приятели, за бързото четене и за уверенията ви, че всичко е така, както трябва да е. Благодаря ви и че ми казвахте кога не всичко е така, както трябва да е — независимо дали проблемът беше в неподходящо подбрана дума или в „прекомерната емоционалност“ на Джорджина.

Много благодарности дължа на агента ми Джим Маккарти, който никога не бавеше имейлите си, винаги ми даваше полезни съвети и ме уверяваше, че съм достатъчно добра и достатъчно умна. Благодаря и на редактора ми Джон Скона-милио — той също не бавеше отговорите си и беше много щедър с крайните срокове.

И накрая — дълбока признателност към читателите ми, които ме насърчаваха ежедневно чрез имейли и на блога ми. Съобщенията ви, че харесвате книгите ми, ме карат да искам да пиша.

ГЛАВА 1

Искаше ми се мъжът върху мен да побърза, защото започвах да се отегчавам.

За съжаление нямаше изгледи да свърши скоро. Брад или Браян, или както и да се казваше, стискаше очи с такава концентрация, сякаш правенето на секс беше равно на мозъчна операция или на вдигане на стоманени греди.

— Брад — казах задъхано. Беше време да извадя тежката артилерия.

Той отвори едно око.

— Брайс.

— Брайс — придобих възможно най-страстното си изражение, изразяващо оргазъм. — Моля те... моля те... не спирай!

Той отвори и другото си око. Ококори се. И минута по-късно беше свършил.

— Съжалявам — задъха се той и се претърколи от мен. Изглеждаше покрусен. — Не знам... не исках...

— Не се тревожи, скъпи. — Изпитвах съвсем леко угризение, че прибягнах до номера с „не спирай“. Невинаги се получава, но при някои мъже беше достатъчно да им пуснеш тази муха. — Беше невероятно.

И в действителност това не беше пълна лъжа. Самият секс беше посредствен, но енергията, която получих след това, усещането как животът и душата му се изливат у мен — да. Това вече беше невероятно. Беше буквално нещото, за което една сукуба като мен съществуваше.

Той ми се усмихна изтощено. Неговата енергия беше преминала в моето тяло. Загубата ѝ го беше уморила и изцедила. Скоро щеше да заспи и вероятно да остане в леглото през следващите няколко дни. Душата му беше добра и аз бях отнела голяма част от нея — както и от живота му. Щеше да живее няколко години по-малко, благодарение на мен.

Опитах се да не мисля за това и побързах да се облека. Съсредоточих се върху проблема какво да направя за собственото си оцеляване. А и Адът изискваше от мен редовно да съблазнявам и корумпирам добри души. Лошите мъже ме караха да се чувствам по-малко виновна, но с тях нямаше да изпълня задължителната норма на Ада.

Брайс изглеждаше изненадан от внезапното ми тръгване, но беше прекалено изтощен да спори. Обещах да му се обадя (не че имах такова намерение) и се измъкнах от стаята, а той изпадна в безсъзнание.

Още не бях затворила вратата, когато се преобразих. При него бях дошла като висока жена с гарвановочерна коса, но сега отново бях в предпочитаната от мен форма — с дребна фигура, зелени лешникови очи и светлокестенява коса със златисти отблясъци. Като повечето неща в живота ми, външният ми вид беше променлива величина — така и не се установих на нещо по-постоянно.

Изтрих Брайс от съзнанието си (както правех с повечето мъже, с които спях) и отидох с колата до другата част на града, до мястото, което бързо се беше превърнало в мой втори дом. Апартаментът беше боядисан в жълтеникавокафяво и се намираше в жилищна сграда, която отчаяно се опитваше да се впише в модната линия на новото строителство в Сиатъл. Паркирах пасата си отпред, изрових ключовете от чантата си и се вмъкнах в сградата.

Жилището ми беше тихо и спокойно, потънало в тъмнина. Близкият часовник ме информира, че е три сутринта. Докато вървах към спалнята, отново се трансформирах и смених дрехите си с червена нощница.

Замръзнах на вратата на спалнята, изненадана как дъхът замря в гърлото ми. Човек би помислил, че след толкова време би трябвало да съм свикнала и че той не трябва да има такъв ефект върху мен. Но имаше. Всеки път.

Сет лежеше върху леглото, изпълнал едната си ръка над главата. Дишаше дълбоко и спокойно, чаршафите се бяха омотали около дългото му стегнато тяло. Лунната светлина променяше цвета на косата му, но на слънце светлокестенявите му кичури имаха червеникав отблясък. Докато го гледах и изучавах, почувствах как сърцето изпълва гърдите ми. Не мислех, че отново ще изпитам нещо

подобно, не след като векове наред се бях чувствала толкова... празна. Брайс не означаваше нищо за мен, но човекът пред мен беше всичко.

Вмъкнах се в леглото до него и ръцете му веднага ме обгърнаха. Мисля, че го направи инстинктивно. Връзката между нас беше толкова дълбока, че дори и в съня си не можехме да стоим далеч един от друг.

Притиснах буза до гърдите на Сет и почувствах топлината на кожата му, докато заспивах. Угризенията, които изпитвах към Брайс, изчезнаха и остана само Сет и любовта ми към него.

Почти веднага започнах да сънувам. Само че... е, самата аз не бях в съня, или поне не участвах активно. Все едно наблюдавах себе си от страни и гледах как събитията се развиват като на филмова лента. Разликата беше, че можех да усетя всеки детайл. Образите, звуците... бяха толкова реални, колкото истинския живот.

Другата Джорджина се намираще в кухня, която не познавах. Стаята беше светла и модерна, по-голяма отколкото бе необходимо за готвач като мен. Другото ми Аз стоеше пред мивката до лакти в сапунена вода, която ухаеше на портокал. Тя миеше чинии за изненада на истинското ми Аз (но пък не се справяше никак добре, което беше нормално). Части от съдомиялната бяха пръснати по пода и това обясняваше нуждата от ръчен труд.

От съседната стая долиташе песента „Суийт хоум Алабама“. Другото ми Аз си тананикаше, докато миеше, и по сюрреалистичен, типичен за един сън начин, можех да усетя щастието ѝ. Тя беше доволна и изпълнена с толкова свършена радост, че едва успявах да го проумея. Дори със Сет рядко бях толкова щастлива, а с него аз бях адски щастлива. Не можех да си представя какво би накарало другото ми Аз да се чувства по този начин — тя все пак се занимаваше с досадно миене на чинии.

Събудих се.

За моя изненада беше вече вече късно сутринта — светло и слънчево. Не можех да повярвам, че е минало толкова време. Сънят сякаш беше продължил само минута, но часовникът твърдеше, че са изтекли шест часа. Заболя ме от загубата на усещането за щастие, което изпитваше другото ми Аз.

И което беше по-странно, нещо не беше... наред. Отне ми секунда да осъзная проблема: бях изцедена. Живителната сила, благодарение на която съществувах, енергията, която бях откраднала

от Брайс, беше почти изчерпана. Всъщност имах дори по-малко енергия, отколкото преди да спя с него. В това нямаше никакъв смисъл. Един прием на енергия би трябвало да ме поддържа поне две седмици, а аз се чувствах толкова изтощена, колкото трябва да е бил Брайс. Още не бях загубила способността си да се трансформирам, но до ден-два щях да се нуждая от нова енергия.

— Какво има?

Сънният глас на Сет дойде отнякъде до мен. Търкулнах се и го видях да ме гледа, подпрян на лакът, с лека, сладка усмивка. Не ми се искаше да обяснявам какво се беше случило. Ако му кажех, трябваше да му разкажа и за Брайс. На теория Сет знаеше какво правех, за да осигуря оцеляването си, но все пак невежеството беше блаженство.

— Нищо — излъгах. Аз съм добра лъжкия.

Той докосна бузата ми.

— Липсваше ми снощи.

— Не е вярно. Снощи имаше среща с Къди и О'Нийл.

Усмивката му се стопи и забелязах как очите му придобиха отнесения, обърнат към вътрешния му свят поглед, както когато се замислеше за героите от романите си. През дългия си живот бях карала крале и генерали да ме умоляват за любовта ми; въпреки това в някои дни чарът ми не можеше да се съревновава с хората, които живееха в главата на Сет.

За щастие днес не беше един от онези дни и вниманието му отново се върна към мен.

— Не. Те не изглеждат толкова добре по нощница, която между другото е точно като стихотворение на Ан Секстън.

Само Сет можеше да ти направи комплимент като те сравни с поет е биполярно разстройство. Погледнах надолу и разсеяно прокарах ръка по червената коприна.

— Изглежда доста добре — съгласих се. — Може би с нея изглеждам по-добре, отколкото гола.

Той се подсмихна.

— Не, Тетида, не е вярно.

Усмивнах се, както винаги, когато ме наричаше с това име. В гръцката митология Тетида е майка на Ахил — богиня, която можела да променя формата си и която била спечелена от един упорит

смъртен. После по изненадващо агресивен за него начин, Сет ме бутна назад и започна да целува врата ми.

— Хей — казах и неубедително се опитах да се дръпна. — Нямаме време за това. Имам работа. И искам закуска.

— Добре — промълви той и се премести на устата ми. Спрях да се оплаквам. Сет целуваше страхотно. Целувките му се топяха в устата ти и те изпълваха със сладост. Бяха като захарен памук.

И да искахме обаче не можехме наистина да се разтопим. Не и ние. С отработено усещане за време (по което човек вероятно можеше да си свери часовника) той спря целувката, седна и отдръпна ръцете си. Все още се усмихваше, когато погледна надолу към мен и непристойната ми поза.

Усмихнах му се в отговор и потиснах лекия пристъп на съжаление, който винаги се появяваше в подобни моменти.

Това обаче беше положението при нас и честно казано, системата работеше доста добре, предвид всички усложнения във връзката ни. Приятелят ми Хю веднъж се беше пошегувал, че всички жени могат да откраднат душата на един мъж, ако са достатъчно дълго време заедно. В моя случай не бяха нужни години. Една малко по-дълга целувка щеше да е достатъчна. Такъв беше животът на сукубата. Не аз определях правилата и не можех да предотвратя неволната кражба на енергия при интимен физически контакт. Можех обаче да прекратя въпросния физически контакт и се стараех да го правя. Копнеех за Сет, но не бих могла да открадна живота му, както бях направила с Брайс.

И аз седнах, готова да стана от леглото, но Сет явно се чувстваше смел тази сутрин. Обгърна ме с ръце през кръста, премести ме в скута си, притисна се към гърба ми и зарови леко наболата си брада във врата и косата ми. Почувствах как тялото му потръпна, когато си пое тежко и дълбоко въздух. Издиша също толкова бавно, сякаш опитвайки се да възвърне контрола върху себе си, и ме притисна още по-силно.

— Джорджина — издиша той върху кожата ми.

Затворих очи и изведнъж безгрижието изчезна. Обгърна ни тъмно напрежение, което се нажежи от желание и страх от това, което можеше да се случи.

— Джорджина — повтори той. Гласът му беше тих и дрезгав. Отново ме обзе чувството, че се разтапям. — Знаеш ли защо казват, че сукубите посещават мъжете в съня им?

— Защо? — и моят глас прозвуча тихо.

— Защото те сънувам всяка нощ. — Във всеки друг случай би прозвучало банално, но това бяха думи произнесени от него, силни и изпълнени с копнеж.

Стиснах очи по-силно и у мен се завихри цял водовъртеж от емоции. Исках да заплача. Исках да се любя с него. Исках да крещя. Понякога ми идваше твърде много. Твърде много емоции. Твърде много опасности. Твърде много, твърде много.

Отворих очи и се преместих, за да виждам лицето му. Гледахме се в очите — и двамата искахме още, но не можехме нито да продължим, нито да престанем. Аз първа отместих поглед и неохотно се откъснах от прегръдката му.

— Хайде, да вървим да ядем.

Сет живееше в Университетския квартал, откъдето пеша можеше да се стигне до най-различни магазини и ресторанти, разположени близо до кампуса на Вашингтонския университет. Поръчахме си закуска в едно малко кафене и скоро омлетите и разговорът заличиха по-ранното неловко усещане. Аз имах работа, а той трябваше да пише, но не искахме да се разделяме.

Изведнъж Сет застана неподвижен.

— Джорджина.

— Хм?

Той вдигна вежди и очите му се взряха в нещо на отсрещния тротоар.

— Джон Кюсак стои там.

Проследих невярващия му поглед и видях мъж, много приличащ на господин Кюсак, да стои и да пуши, облегат на една сграда. Въздъгнах.

— Това не е Джон Кюсак. Това е Джером.

— Наистина ли?

— Да. Казвала съм ти, че прилича на Джон Кюсак.

— Казвала си, че прилича. Този не прилича на него. Това е той.

— Повярвай ми, не е. — Забелязах нетърпеливото изражение на Джером и пуснах ръката на Сет. — Сега се връщам.

Пресякох улицата и докато разстоянието между шефа ми и мен намаляваше, аурата на Джером заля тялото ми. Всички безсмъртни имахме уникална аура, а тази на демон като Джером беше особено

силна. Все едно те обгръщаха вълни и вълни гореща пара — както когато отвориш фурна и не се отдръпнеш достатъчно назад.

— Давай по същество — казах му. — Съсипваш романтичната ми интерлюдия. Както обикновено.

Джером пусна цигарата и я изгаси с черната си обувка „Кенет Коул“. Огледа се пренебрежително.

— Какво? Тук? Стига, Джорджи. Тук няма нищо романтично. Това място дори не е пит стоп по пътя към романтиката.

Сложих ядосано едната си ръка на кръста. Винаги, когато Джером нахлуеше в личния ми живот, следваха серии от злополучия, в които не желаех да се замесвам. Имах чувството, че и сега няма да е изключение.

— Какво искаш?

— Теб.

Примигнах.

— Какво?

— Довечера имаме събиране на всички служители.

— Като казваш „всички служители“, *наистина* всички ли имаш предвид?

Последния път надзираващият архидемон на Сиатъл извика всички от областта, за да ни информира, че местният ни имп не „оправдава очакванията“. Джером ни нареди да се сбогуваме с импа и после прокуди горкото същество в пламтящите дълбини на Ада. Беше тъжно, но приятелят ми Хю дойде на негово място и бързо ми мина. Надявах се това събиране да не е с подобна цел.

Джером ми отправи отегчен поглед сякаш казваше, че му губя времето.

— Какво според теб значи „всички служители“?

— Кога е събирането?

— В седем, у Питър и Коди. Не закъснявай. Присъствието ти е наложително.

По дяволите. Дано това не беше купон по случай моето заминаване. Все пак напоследък се държах доста прилично.

— За какво става въпрос?

— Ще разбереш, когато дойдеш. Не закъснявай — повтори той.

Демонът се дръпна от тротоара, скри се в сенките на сградата и изчезна.

Завладя ме ужас. Човек не можеше да има доверие на демон, най-вече на такъв, който прилича на чалната филмова звезда и отправя тайнствени покани.

— Всичко наред ли е? — попита ме Сет, когато се върнах при него.

Замислих се.

— Нищо ново под слънцето.

Той постъпи умно и не повдигна повече темата; накрая се разделихме и всеки се зае със задачите си. Умирах да разбера каква беше целта на събирането, но много повече исках да разбера как загубих енергията си за една нощ. Докато отмятах задачите (покупки, смяна на масло, обиколка на „Мейсис“), започнах да пресъздавам съня в главата си. Как беше възможно толкова кратък сън да бъде толкова жив? И защо не можех да спра да мисля за него?

Тази загадка толкова ме разсея, че не забелязах кога стана седем. Изсумтах и тръгнах към дома на приятеля ми Питър, като през цялото време карах с превишена скорост. Страхотно. Щях да закъснея. Дори и събирането да не се отнасяше за мен и бъдещето ми на безработна, пак можех да си навлека гнева на Джером.

Бях на два метра от вратата на апартамента, когато усетих различните почерци в аурите на безсмъртните. Много почерци. Аурите на приятелите ми, познати и обичани, ме призоваваха. Няколко други ме накараха да се замисля на кого ли принадлежат; в Пюджит Саунд имаше много служители на Ада, които никога не бях срещала. Един от почерците ми беше съвършено непознат. А друг... сякаш го познавах, обаче не можех да се сетя на кого принадлежеше.

Канех се да почукам, но в този момент реших, че не мога да се появя на такова събиране по тениска и дънки и ги преобразих в кафява рокля и дълга туника с дълбоко изрязано деколте. Косата си прибрах в кокетен кок. След което вдигнах ръка и потропах на вратата.

Отвори ми изнервена жена вампир, която едва помнех. Вместо поздрав тя кимна с глава и продължи разговора си с друг вампир, когото бях виждала само веднъж. Май работеха в Такома — според мен този град спокойно можеше да мине за част от самия Ад.

Приятелят ми Хю беше тъмнокос и с едра фигура; той обикаляше из стаята и оживено разговаряше по мобилния си телефон. Джером се беше излегнал в един фотьойл с картини в ръка. Двете му

рядко появяващи се асистентки стояха в един ъгъл, както винаги странящи от другите. Питър и Коди (добрите ми приятели вампири, които живееха тук) се смееха в кухнята заедно с няколко почти непознати за мен служители на Ада.

Сякаш бяхме на обикновен коктейл или тържество. Надявах се това да означава, че днес няма да се раздават наказания — едно такова нещо щеше да съсипе атмосферата. Никой, освен Джером не забеляза пристигането ми.

— Закъсна с десет минути — изръмжа той.

— Хей, така е модерно...

Една руса амазонка ме прекъсна, като почти налетя върху мен.

— О! Ти трябва да си Джорджина. Умирам от желание да се запозная с теб.

Вдигнах очи от огромните обвити с еластан гърди към големи сини очи с невъзможно големи мигли. Красиви бели зъби ми се усмихваха насреща.

Рядко губех дар слово, но все пак се случваше. Тази оживяла кукла Барби беше сукуба. Съвсем нова. Беше толкова блестяща и нова, че чаках всеки момент да проплаче като новородено бебе. Отгатнах възрастта ѝ по аурата и по външния ѝ вид. Нито една сукуба с разум в главата нямаше да се трансформира в това. Беше се престарала и беше събрала в едно тяло всевъзможните мъжки фантазии. Накрая беше заприличала на чудовището на Франкенщайн — хем ти увисваше ченето, хем беше анатомично невъзможно.

Неосъзнала изненадата и почудата ми, тя хвана ръката ми и почти я счупи с мамутско ръкостискане.

— Нямам търпение да започнем да работим заедно — продължи тя — и да накарам мъжете по целия свят да страдат.

Най-накрая възвърнах гласа си.

— Коя... коя си ти?

— Тя е новата ти най-добра приятелка — каза един глас наблизо. — Боже, виж се само! Тоуни ще се види в чудо да е в крак с теб.

Един мъж си проправяше път към нас и колкото и да ме беше заинтригувала новата сукуба, цялото ми любопитство се разпръсна като пепел на вятъра. Стомахът ми се сви на буца — най-накрая бях разпознала загадъчния почерк. Студена пот изби по гърба ми и се просмука в деликатната тъкан на туниката.

Приближаващият се беше висок колкото мен (по-скоро нисък колкото мен) и имаше тъмна кожа с цвят на маслина. Брилянтинът по главата му беше повече от черната му коса. Костюмът му беше хубав — определено бе шит по поръчка. Тънките му устни се извиха в усмивка, когато видя шашнатото ми изражение.

— Малката ми Лета, вече си пораснала и си играеш с възрастните — говореше тихо, така че само аз да го чуя.

В общи линии безсмъртните като мен се страхуваха от много малко неща. Имаше обаче три същества, от които изпитвах панически страх. Първото беше кралицата на сукубите Лилит — създание с такава забележителна сила и красота, че бих продала душата си (отново) за една целувка. Второто същество, което ме плашеше, беше нефилимът Роман. Той беше син на Джером, произлязъл от връзката му с една смъртна, и имаше основателна причина един ден да ме намери и да ме унищожи. Третият, който ме изпълваше със страх, беше мъжът пред мен.

Името му бе Нифон и беше имп, също като приятеля ми Хю. И като всички импове, Нифон имаше две задължения. Едното беше да върши административната работа на демоните. Другото (което беше от първостепенна важност) бе да сключва договори със смъртни, да вербува и да купува душите им за Ада.

Той беше импът, който купи моята душа.

ГЛАВА 2.

За няколко секунди сякаш не се намирах на събирането. Съзнанието ми виждаше единствено скалата извън града, в който бях израснал. Бях още малка — трудно бих могла да бъда наречена възрастна, според днешните стандарти. И Нифон беше там, усмихваше ми се, уверяваше ме, че знае всички отговори и че може да направи така, че проблемите ми да изчезнат...

Поклатих глава, пропъждайки спомените и връщайки се към настоящото събиране.

Усмивката му стана още по-широка — коварна усмивка, която обещаваше дори още по-коварни неща. А може би гледах самата змия от градините на Рая.

— Знаех, че имаш заложби — продължи той, пристъпвайки към мен. Гласът му беше все така нежен. — Разбрах го в мига, в който те видях. Нямам търпение да разбера от първа ръка точно колко... опит си придобила.

Защитните ми рефлексии се събудиха и се дръгнах назад.

— Докосни ме и ще счупя шибания ти врат.

— Толкова си неблагодарна! Все пак аз те създадох.

— Стой далеч от мен.

Той отново пристъпи напред и сърцето ми заби с ритъм, който би убил повечето хора. Внезапно гласът на Джером долетя до нас и тогава осъзнах колко тихо е в стаята.

— Остави я на мира, Нифон. Тя каза „не“.

Импът спря и изражението му стана умолително.

— О, стига, Джером. Кой демон не би споделил богатата си с другите?

— Не си тук да чукаш сукубата ми. Ако няма да изпълняваш задълженията си, мога да те сменя.

В гласа на Джером прозвуча предупреждение, което дори задник като Нифон не можеше да пренебрегне. Може би все пак щяха да изпратят някого в Ада тази вечер. За мое разочарование импът наведе

почтително глава и отстъпи. Обаче ми даде да разбере с поглед, че ще имаме и друг разговор.

Отидох до Джером.

— Трябваше да ме предупредиш.

— И да разваля деня на влюбените пиленца? Един заклет романтик като мен не би направил такова нещо. Освен това ти *казах* да дойдеш навреме.

Хю затвори мобилния си телефон и тръгна към нас. Целуна ме по бузата.

— Здравсти, сладурче. Големи неща се задават.

Огромният ми ужас продължаваше да расте с изненадващи темпове.

— Какви неща?

— Реорганизация. Пренареждане на редиците. Получаваме още една сукуба. Тоест вече получихме.

Ченето ми увисна и си припомних какво беше казал Нифон.

— Шегуваш се.

— Опасявам се, че не. Говоря за Тоуни.

Робо-блондинката заподскача на високите си токчета и се опита отново да разтърси ръката ми. Дръпнах се по-далеч — страхувах се за костите си. Насилих се да се усмихна.

— Здравей, Тоуни. — Обърнах се пак към Джером и посочих с глава Нифон. — Тогавя *той* защо е тук?

— Тя е моя придобивка — обясни импът. „Придобивка“ беше хубав начин да кажеш, че си купил душата ѝ за Ада, също както беше направил с моята. — Мое задължение е да я наблюдавам, докато се установи и вземе първите си жертви.

— Никой не направи нищо такова за мен — спомних си. — Ти буквално ме хвърли на вълците. — Няколко години бях секс играчка на един собственик на кръчма в Константинопол, докато осъзная какво е да си сукуба.

Нифон сви рамене.

— Такава е новата политика на отдел „Управление на човешките ресурси“. Само си помисли колко време ще имаме, ще наваксаме пропуснатото.

Изгледах косо Тоуни. Дано горещото ѝ желание да съсипе мъжете по целия свят да означаваше, че учи бързо. Забелязах обаче

леопардовата ѝ пола и започнаха да ме обземат съмнения.

— Е, фантастично. Научих новините, няма нужда да стоя и...

Хю поклати глава и изведнъж видях у него приятеля ми, а не колегата ми имп. От изражението му ми стана ясно, че следващите му думи няма да ми харесат.

— Трябва да знаеш и още нещо. За около година ти ще бъдеш неин... ментор.

— Ментор — повторих безизразно.

Той кимна съчувствено. Джером ни наблюдаваше развеселено.

— Какво, хм, по-точно означава това?

Хю постави куфарчето си на масичката за кафе и извади нещо, което приличаше на подвързана разпечатка на телефонен указател. Хвърли го към мен. Улових го и едва не паднах. Чудото беше поне осемстотин страници.

„Официален и пълен процедурен наръчник на ментора за обучение на нововербувани и намиращи се в пробен период сукуби (съкратено издание)“.

— Съкратено издание? — завъртях се към Джером. — Кажи ми, че си връщаш за онзи път, когато те обвиних, че си ползвал „Олд Спайс“.

— Тепърва ще си връщам — каза демонът. — Това тук е сериозно.

— Не мога, Джером. Нямам време! Знаеш ли колко неща са ми на главата? Още обучавам новия помощник-управител в работата...

Той се изправи със скорост, за която и вампир би му завидял. Наклони се към мен, вече не му беше забавно.

— Боже, Джорджи. Колко жестоко от моя страна да те откъсвам от приятеля ти човек, от жизненоважната ти работа в книжарницата и от всички други шибани абсурди в живота ти! Още сега ще отскоча и ще кажа на шефовете, че имаш по-важни ангажименти от задълженията си към силите, *които контролират безсмъртната ти душа*. Така те спокойно ще могат да те изтрият от лицето на света само за един миг.

Топлина заля бузите ми. Не ми хареса да ме кастрят пред Нифон и целия звезден екип от служители на злото в Сиатъл.

— Не исках да кажа това. Само...

— Никакви дискусии повече. Край. Точка.

Думите му накараха кожата ми да настръхне. Преглътнах.

— Да, Джером — дори аз знаех кога да спра.

Настъпи тишина. Самодоволна усмивка заигра по лицето на Нифон.

— Приятел човек. Колко необичайно. Нямам търпение да чуя цялата история.

— Според мен е сладко — каза Тоуни. — Нали го караш да страда?

— Романът им е велика история за *себеопознаването* — отбеляза сериозно Хю.

Стрелнах го с поглед. За да компенсираме липсата на секс, със Сет бяхме открили, че можем да правим сами на себе си това, което не можем да правим един на друг. Никога не бях споделяла с приятелите си какво решение на проблема бяхме намерили, но те явно сами се бяха досетили.

Погромът вече беше пълен и всички в стаята загубиха интерес към мен. Но не и Тоуни, която веднага започна да плямпа какъв кеф е да изтръгнеш сърцето на някой мъж и да го гледаш как плаче. Зарязах я при първа възможност и тръгнах из стаята да се видя с хората, които не бях виждала отдавна. Биваше ме да се усмихвам и да разсмивам другите, но мисълта ми отново и отново се връщаше към новото усложнение. Когато накрая стигнах до Коди, Питър и Хю, застанали в един ъгъл, въздъхнах облекчено. От израженията им личеше, че от дълго време не са виждали по-абсурдно смешно нещо.

Коди (млад вампир, но дивен в сравнение с Тоуни) ме прегърна през раменете с една ръка. Рошавата му руса коса стоеше послушно в стегната опашка. Той винаги беше спокоен и весел и „младостта“ му караше всички ни да се държим покровителствено.

— О, боже! Ще бъде чудесно. Само как те прецакаха!

— Сякаш ти пука — казах и се дръпнах. — Да не мислиш, че ме е страх от нея?

— Аз се страхувам — каза Питър и потръпна. Той имаше оредяваща кафява коса и се обличаше спортно, но дрехите му винаги си пасваха чак до чорапите на ромбове. Беше стар вампир, почти на моята възраст, и ментор на Коди. Досега не бях мислила за тях като за „ментор“ и „ученик“. Не изглеждаше никак трудно, но все пак Коди не беше Тоуни.

Проследих погледа на Питър и видях новата сукуба да разказва оживено нещо на Грейс, една от жените демони, която стоеше с каменно изражение. През това време гърдите на Тоуни се полюшваха толкова силно, че платът на блузата ѝ заплашваше всеки момент да се скъса.

— Не, тя не се страхува — подхвърли дяволито Хю. — По скоро завивда.

— За какво? За лошия ѝ вкус? За ергономически ненормалния ѝ и опасен за здравето бюст? Няма за какво да ѝ завивдам.

— Все има нещо. Видях лицето ти, когато разбра за новата сукуба. Вече няма да си единственото момиче в малката ни компания.

— И?

— И ще си имаме нова малка сестричка, която да тормозим и измъчваме. Няма да си сама в светлината на прожекторите.

— Няма да го позволя — казах заплашително.

Питър се засмя.

— Значи тя *наистина* те притеснява. Нямам търпение да започнат да хвърчат искри.

— Съдбата ѝ е в ръцете ти — каза Коди.

— Трябва да я накараш да ти вика „госпожице Джорджина“ — добави Хю с иронизиращ южняшки акцент. — Или поне „мадам“.

Присъствието на Нифон и лекцията на Джером бяха развалили настроението ми.

— Няма да съм ѝ никакъв ментор. Нея направо я сърбят ръцете да подгони мъжката част от населението, тя няма нужда от мен.

Тримата мъже си размениха още усмивки. Коди изсъска и измяука, дерейки въздуха с нокти.

— Не е смешно — казах.

— Напротив — възрази Коди. — Нима у теб липсва желанието да помагаш на ближния? Къде ти е добротата и милосърдието?

— Мислех, че съм се отървала от тях, когато... сецате се, когато *продадох душата си на Ада*.

Питър махна с ръка.

— Подробности, подробности. По това време на годината трябва да загърбим дребнавото съперничество и ненавистта. Трябва ти повече празнично настроение. Сигурно още не си си купила коледно дърво.

— Тази година няма и да купя.

Усмивката върху лицето на Питър угасна.

— Какво?

— По дяволите. Сама си го изпроси — каза Хю. — Вече ми четох лекция защо още нямам елха.

— Ти си скъперник — срязва го Питър, все още гледайки мен. — Никой не очаква от теб проява на коледно настроение. Но от Джорджина... Миналата година нямаше ли елха?

— Имах, но някой я подпали. На мартиненото ми коледно парти.

— И аз бях там — каза Питър. — Не помня такова нещо.

— Тогава вече беше пиян и беше в безсъзнание.

— Що за извратено копеле би изгорило коледна елха?

С Хю се спогледахме.

— Това е отличен въпрос — отвърнах сухо.

Питър гледаше невярващо.

— Ти ли беше? — попита той Хю.

— Не — каза импът. — Картър.

— Коледната ти елха е била изгорена от ангел? — попита Коди. Той не беше с компанията ни миналия декември и това беше новина за него. За Питър, очевидно, също.

— Да. И аз виждам иронията — отвърнах. — Пепелникът му беше прекалено близо до един от клоните на елхата.

— Според мен ти е направил услуга — каза Хю. — Вече можеш да си купиш изкуствено дърво. По-лесно е. Нима поливане. Няма гадинки. А и можеш да избереш цвят, който да пасва на интериора. Забеляза ли пикливото океанско зелено на Питър?

Питър въздъхна:

— Пастелно морско зелено.

Проследих погледите им към извратеното разбиране на Питър за коледно дърво. Близо три метра съвършено оформени иглички, покрити със златисти гирлянди и червени стъклени играчки. Всичко беше като по учебник. Всъщност изведнъж осъзнах, че и облеклото на Питър е съобразено с елхата. Тя приличаше на експонат от универсален магазин. Украшената с многоцветни скъпоценни камъни зелена звезда на върха подсилваше синия нюанс в „пастелното морско зелено“.

— Поне няма ангел на върха — казах. — Това щеше да е голяма грешка. И щеше да увеличи опасността от пожар.

— Подигравай се, колкото щеш — отвърна вампирът, — но трябва да имаш коледно дърво. А, да. Изтегли едно листче с име за размяната на коледни подаръци.

Изстенах.

— Пак ли ще го правим?

— Ще донеса купата — каза той и тръгна към другата част на кухнята.

Погледнах другите двама.

— Вманиачен по Коледа вампир. Това сигурно е най-странното нещо, което съм виждала.

— Също толкова странно, колкото и ангел да ти запали коледното дърво — отбеляза Коди.

Питър се върна с купа с рисунка на северен елен, в която имаше няколко сгънати листчета. Протегна я към мен.

— Не останаха много. Избирай.

Извадих едно и го разгънах. „Картър“.

— Кучи син! — изругах. — Мразя Коледа.

— Не е вярно — каза Питър. — Трябва да си вземеш елха. Така ще се почувстваш по-добре.

Погледът ми се премести от звездата на елхата надолу към Тоуни и Нифон.

— Трябва да се махна от тук — казах и оставих чашата си на плота.

Сбогувахме се и те пак се подиграха с новото ми амплуа на ментор. Докато вървах към вратата, чух Джером да казва на Грейс:

— ... няма да съм в града няколко дни.

Изведнъж се сетих, че трябва да го питам нещо.

— Хей, Джером?

Той се обърна и ме погледна нетърпеливо. Колкото мога по-лаконично му обясних как се бях събудила без енергията, която бях откраднала предната нощ. Джером ме изслуша отегчено.

— Та какво прави снощи? Трансформация до дупка? Моделира ракети? Вдига тежести?

Не беше нужно да изрежда какво би могло да изцеди енергията ми.

— Нищо подобно. Просто спах. И сънувах.

— Сънищата изсмукват живота от хората, не от нас — отбеляза сухо той. — Благодарение на това Адът все още има работа — той въздъхна, забелязвайки изражението ми. — Вероятно е случайно, Джорджи. Може да се дължи на психическо изтощение. Може цяла нощ подсъзнателно да си се борила със сексуално изкушение.

Пренебрежителният му отговор не ми хареса, но нищо не можех да направя. Тръгнах си от събирането и се качих в колата, но този път спазвах ограничението на скоростта. Още от вратата захвърлих абсурдния наръчник на пода. Той се приземи с оглушително тупване, което накара опашката на котката ми Обри да настръхне.

— Съжалявам — промърморих и погалих обсипаната ѝ с черни петънца глава, за да я успокоя.

Замъкнах се до спалнята и бързо набрах номера на Сет от мобилния си телефон.

— Здравсти — каза той.

— Здравсти. Трябва да дойдеш тази вечер.

Пауза.

— Ами бих могъл, но...

— Недей така! Няма да повярваш какво ми се случи! Дадоха ни още една сукуба!

Отново пауза.

— Не съм сигурен как трябва да реагирам.

— Трябва да реагираш като си домъкнеш задника тук. Имам нужда от теб.

— Тетида... Остава ми много малко до края. Само четири глави. А, докато закусвахме, ми хрумна една идея...

Изстенах. Къди и О'Нийл отново ме бяха победили. Преди да се запозная със Сет, го боготворях отдалеч като литературен гений и препрочитах отново и отново книгите му. Сега вече знаех какво всъщност значи да си гадже на автор на бестселъри.

Понеже не отговорих, той добави неохотно:

— Искам да кажа, ако наистина имаш нужда от мен...

— Не, не. Не се тревожи. Всичко е наред.

— По гласа ти личи, че нищо не е наред. Познавам жените. Сега казваш така, а после ще ми го натякваш цяла вечност. Буквално.

— Не, наистина. Добре съм. Така или иначе утре ще се видим. А и докато съблека роклята, със сигурност ще съм припаднала —

нямаше начин да започна да чета наръчника тухла.

— В момента си с рокля?

— Да.

— Преди не беше. Как изглежда?

Разсмях се.

— Ооо... Да не искаш да правим секс по телефона?

— Секс по телефона? Не. Дори не сме имали телефонна среща.

— Не е никак трудно. Аз ще кажа, че роклята ми е с много дълбоко деколте и че отдолу нямам нищо. После ти ще кажеш, че ще я съблечеш и ще погалиш...

— Боже господи. Не. Няма да го правим.

Типично в негов стил. Можеше да опише сексуална сцена, толкова гореща, че да подпали листа, на който е написана, можеше да напише остроумен диалог, който да впечатли дори мен. Ако обаче го накараш да говори за това, той блокираше. Стесняваше се от хората, страхуваше се от големи компании и предпочиташе ролята на незабелязан слушател. Съчувствах му, но невинаги го разбирах — все пак той често беше център на внимание. Бях доволна, че откакто бяхме заедно се бе променил малко, но имаше още върху какво да работи.

— Трябва ни малко практика. Ще ти помогна. Представи си как заставам на колене и бавно разкопчавам панталона ти...

— Добре, виж... Щом това искаш, с удоволствие. Само че, знаеш, върви на компютъра и ще си пишем...

— Мили боже! Бягай да работиш върху книгата.

Затворих телефона и седнах на леглото. Боже господи! Уикендът ми се беше обърнал с главата надолу. Нямаше значение дали ми харесва или не — беше само въпрос на време новата сукуба да се присъедини към редиците ни. Сиатъл се беше разраснал значително с годините и не можех да покрия целия град. Но съвсем нова сукуба? И да трябва да я обучавам? Ако не знаех, че подобни административни решения не се взимаха от демони, щях да обвиня Джером, че го е направил нарочно. Напълно се връзваше с чувството му за хумор. Защо не бяхме получили някой антисоциален професионалист, който щеше да си върши работата, без да има нищо общо с мен?

А Нифон... е, това вече беше *удар под кръста*. Не обичах да ми напомнят за миналото ми, а и него не харесвах. Имах чувството, че е замислил нещо, само не проумявах какво. Беше купил душата ми и ме

беше вербувал до края на вечността. Какво още искаше? „Почакай и ще разбереш“, прошепна едно предупредително гласче в главата ми. Потръпнах. Тоуни съвсем скоро трябваше да направи първия си удар.

Изведнъж вече не вярвах, че ще успея да заспя. Искях да *изляза*. Не за да взема поредната жертва или нещо такова, просто исках да съм навън. Да пийна нещо. Да флиртувам. Така ситуацията може би нямаше да ми изглежда толкова катастрофална.

Тръгнах към „Избата“ — любимо заведение на местните безсмъртни. Предвид партито по случай посрещането на Тоуни, едва ли щях да срещна някой познат. Добре щеше да ми се отрази да остана насаме със себе си. И все пак, когато влязох в претъпкания бар и се запровирах между пиещите и смеещите се посетители, долових хладно усещане да дразни безсмъртните ми сетива. Напомни ми на кристали и озон.

Огледах се и видях Картър в другия край на заведението на една кръгла маса. Най-силният ангел в Сиатъл (онзи, който подпали коледната ми елха) също ме усети и устните му се извиха в лека усмивка за поздрав. Той естествено не беше поканен на събирането на служителите на Ада, но иначе често излизаше с малката ни компания. Отначало това ме озадачаваше, но постепенно започнах да го приемам като нормална част от живота си, колкото и странно и лошо да се обличаше.

Изненадах се, че го виждам навън тази вечер, но още повече се шашнах от компанията му. Трима ангели и един човек — и четиримата непознати. Всички ме изгледаха с любопитство и (поне единият) с презрение. Не че имаше значение. Да ме презира колкото си иска. Шайка ангели не би могла да ми навреди, не и след днешния ден. Фактът, че Картър не беше сам обаче, ме порази. Досега не го бях виждала да работи в екип. Нездраво любопитство се надигна у мен, зачудих се какво може да ги е събрало — при това сред тях имаше и човек.

Картър забеляза изпитателния ми поглед, намигна ми и ме покани с жест за изненада на двама от ангелите. Кимнах, че приемам, но първо се отбих на бара и си взех водка гимлет.

Когато минута по-късно отидох при тях, се постарях да се държа като нахакана сукуба и издърпах един стол до Картър.

— Леле-мале — казах. — Все едно имаме уикенд на отворените врати. Явно днес всички посрещаме гости.

— И аз така чух — каза той. Разсеяно прокара ръка през дългата си до брадичката руса коса. Може и да се лъжех, но май я беше измил за пръв път от шест месеца. Явно гостите бяха важни. — Чух още, че вашата гостенка ще остане за повечко време.

Направих гримаса.

— Не ми се говори за това, а и за теб няма значение.

— Да очакваме ли скоро женски бой?

— Тази реплика остаря преди един час. Ще ме представиш ли на другарчетата от класа?

Това разсмя едната от жените ангели. Тя имаше силно загоряла кожа и черна коса, която блестеше като коприна. Весело пламъче затанцува в очите ѝ, когато протегна ръка към мен.

— Ясмин. А ти си Джорджина.

Кимнах, не можех да сдържа усмивката си. Нейната усмивка в отговор ме изпълни с топлота и радост. Може би някои ангели не бяха чак толкова лоши. Стана ми забавно и защото приятелите ѝ не изглеждаха толкова нетърпеливи да се запознаят с мен.

— Аз съм Уитни — представи се бавно другият ангел, красива чернокожа жена, чиято коса беше сплетена на безброй малки плитчици. Усетът ѝ за мода отговаряше на моите стандарти — носеше подобни на котешки очи очила, които ѝ придаваха едновременно и чаровен, и умен вид. Поколеба се за миг дали да ми подаде ръка, но все пак я подаде.

Погледнах с очакване към последния ангел. Той имаше тъмнокафява коса и сини очи и дълго, тясно лице. Изражението му говореше за ясно разочарование и високомерна въздържаност. Ето *такова* поведение очаквах от ангелите. За момент реших, че изобщо няма да проговори. После, с огромна скованост, той каза:

— Аз съм Джоел — но не ми стисна ръката.

Обърнах се към човека, който се усмихна с ентузиазма на Ясмин и отметна дългата черна коса от очите си.

— Винсент Дамиани. Приятно ми е.

— И на мен. — Направих се, че не виждам многозначителния поглед на Картър. — А през цялото време си мислех, че нямаш приятели.

— Избързваш със заключенията, дъще на Лилит — той отпи от чашата, която май беше пълна с чисто уиски. — Тук са по работа.

— О! Топ секретна ангелска работа, а? И какво предстои? Танц върху главата на карфица? Лобиране за националния празник на сладките кученца?

Студеният поглед на Джоел изстина с още 10 градуса.

— Сякаш някога бихме споделили намеренията си с тъмна прелъстителка на злото.

Ясмин го сръга и завъртя очи.

— Тя се шегува.

— Точно това иска да си помислиш — предупреди я злокобно той. — Аз поне няма да отпусна гарда, докато се опитва да използва лукавите си и злокобни прелъстителски умения върху нас.

Отправих му вяла, апатична усмивка, облегнах се на стола и кръстосах крака така, че полата разкри бедрата ми.

— Скъпи, ако използвах лукавите си и злокобни прелъстителски умения, ти пръв щеше да разбереш.

Тъмна руменина заля бузите му. Той втренчи поглед в Картър.

— Не знам каква игра си мислиш, че играеш, но трябва да се отървеш от нея.

Картър остана спокоен.

— Тя е безобидна... Освен ако не си пласиращ дрога бог или нефилим. Или интровертен писател.

Ясмин се сепна и веселото ѝ изражение помръкна.

— Не се шегувай с нефилимите.

— Всъщност — разсеяно продължи Картър — тя може да реши малкия ни проблем. Джорджина, имаш ли нещо против да подслониш един човек? Винсент трябва да отседне някъде, докато е в града.

Вдигнах изненадано вежди. Винсент не изтълкува правилно мълчанието ми и побърза да каже:

— Няма проблем и да откажеш. Ти дори не ме познаваш. Разбирам, че е малко шантаво.

— Не знам — отговорих още по-любопитна какво е намислила тази странна компания. — Все пак ангели гарантират за теб. Не би могъл да намериш по-добра препоръка. Ако нямаш нищо против да спиш на дивана, аз съм съгласна.

— Ти си перла сред сукубите — заяви Картър.

Джоел едва не се задави с питието си. Предвид тъпанарското му държание, едва ли в чашата му имаше алкохол. Вероятно кул-ейд^[1] или пепси. По-скоро диетично пепси.

— Да не си се побъркал? — възкликна той. — Тя е сукуба! Не можеш да го подложиш на такова нещо! Помисли за душата му!

— Тя не си пада по добри мъже — отвърна Картър. — По принцип. Няма да имаме проблеми.

Ясмин погледна закачливо Винсент.

— Той всъщност не е чак толкова добър.

— Картър... — започна Джоел.

— Казах ти, тя е сваяна. Преглътни го. Имаш думата ми. Тя не задава въпроси и докато търсите, постоянно ще сте във връзка с него.

Подскочих при думата „търсите“. Ето че стигнахме до някъде.

— Та какво търсите?

Отговори ми мъртвешка тишина. Уитни кръстоса ръце. Винсент отпи от чашата си.

— Добре, разбрах — довърших гимлета на един дъх. — Не ми трябва да знам. Това е работа за големите. Шушу-мушу и така нататък.

Усмивката на Ясмин се върна.

— Тя много ми харесва, Картър. Разбирам защо харесваш компанията ѝ.

После заговори за друга сукуба, с която се запознала в Бостън, и смени темата толкова плавно и умело, колкото и Картър можеше. Картър се досети какво мисля, улови погледа ми и се усмихна. Завъртях раздражено очи.

Все пак, с напредването на вечерта се оказа, че Ясмин ужасно много ми допада. Главно тя, Винсент и Картър участваха в разговора и макар ангелите да не бяха забавни колкото приятелите ми, осъзнах, че се веселяха по техен си начин. Вярно, псуваха и пиеха много по-малко, но никой не е свършен.

Барът затвори и си тръгнах с Винсент. Джоел не пропусна да отбележи колко свята е човешката душа. Винсент го изслуша с търпеливо изражение и кимаше на по-важните моменти.

— Винаги ли е такъв? — попитах го на път за вкъщи.

Винсент се засмя.

— Не може да се въздържа. Прави го за добро. Просто се притеснява за мен.

— Ти притесняваш ли се?

— Не. Ти си много сладка, но не, не се притеснявам. Вече съм влюбен.

Щях да го подкача, че това не значи абсолютно нищо, че повечето ми жертви също си мислеха, че са влюбени. Нещо в гласа му обаче ме накара да се спра. Начинът, по който го каза, ме накара да повярвам, че любовта му наистина може да го предпази от мен и от всички злини на света. Говореше като някой, който е неуязвим. Изведнъж ми стана тъжно.

— Радвам се за теб — казах меко.

Той ме изгледа косо.

— Добра си за сукуба.

— Достатъчно добра, за да ми кажеш какво правят висшите ти приятели в града?

По лицето му премина усмивка.

— Не.

Вкъщи го настаних на дивана и му донесох една камара одеяла. Обикновено гледах в апартамента ми да е горещо, но вече беше декември, а и една част от мен още помнеше как едно време се опитвах да се стопля клечейки край слабия огън, така че одеялата никога не бяха достатъчни.

Малко след това си легнах и се зарових сред собствените ми завивки. Този път не сънувах нищо.

[1] Марка разхладителна напитка. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

Наспах се добре и на другата сутрин отидох на работа малко по-оптимистично настроена по отношение на живота. Реших, че вероятно снощи Тоуни е отбелязала точка и че Нифон вече пътува към летището. Освен това скоро щях да видя Сет: той беше превърнал в свой кабинет мястото, където работех — книжарница и кафене „Емералд Сити“. Да, денят нямаше да е чак толкова лош.

Тъй като бременността на бившата ми шефка се усложни, наскоро бях наследила поста ѝ. Старото ми работно място се освободи и накрая наехме Мади Сато (която случайно беше сестра на Дъг Сато — другият помощник-управител). Това беше нагла проява на шуробаджанация и Дъг беше побеснял, че рейтингът му на готин тип е паднал с десет процента. Така или иначе Мади вече се беше нанесла у тях. Беше дошла да го види, когато неотдавна Дъг влезе в болница, и още не си беше тръгнала. Тя работеше като журналистка на свободна практика и пишеше статии за едно феминистко списание, но работата в „Емералд Сити“ ѝ осигуряваше по-стабилни доходи.

Харесвах Мади. Беше умна и талантива и имаше извратено чувство за хумор, близко до моето. Справяше се с клиентите и винаги се държеше учтиво и професионално. Например можеше спокойно да завърже разговор със Сет на „писателска“ тема и да се справи брилянтно. Когато обаче разговорът станеше по-приятелски и неформален, социалните ѝ умения изчезваха. След една особено аналитична писателска дискусия, Сет направи случайно забележка за детството ѝ и тя замръзна. Беше забавно да го наблюдавам в компанията на някой по-свит и от него, но най-вече изпитвах състрадание към нея. Напоследък бяхме постигнали напредък — бях я накарала да излезе от черупката си и знаех колко е забавна. Искан обаче и всички други да го разберат.

Днес я открих горе в кафенето на масата, на която Сет беше поставил лаптопа си. Очевидно не беше ден за писане, защото и Дъг седеше с тях. Той и Мади водеха разгорещен спор. Сет седеше между

тях и гледаше отчаяно, сякаш му се искаше да е някъде другаде. Улови погледа ми и ме погледна умолително. Умишлено седнах до него и накарах Дъг да се премести. Никой не знаеше, че със Сет се виждаме, а семейство Сато бяха толкова заети да спорят, че изобщо не им направи впечатление къде седнах.

— Какво става? — попитах. — Дано обсъждате съдбата на книжарницата, все пак целият мениджърски екип се е събрал — празниците приближаваха и напоследък бяхме затрупани с работа.

Мади имаше благоприличието да се смути, внезапно сецвайки се за задълженията си. Тя отвори уста да каже нещо, но Дъг я прекъсна.

— Знаменитата ми сестра е безчувствена кучка.

Мади завъртя очи.

— Идват му налудничави идеи относно Бет.

Въздъгнах.

— Вижте, ако говорите за онзи път, когато Бет беше с калци на работа...

— Не ми припомняй — изръмжа Дъг.

— На знаменития ми брат му е влязла мухата, че Бет е скъсала с някого — обясни Мади.

И двамата ме гледаха, сякаш трябваше да знам какво значи това. Объркано местех поглед от единия към другия.

— И какво?

— Тя има настинка — каза Мади. — Каза, че е настинала. Затова постоянно подсмърча.

— Само се *прави*, че е настинала — извика Дъг. — Що за болен и извратен трябва да е този свят, щом задник като мен забелязва сърдечните болки на простосмъртните? За бога, очите й са зачервени!

— Настинала е — повтори твърдо Мади. После се замисли. — Или има алергия.

— През декември?

Двамата продължиха да се карат. До мен Сет се опитваше (безуспешно) да запази изражението си сериозно. Видях как устните му се извиват в усмивка и заемат любимата ми форма — нямаше как да не си припомня какво е чувството да ги докосваш. Насочих обратно вниманието си към братата и сестрата, наслаждавайки се на шоуто. След около пет минути си спомних, че съм шеф, а не мързелив служител.

— Защо правите от мухата слон? — попитах.

— Защото тя греши — каза Дъг. — Опитвам се да го докажа.
Мади въздъхна.
— Държиш се като дванайсетгодишен.
— Не е вярно — каза той и я сръга.
— Добре, достатъчно. — Посочих към Дъг. — Ти — на касата.
— После посочих към Мади. — Ти — в офиса ми.
— Ооо, сега загази — каза й Дъг.
— Ще й покажа как се обработват поръчки — изръмжах.
Очите на Мади заблестяха от нетърпение и на кръглите й бузи се появиха тръпчинки. Обичаше новите задачи.
— Женска солидарност — заяви Дъг. — Харесваш я повече от мен, нали? Спокойно. Можеш да ми кажеш. Ще го понеса.
— Вървете. И двамата. Идвам след секунда.
Когато тръгнаха, погледнах Сет.
— Ето защо нямам деца — казах му. Това не беше вярно, разбира се. Изобщо не беше вярно. Децата бяха нещо недостижимо за сукубите. — Все пак... мисля, че Дъг е прав, колкото и да е шантаво — замислих се. — Видях Бет на влизане.
Сет се усмихна.
— Мади е добър писател и е адски умна, но не я бива да разчита хората.
Погледнах го накриво.
— Мислех, че това важи за всички писатели.
— За някои повече.
— Шокиращо. Возил си се с нея в една кола... колко? Четири часа? За какво си говорихте?
— За писане.
Въздъгнах.
— Искане ми се да се отпуснаше и пред други, не само пред мен и Дъг. Тя е много забавна. Нейна беше идеята да напръска колата на Дъг с изкуствени цветни ленти заради изявлението му, че докато е писала „Женската мистика“, Вети Фридан е страдала от постменструален синдром.
— Според мен това не е „забавно“, по-скоро е „страшничко“. А и идеята беше твоя — напомни ми той. — И двете сте опасни. Онова с краденето на душите ми се струва детска игра в сравнение с нещата, които можете да сътворите заедно.

Усмивнах се. Беше вярно. През последния век (че и повече) нямах много жени приятелки. Оказа се, че женската компания ми е липсвала.

— Бедна ти е фантазията. Независимо колко закърнели са социалните й умения, тя е най-хубавото, което ми се е случвало от известно време.

— О!

— Е, с изключение на присъстващите, разбира се.

— Разбира се. Както кажеш.

— Хей! — за малко да го хвана за ръката, но се сетих, че сме на публично място. — Това не е състезание. Ти си по-добър готвач. И целуваш по-хубаво.

— Не знаех, че и това сте правила.

— Нали знаеш колко много си падам по писателите?

Усмивката ми посърна и мисълта ми се насочи към други проблеми. Цяла сутрин бях мислила за загубата на енергията ми — вероятно тази вечер или утре трябваше да потърся нова жертва. Според Джером не беше нищо особено, но, както обикновено, аз не можех просто така да забравя за случилото се. Бях решила да посетя приятеля ми Ерик Ланкастър — смъртен човек, изключителен източник на окултно знание. В половината от случаите той сякаш знаеше повече от приятелчетата ми.

Споменах за това на Сет и той се съгласи да ме придружи. Кое то беше хубаво. Често си бях мислила, че добре ще му се отрази да поговори със смъртен, който често се сблъскваше със свръхестественото. Случаят беше подходящ.

Сет дойде у дома след работа и набързо си спретнахме вечеря на микровълновата, преди да излезем. Докато слизахме по стълбите, той отново ме подкачи за Мади.

— Доста време работихте в офиса. Да не сте се натискали?

— Само малко — уверих го.

Той се засмя и хвана ръката ми. Дръпнах го към себе си. Устните ни се сляха в целувка и топлината на тялото му заля моето. Нямах никакви съмнения кое беше най-хубавото нещо в живота ми. След няколко сладки мига се отделихме един от друг като по команда; неохотата ни направи цялата ситуация малко неловка.

— Да — казах. — Определено не се целува добре колкото...

Изведнъж млъкнах и направих гримаса, тъй като усетих приближаването на Нифон. Безсмъртната му аура беше мазна и мускусна. Дръпнах се от Сет и се втрених в тротоара към приближаващия имп. Той ме видя и махна с ръка за поздрав.

— Извини ме за момент — изрекох. Слязох набързо по оставащите стъпала и застанах на пътя на Нифон, за да не може Сет да ни чува. — Какво искаш?

— Какво е това отношение, Лета? Сукубите трябва винаги да са чаровни и сърдечни. — Той погледна зад мен. — Това ли е приятелят ти човек? Може ли да се запозная с него?

— Може да се разкараш. Не трябваше ли да наглеждаш Тоуни?

— Бях при нея — отвърна ми весело той. — Затова и идвам при теб. Проследих я снощи. Беше доста уверена в способностите си, но накрая не успя да си опече нещата. Горката. Явно ще ѝ трябва малко повече време да свикне, отколкото си мислех. За щастие ще остана заедно с нея до последно.

Подигравателната му забележка се заби в съзнанието ми, каквато и беше целта му.

— Само това ли дойде да ми кажеш? Защото излизам. Трябва да отида на едно място.

— Разбира се, разбира се — усмихна се превзето той. Махна неопределено към Сет. — Не исках да ви прекъсвам, макар че вие май сами се прекъснахте. — Изведнъж осъзна нещо и това се отрази на лицето му. — Не спиш с него, нали? Изпитваш някаква благородна отговорност към неговия живот. Горкият, горкият човек. — Нифон се засмя. — О, Лета. Ти си едно от най-очарователните създания, които някога съм срещал.

Обърнах му гръб и се втурнах към Сет.

— Хайде. Да вървим.

— Кой беше този? — попита Сет, когато се отдалечихме.

— Този е имп. И задник.

Почти до другата пресечка чувах подигравателния смях на Нифон. Опитах се да забравя за него, докато вървахме към колата на Сет. Достатъчно досадни бяха закачките на приятелите ми. Да чуя такава от Нифон обаче, беше непоносимо. За щастие се успокоих, когато потеглихме. Съсредоточих се върху срещата с Ерик, надявах се той да разбули мистерията.

Ерик държеше магазин на име „Аркана“ в Лейк Сити. Въпреки че за съжаление се намираше в съседство на грозни молове, магазинът излъчваше топлинота и уют. Приглушената светлина вътре създаваше спокойна атмосфера, а бълбукането на малки фонтанчета се смесваше с леещите се от уредбата нежни звуци на арфа. Книги, бижута, свещи и статуи запълваха всяко свободно пространство. Във въздуха се носеше сладкият аромат на пръчици наг чампа.

— Прекрасно — каза Сет и се заоглежда.

Ерик погледна нагоре към нас — беше коленичил зад купчина книги. От последния път, когато се видяхме, си беше пуснал мустак; харесваше ми начинът, по който сивата му коса изпъкваше на тъмнокафявата му кожа. Нежна усмивка разцъфна на лицето му.

— Госпожице Кинкейд, какво неочаквано удоволствие. А водите и приятел. — Той стана и дойде при нас, подавайки ръка на Сет.

— Ерик, това е Сет Мортенсен. Сет, Ерик.

Здрависаха се.

— За мен е удоволствие, господин Мортенсен. Дошъл сте за компания?

— Да — отвърна Сет и му се усмихна в отговор. — Така е.

— Ако имаме късмет — казах подкупващо, — Ерик ще има време за чай. Той предлага само без кофеин, така че ще останеш доволен.

— Разбира се, че имам време — отвърна Ерик. — Едва ли съществува мъж, който да няма време за вас, госпожице Кинкейд.

Ерик отиде да направи чай и аз погледнах Сет закачливо.

— Ето това е човек, който наистина ме цени. Той няма да ме зареже заради някакви си книги.

— Доколкото си спомням, ти боготвориш точно тези книги. А и как иначе ще те издържам при стандарта на живот, с който си свикнала?

— Доколкото си спомням, последния път аз платих сметката.

— А, да. Позволих ти една проява на еманципация, защото не исках да ви давам повод с Мади да поругаете колата ми.

Чаеното ни парти се състоя около малката маса на Ерик в ъгъла и се изненадах, когато Сет започна разговор с Ерик за това какво значи да си смъртен сред безсмъртни. Обикновено Сет не беше толкова

общителен и се зачудих до каква степен го тревожеха безсмъртните странности.

— Това обърква вътрешното ми чувство за време — отбеляза Ерик. — Срещам се с хора като госпожица Кинкейд, която винаги е млада и хубава. Кара ме да си мисля, че времето е спряло. После поглеждам себе си и забелязвам нови бръчки. Чувствам болки в ставите. Осъзнавам, че аз ще си отида, а те ще продължават да управляват света и без мен — той въздъхна, по-скоро с почуда, отколкото с тъга. — Искан ми се да видя какво още ще се случи.

— Да — каза Сет и ме изненада. Очите му бяха мрачни и сериозни. — Знам какво искаш да кажеш.

Погледнах го и осъзнах нещо, за което досега не се бях замисляла. Знаех, че е мислил за бъдещето и за собствената си смърт (всички смъртни го правят), но едва сега осъзнах колко *много* значеха тези неща за него. Гледайки двамата мъже, ми хрумна, че един ден те ще умрат и усетих как нещо в гърдите ми изстина. За един удар на сърцето си представих как Сет се сбръква и посивява като Ерик.

— Вълнуват ни мрачни мисли? — попитах в опит да стопя напрежението. — Не дойдох тук, за да ви създавам комплекси, а за да се възползвам от знанията на Ерик.

— Слушам ви — каза той.

— Ами... нали знаеш, че за да съществувам, ми е необходима енергия? — Идиотски въпрос. Разбира се, че знаеше. — Вчера сутринта се събудих и целият ми енергиен запас беше изчезнал.

Ерик се замисли.

— Това е нормално, нали? Енергията се изчерпва с времето.

— Не толкова бързо. Не и след като... — спрях, внезапно осъзнавайки, че май все пак не беше толкова добра идеята да взема Сет с мен. — Аз... хм, бях получила нова енергия предната нощ.

Изражението и на двамата не се промени.

— И не си правила нищо необичайно?

— Не. Джером мисли, че е от стрес — свих рамене. — Аз обаче не съм съгласна. Сънувах... странен сън... но нищо изтощително.

— Сънищата са силни — каза Ерик. — И понякога стресът ни влияе повече, отколкото осъзнаваме. За съжаление знам малко за сънищата, но... — той се намръщи и внезапно се вгълби в себе си.

— „Но“ какво?

— Познавам един човек, който може да ви помогне. Той е специалист по сънищата.

— Кой? — Прозвуча ми обещаващо.

На Ерик му отне доста време да отговори. Когато отвори уста, сякаш не му се искаше да продължи.

— Някой, който спокойно може да принадлежи на вашите редици. Казва се Данте Мориарти.

Засмях се.

— Това не може да е истинското му име.

— Не е, но съм сигурен, че имповете и демоните ще го познаят, под което и да е име. Той е мошеник... освен всичко останало. И се мисли за магьосник.

— Познавам много продажни хора — изтъкнах. — Това не ме притеснява.

— Така е — съгласи се Ерик. Изглеждаше притеснен, което ме обърка. Въпреки че самият той не беше лош, се срещаше с мен и подобните на мен, без да му мигне окото. Запитах се какво чак толкова го тревожеше у този човек. — Ще ви дам адреса му.

Той затърси визитка на Данте, а през това време аз започнах да разглеждам магазина, а Сет отиде да ползва тоалетната отзад. Старият магазинер ми подаде визитката, която намери.

— Господин Мортенсен много ми харесва.

— Да, и на мен.

— Знам. Личи си.

Вдигнах поглед от една витрина с гривни в очакване да продължи.

— Говорите и се движите един около друг по начин, който едва ли осъзнавате. Държите се както обикновено се държат влюбени... но има и нещо друго. Усещате се един друг, дори и когато не сте заедно. Във въздуха между вас има огън.

Не знаех какво да отговоря. Прозвуча хубаво, но и малко страховито.

— Никога не съм срещал друг от вашия вид, който да прилича на вас, госпожице Кинкейд. — Той се поколеба и в обикновено мъдрото му и компетентно изражение се промъкна съмнение. Рядко го виждах такъв. — Нямам представа как ще се развият нещата.

Тогава Сет дойде и усети, че прекъсва нещо. Погледна към пас, а аз поставих успокоително ръката си в неговата.

— Ще тръгваме ли?

— Разбира се.

Разгледах набързо останалите бижута, без да забелязвам почти нищо. Изведнъж осъзнах какво гледам и се наведох над една от кутиите.

— Ерик, откъде взе тези?

— А, да — рече той. — Византийските пръстени. Майсторът е същият, който направи колието ви със символа анкх.

— Този бижутер има истински усет към историческите детайли. Много приличат на оригинали.

Той заобиколи щанда и вдигна кутията с пръстените. Взех единия. Беше обикновена златна халка. Вместо скъпоценен камък имаше гладка, кръгла повърхност с размерите на малка монета. Върху метала бяха гравирани гръцки букви.

— Какво означават? — попита Сет.

Опитах се да му обясня един отдавна забравен обичай.

— Молитва. Нещо като молитва за двама. Това трябва да е брачна халка.

Разгледах друг пръстен, на който бяха изобразени Исус и Девата; на трети имаше мъж и жена, застанали с лице един към друг.

— Имах пръстен, който много приличаше на този — казах тихо и го завъртях в ръцете си. Никой не каза нищо и го върнах в кутията.

По пътя за вкъщи Сет тихо попита:

— Какво стана с пръстена ти?

Загледах се през прозореца.

— Не е важно.

— Разкажи ми.

Не отговорих, а и той не настоя. Вкъщи нямаше и следа от Винсент и реших, че е на разследване с Ангелите на Чарли. Върху кухненската маса бяха разпръснати вестници — явно обичаше да е в крак със събитията. И най-вече с черната хроника. Една от статиите описваше история, която бях чула наскоро: някакъв луд убил жена си, защото имал видение, че е заедно с друг мъж. Понякога смъртните правеха ужасни неща. Добре де, през повечето време.

Сет седна на дивана и се наведе напред със събрани длани. Бях усетила промяната в настроението му, когато не му отговорих в колата.

— Тетида...

— Искаш да знаеш за пръстена.

— Пръстенът не е толкова важен. Просто... ами, и друг път съм забелязвал промяна в теб. Нещо те тормози, някакъв спомен. Но не искаш да говориш за него. Има дни, когато имам чувството, че не ми казваш нищо.

Седнах до него, без да го погледна, както той често правеше.

— Казвам ти много неща.

— Но не и за миналото си.

— Аз имам богато минало и говоря за него постоянно.

— Да... сигурно е така — той разсеяно погали ръката ми. — Но не говориш за миналото си на смъртна. За времето преди да станеш сукуба.

— И? Има ли значение? Ти си с мен *сега*. Познаваш човекът, който съм сега.

— Така е. Аз обичам този човек. Искам да знам какво е важно за теб. Какво те е направило такава, каквата си. Искам да знам какво те наранява, за да ти помагам.

— Не е нужно да знаеш всичко това, за да знаеш коя съм. Човешкото ми минало няма никакво значение.

— Не мога да повярвам.

Отново не отговорих.

— Не знам нищо за тази част от живота ти — продължи гой. — Не знам истинското ти име. Как си изглеждала. Къде си израснала. Дори не знам на колко си години.

— Хей, не само аз съм такава. И ти не искаш да говориш за много неща — изтъкнах, като се опитах да отвлека вниманието му.

— Какво искаш да знаеш?

— Ами... — замислих се за какво не знам почти нищо. — Никога не говориш за баща си. Как е починал.

Сет отговори веднага, без да се замисли.

— Няма много за разказване. Рак. Бях на тринайсет. Според един психотерапевт, при който мама ни водеше, аз съм се оттеглил в свят на фантазии, за да мога да се справя със ситуацията.

Облегнах глава на рамото му; знаех, че ще ми каже каквото поискам, но по смекчен, типичен за Сет начин. Предвид обичайната му сдържаност, това си беше чиста ирония, но той си беше такъв. Вярваше, че в една връзка трябва да има открита размяна на честност и себеразкриване. Сигурно беше прав, но у мен имаше прекалено много тъмни неща, за които не исках да говоря. Неща, които се боях, че ще го стреснат.

Познавах Сет достатъчно добре, за да знам, че тази вечер повече нямаше да повдигне темата, но усещах болката и разочарованието му. Не ме беше попитал, за да ме разстрои, а като проява на искрена обич. За съжаление това не правеше нещата по-лесни. Ето защо загърбих притесненията и потисканата от дълго време болка и се опитах да споделя нещо с него. Каквото и да е. Нещо, с което да му докажа, че полагам старания за връзката ни. Истинското ми лице и името ми бяха мъртви за мен — забравени спомени за жената, която бях оставила зад гърба си. Само Нифон упорито продължаваше да ме нарича Лета. Сет никога нямаше да научи тези неща.

Седяхме един до друг дълго, докато накрая се реших. Думите засядаха в гърлото ми, когато казах:

— Израснала съм в Кипър. — Напрежението във въздуха нарасна, и двамата чакахме да продължа. — В началото на пети век. Не знам в коя година съм родена. Тогава тези неща не бяха важни.

Той издиша. Не бях осъзнала, че е затаил дъх. Бавно и внимателно ме прегърна с една ръка и притисна устни към косата ми.

— Благодаря.

Зарових лице в рамото му, без да знам от какво се крия. Не му бях казала почти нищо — само два тривиални факта. Въпреки това, да споделя тази малка част от спомените, които толкова исках да скрия, беше силно усещане. Почувствах се незащитена и уязвима, но не разбирах защо. Сет нежно погали косата ми.

— Тогава ли си имала пръстена? — попита той.

Кимнах.

— Сигурно е бил ценен.

— Загубих го — прошепнах.

Той може би долови мъката в гласа ми. Прегърна ме още по-силно.

— Съжалявам.

Останахме така още малко, но знаех, че иска да се прибере и да работи. Не можех да не се съобразя с това и го изгоних. Въпреки всичко усещах, че щеше да остане, ако го бях помолила.

Когато си тръгна, отидох в спалнята и затворих вратата. Коленичих пред отворения гардероб и започнах да вадя кутия след кутия и да ги трупам на камари в стаята. На реда ми му липсваше нещо (например липсваше му ред) и ми отне доста време да преровя купищата боклуци. Накрая извадих покрита с прах кутия за обувки.

Вдигнах капака и затаих дъх. Имаше стари, станали кафяви писма и няколко снимки. Тежък златен кръст на изтъркано въже лежеше сред листовете, заедно с няколко други малки съкровища. Започнах да ровя внимателно, докато накрая открих каквото търсех — бронзов пръстен, позеленял от времето.

Държах го в ръце, все още не успявайки да различа гравиранията двойка на диска върху пръстена. Изработката беше по-груба от съвременния вариант на Ерик. Прокарах пръсти по ръбовете на пръстена, без да съзнавам какво правя. Дори го пробвах, но не ми стана. Беше направен за много по-големи пръсти от моите сега. Не исках да се трансформирам, за да си го сложа.

Поддържах го още няколко минути. Мислех си за Сет, за Кипър, за най-различни неща. Накрая не можех повече да издържам на болката, върнах пръстена в кутията и го затрупах за пореден път в гардероба.

ГЛАВА 4

На следващия ден отидох на адреса от визитката на Данте, който се намираше в Рейниър Вали. Кварталът не беше точно занемарен, но не беше и особено поддържан. Адресът ме отведе до тесен магазин, сместен между бръснарски салон и долнопробен хранителен магазин. На витрината висеше червен неонов надпис „МЕДИУМ“. „У“-то беше изгоряло. Под него на ръка беше написано следното: „ГЛЕДАНЕ НА РЪКА И КАРТИ ТАРО“.

Прекрачих прага и звънчето звънна. Вътре беше също толкова скучно, колкото отвън. Тесен плот обикаляше едната стена. Останалата част от малкото голо помещение беше празна, с изключение на кръгла маса с червена велурена покривка, по която имаше прогорени от цигара дупки. Върху масата бе поставена кичозна кристална топка. Мястото беше скучно в сравнение с уютното приканващо магазинче на Ерик.

— Един момент — извика някой през отворената врата отзад. — Само да...

Един мъж влезе в стаята и спря, когато ме видя. Беше висок около метър и осемдесет и имаше черна, вързана на опашка коса. Двудневна брада покриваше лицето му. Носеше дънки и обикновена черна тениска. Беше около четирийсетте и много сладък. Огледа ме от глава до пети и се усмихна многозначително.

— Охо, здравей. Какво имаме тук? — той наклони глава, все още изучавайки ме. — Не си човек, това е сигурно. Демон? Не, не си достатъчно силна. Вампир? Не... не и по това време на деня.

— Аз... — спрях, изненадана, че успя да ме усети. Нямахте аура на безсмъртен, определено беше човек. Сигурно е като Ерик, помислих си. Смъртен, който усеща безсмъртния свят, но няма достатъчно умения да разгадае кой какъв е. Реших, че няма смисъл да увъртам и казах:

— Аз съм сукуба.

Той поклати глава.

— Не, не си.

— Съм.

— Не си.

Бях изненадана, че трябва да водя такъв разговор.

— Съм.

— Не. Сукубите имат огнени очи и крила на прилеп. Всички знаят това. Не носят дънки и блузи. Освен това трябва да си с големи гърди. Кой размер си — 75 В?

— С — отвърнах възмутено.

— Щом казваш.

— Виж, аз съм сукуба. Мога да го докажа. — Трансформирах се няколко пъти и преминах през няколко женски образа, преди да се върна към обичайния си вид. — Видя ли?

— Да ме вземат дяволите!

Имах чувството, че си играе с мен.

— Ти ли си Данте?

— Засега. — Той се приближи, стисна ръката ми и я задържа. Обърна я с дланта нагоре. — Искаш ли да ти гледам на ръка? Ще ти кажа как да промениш линиите ѝ, за да имаш по-добро бъдеще.

Дръпнах ръката си.

— Не, благодаря. Дойдох, защото имам някои въпроси. Въпроси, на които Ерик Ланкастър мисли, че можеш да отговориш.

Усмивката на Данте изчезна. Завъртя очи и отиде до плота.

— О, *той* ли?

— Какво искаш да кажеш с това? Ерик ми е приятел.

Данте се облегна на плота и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Разбира се, че ти е приятел. Той е приятел с всички. Шибан бойскаут!

Ако беше зарязал префърцуненото си поведение и се беше съгласил да работим заедно, досега щяхме да сме натрупали цяло състояние.

Спомних си думите на Ерик — че Данте е мошеник и подвластен на ада. Не долавях лоши вибрации от Данте, но имаше нещо дразнещо в поведението му и преценката на Ерик ми звучеше правдоподобна.

— Ерик има определени стандарти — заявих.

Данте се засмя.

— Страхотно. Префърцунена сукуба. Голям купон.

— Виж какво, хайде просто да отговориш на въпросите ми. Няма да ти отнеме много време.

— Разбира се. Имам малко време до следващия наплив на клиенти. — Той махна с ръка към празната стая и от горчивата нотка в гласа му осъзнах, че от доста време тук не е имало „наплив на клиенти“.

— Наскоро през нощта сънувах — обясних. — А когато се събудих, бях останала без енергия.

— Ти си сукуба. Или поне така твърдиш. Това е нормално.

— Защо всички все това ми повтарят? Не е нормално. Същата нощ бях с мъж. Бях заредена с енергия, така да се каже.

— После правила ли си нещо, което би могло да изчерпи енергията ти?

И това всички ме питаха!

— Не. Просто си легнах. Но сънят... беше много странен. Не знам как да го обясня. Беше много реален. Не ми се беше случвало такова нещо.

— Какво сънува?

— Една... хм, съдомиялна.

Данте въздъхна.

— Да не ти платиха да дойдеш тук, за да ме дразниш?

Разказах му съня през стиснати зъби.

— Това ли е? — попита той, когато приключих.

— Да.

— Глупав сън.

— Знаеш ли какво означава?

— Може би трябва да поправиш съдомиялната си.

— Не е счупена!

Той се изправи.

— Съжалявам, не мога да ти помогна.

— Ерик каза, че си спец по сънищата.

— И така да е, понякога сънят си е само сън. Сигурна ли си, че не искаш да ти гледам на ръка? Пълна глупост е, но искам да компенсирам с нещо, че си дошла чак дотук.

— Не. Искам да знам какво означава шибаният ми сън. Не може да е обикновен сън, събудих се без капка енергия.

Данте дойде до мен и отметна един паднал на лицето ми кичур.

— Не знам. Не ми даваш достатъчно информация. Колко пъти си го сънувала?

— Само веднъж.

— Тогава сигурно не значи нищо, малката.

Обърнах се към вратата.

— Е, благодаря за „помощта“.

Данте бързо дойде до мен и ме хвана за ръката.

— Хей, чакай. Искаш ли нещо за пиене?

— Аз... какво?

— Ще рискувам да ядосам тълпите от клиенти и да затворя за един ден. На ъгъла има чудесен бар. Предлагат наливна будвайзер само за долар чашата, ако уцелим намаленията. Аз черпя.

Разсмях се. Не знаех кое е по-абсурдно — идеята да изляза с него или мисълта да пия будвайзер. Привлекателната му външност не можеше да компенсира странния му характер.

— Съжалявам. Имам приятел.

— Аз не искам да ти ставам приятел. Стига ми малко евтин секс.

Срещнах погледа му. Очите му бяха сиви, подобни на очите на Картър, само че без сребристия оттенък. Мислех, че се шегува, но макар и да продължаваше да се усмихва, изглеждаше абсолютно сериозен.

— От къде на къде ти хрумна, че бих правила евтин секс с теб? Толкова ли лесна изглеждам?

— Твърдиш, че си сукуба. Подразбира се, че си лесна. А и без крилете на прилеп и огнените очи си много сладка.

— Не се ли притесняваш за душата си? — Дори и да беше толкова лош, колкото Ерик намекна (а аз не бях убедена в това) Данте щеше да пострада, ако спеше с мен. Така беше с всички смъртни. Разбира се, познавах много мъже (и добри, и лоши), които бяха готови да рискуват душите си за единия секс.

— Не. Душата ми вече си е заминала. Просто искам да се забавлявам. Виж, може да си спестим бирата и да действаме. Винаги съм искал да го направя на масата.

— Не мога да повярвам, мамка му! — Отворих вратата.

— Хайде! — примоли ми се той. — Много съм добър. Може би гаджето ти не го бива в леглото и натрупаният стрес е изцедил цялата ти енергия.

— Това е невъзможно. Ние не правим секс.

Настъпи тишина, после Данте отметна глава назад и се разсмя.

— Да ти е хрумвало, че може би точно в това е проблемът? Очевидно съдомиялната е метафора за скапания ти сексуален живот и затова трябва да миеш чиниите „на ръка“.

Тръгнах към книжарницата, където ме уважаваха поне малко. Само какъв експерт по сънищата се оказа Данте! Вече знаех защо Ерик не го харесваше. А и се зачудих дали не са прави всички. Може би подсъзнателно сама бях изчерпала енергията си. Може би сънят беше просто сън.

Почти бях пристигнала, когато телефонът ми звънна.

— Госпожица Кинкейд? — попита приятен женски глас. — Аз съм Карън от Съюза на децата на Сиатъл. Обаждам се да потвърдите участието си на търга тази седмица.

— Моля?

Последва пауза.

— Благотворителната ни инициатива, търг за среща с жени, с цел набиране на средства за съюза.

Все още нищо не разбирах.

— Каузата изглежда добра, но нямам представа за какво говорите.

Чух как запрелиства някакви листа.

— Записаха ви като доброволец.

— За какво? За да бъде продадена на търг?

— Да. Очевидно... А, ето. Името ви е записано от доктор Мичел. Въздъгнах.

— Ще ви се обадя по-късно. — Затворих и набрах номера на Хю. — Доктор Мичел, записал си ме за участие в търг?

— Не е много по-различно от това, което обикновено правиш — изтъкна той. — А и е за благотворителност.

— Очаквам Питър и Коди да тръбят: „Мир на Земята! Нека доброто да ръководи хората!“, но не и ти. На теб не ти пука за децата.

— Пука ми за директорката на съюза — каза Хю. — Много готина мацка. Ако успея да ѝ намеря няколко първокласни кандидатки, може би ще успея да я вкарам в леглото си.

— Използваш благотворително набиране на средства за деца, за да стимулираш сексуалния си живот? Това е ужасно. Защо не записа

Тоуни? Тя най-много от всички се нуждае от среща с мъж.

— Какво? Исусе Христе! Би било катастрофа. Опитваме се да съберем пари. Ти да не мразиш децата?

— Не, но нямам време. Ще им напиша чек.

Прекъснах възраженията му като затворих и завих по „Куин Ан Авеню“. Бях подранила за смяната си и реших да мина през къщи, за да си взема ябълка и блокче мюсли десерт. Последния път в работата бях толкова заета, че пропуснах обедната си почивка. Реших този път да отида подготвена. Бях безсмъртна и не можех да умра от глад, но се чувствах замаяна и слаба.

По средата на коридора към апартамента ми ме заля шокова вълна от кристална доброта. Ангелски аури. Отворих входната врата и видях цялата банда: Картър, Ясмин, Уитни, Джоел и Винсент. Никой не каза нищо, всички ме гледаха в очакване. Ангелите ме бяха усетили преди аз да усетя тях. Всички седяха в дневната, бяха се разположили небрежно на дивана и на столовете ми, сякаш не бяха воители на Рая. Е, не всички изглеждаха така. Джоел се държеше сковано и официално, както когато се запознахме.

— О, боже! — казах и затворих вратата след мен. — Като в песента на „Дей маст би джаянтс“^[1].

Винсент се усмихна.

— „Тя е ангел“^[2]?

Кимнах.

— „На косьм понякога разминаваш се с тях...“

— „... наричам те ангел, наричам те с най-хубавите имена“ — довърши той.

— Какво правиш тук? — попита Джоел, прекъсвайки джем сешъна ни.

— Или не с толкова хубави имена — промърморих. Дръпнах се от Винсент и вперих поглед в Джоел. — Аз живея тук, забрави ли?

— Имаме заседание — каза той.

— Помолихте ме да подслоня Винсент, не казахте, че търсите място, където да си устроите топсекретна щаб квартира. Не ми пука къде ще си провеждате църковните служби, но само не се опитвайте да ме гоните от дома ми.

— Съжалявам — каза Ясмин. Стори ми се, че не бях чула правилно. Ангелите се извиняваха толкова рядко, колкото и демоните.

От изражението на Джоел личеше, че е изненадан също като мен. — Може би първо трябваше да те попитаме. Бихме могли да отидем на друго място. — Тя се наведе над масичката за кафе и започна да събира вестниците. Интересно. Очевидно манията на Винсент да бъде в крак с новините беше нещо повече от обикновено хоби. Погледнах отново Ясмин и се направих, че не съм забелязала нищо.

— Не, няма проблем. Всъщност след малко излизам. Дойдох да си взема нещо за ядене.

Тя отметна кичур дълга, черна коса от лицето си, който се бе измъкнал от опашката ѝ.

— Искаш ли Винс да ти приготви нещо?

Той се обърна към нея стреснато, изражението му беше и изненадано, и развеселено.

— Аз да не съм ви личен асистент?

— Не и предвид липсата ти на уважение към нас — промърмори тя.

Усмихнах се.

— Благодаря, но няма нужда. Нямам време.

— Добре — каза Джоел. — Побързай тогава.

Уитни въздъхна; изглеждаше смутена, но не достатъчно, за да му направи забележка. Ясмин нямаше такива скрупули и го сръга с лакът в ребрата.

— Какво беше това? — смърри го тя.

Усмихнах се широко и отидох в кухнята да си взема ябълка. Отворих шкафа за мюсли десерта и открих, че кутията е празна.

— Хей — извиках и се върнах в дневната с кутия в ръка. — Кой ги е изял? Днес сутринта имаше два.

Картър проговори за пръв път.

— Бях гладен.

Вперих невярващо поглед в него.

— И двата ли изяде?

— Бях гладен — повтори той, без да се разкайва ни най-малко.

— Ти си невероятен! — възкликнах. — Първо коледното ми дърво, а сега това? Дори не си изхвърлил кутията!

— Надявах се, че си забравила за коледното дърво. Стана случайно и ти го знаеш.

Въздъхнах шумно и сложих ябълката в чантата си.

— По-късно ще отида да напазарувам — каза Винсент отзивчиво. Обри скочи и се настани между него и Ясмин. И двамата инстинктивно протегнаха ръка да я погалят. Обри ме погледна самодоволно при тази проява на внимание. — Ще ти взема, ако искаш.

— Вземи и на него, за да не краде от моята храна. Ще се видим по-късно. И никакви купони, докато ме няма. — Картър, Ясмин и Винсент се засмяха. Уитни и Джоел не се засмяха.

Затворих входната врата след мен и се спрях в коридора. Искаше ми се да има начин да шпионирам ангелите. За съжаление нямаше. Не можех дори да се скрия от тях. Те можеха да замаскират аурите си, но не и аз. Всъщност те всички знаеха, че още не съм тръгнала. Ядосано се отправих към стълбите, изгаряща от любопитство. Защо всички бяха тук? За какво им беше човекът? И каква бе ролята на вестниците?

Човек трудно можеше да разбере с какво запълваха времето си ангелите. При нас всичко беше ясно. Винаги търсехме души за Ада и го правехме по прозрачен и напълно урегулиран и до най-малката подробност начин. Силите на Рая обаче се движеха по мистериозни пътеки. Какво правеше Картър в Сياتъл беше загадка за мен и приятелите ми — никога не го бяхме виждали да прави нещо особено благородно, освен че никога не отказваше да ти даде цигара. Винаги беше проявявал силен интерес към любовния ми живот и беше щедър в даването на неясни съвети, но предполагам това беше продиктувано от любопитство, а не от алтруизъм.

Работното ми място се намираще само на няколко пресечки. Тъй като не валеше, просто се разходих до там. Още щом влязох в „Емералд Сити“, Мади се приближи към мен с притеснено изражение.

— Здравсти — каза тя неуверено. — Имам, хм, нужда от съвета ти. Утре съм на сватба и не знам какво да облека. Толкова е глупаво... но може ли да погледнеш няколко тоалета?

Огледах се и реших, че книжарницата ще оцелее и без нас за десет минути. Мади все пак беше събрала достатъчно смелост да повдигне въпроса. Още не я бях виждала с рокля.

— Добре. Да видим.

Отидохме в офиса ми и тя пробва три различни рокли. Без съмнение Сет щеше да сметне за забавен факта, че се преобличаше пред мен.

Когато приключи, ѝ казах искреното си мнение.

— Някой от тях не разкрива истинската ти красота.

— Което е заобиколен начин да кажеш, че ми стоят ужасно. — Мади събра на топка една от роклите и я хвърли на пода. — Мразя такива неща. Как мога да пиша за женски теми и да не ме бива в нищо женско?

— Ами... ти пишеш за по-различни въпроси. Проблемът е, че носиш дрехи, които са ти прекалено големи.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Аз съм *голяма*. Дрехите са широки. Те прикриват дебелината ми.

Мади не беше дебела, поне не много. Според мен беше размер 48–50, но ниският ѝ ръст я правеше да изглежда малко по-закръглена. Имаше правилни пропорции и красиво лице. Разбира се, предвид анорексичните модели, толкова популярни сред хората днес, можех да се поставя на нейно място.

— Не си дебела. Дрехите те карат да изглеждаш такава. Нещо потясно ще ти стои по-добре.

— Не мога да облека прилепнали дрехи.

— Не е нужно да са прилепнали. Просто трябва да са твоя размер.

Мади въздъхна и прокара ръце отстрани по бедрата си.

— Нямаш представа какво е — каза тя с лека обвинителна нотка в гласа. — Ти си красива и крехка. Не всички имаме лука винаги да изглеждаме съвършено.

— Някой не изглежда съвършено винаги — възразих. — Определено не и аз. — Добре де, това не беше вярно. — Просто ти трябва подходящи дрехи. А и красотата е въпрос на самочувствие. Ако се чувстваш секси, значи *си* секси.

Мади не беше убедена.

— Не е толкова лесно. Мъжете не се редят на опашка пред вратата ми. Знаеш ли откога не съм била на среща?

— И отново всичко е въпрос на самочувствие. Виж, не искам да те критикувам, но невинаги се държиш приветливо. Искам да кажа, че с мен и с Дъг си такава. Донякъде. Но само толкова.

— Знам, че не ме бива много с хората — призна Мади, кръстосвайки ръце пред гърдите си. — Просто не умея да водя безсмислени разговори.

— Да, но все пак трябва да говориш за нещо. Това е част от живота.

— Ако някой мъж дойде и ме заговори, мога да опитам, но май няма желаещи — тя посочи тялото си. — То е виновно. Стигнахме дотам, откъдето тръгнахме.

— Ами ако мога да ти гарантирам среща? — попитах я; изведнъж ме осени идея.

Устните ѝ се извиха в усмивка. Това на мига промени лицето ѝ.

— На среща ли ме каниш?

— Не, но някой ще те покани, сигурна съм. Само ми позволи аз да подбера гардероба ти.

— Няма да се обличам като уличница.

— Добре — обещах, после се изправих от стола. — Виж, трябва да свърша някои неща. За сватбата облечи жълтата рокля. Сложи и колан. По-късно ще ти кажа какъв е планът за срещата. — Тя си тръгна със скептично изражение, а аз се залових за работа.

Денят отлетя. Така и не видях Сет в кафенето и реших, че сигурно работи вкъщи. По-късно имахме среща и знаех, че ще го видя. Откакто станах управител, прекарвах повечето време в офиса, което противоречеше на социалната ми натура. Понякога обаче се измъквах, за да заместя някого в почивката или да подредя витрината.

Докато бях край секцията за книги за самоусъвършенстване, един мъж се спъна и изпусна книгите, които държеше. С надеждата, че не се е спънал в килима и не обмисля да ни даде под съд, бързо се наведох да му помогна.

— Не, не — каза припряно той и бузите му пламнаха. Беше на възрастта, на която аз изглеждах, тоест на около трийсет. — Не е нужно...

Аз обаче вече бях подредила книгите и разбрах на какво се дължи притеснението му. Отнасяха се за различни фетиши и най-вече за екхибиционизъм и воайорство.

— Господи! — каза той, когато му ги подадох. — Толкова ми е неудобно. Чувствам се като някой перверзник.

— Няма проблеми — отвърнах. — Това си е ваша работа. Всеки си има своите... предпочитания.

Изглежда думите ми донякъде го успокоиха, но още му се искаше да избяга. Носеше халка и вероятно не беше споделил фетиша

с жена си. Честно казано, бях изненадана, че търсеше книги по темата — можеше да намери стотици пъти повече информация в интернет. А може би със съпругата му ползваха един компютър и се страхуваше тя да не разбере.

Джорджина-сукубата, а не Джорджина-мениджърът, зададе следващия въпрос. Джорджина-мениджърът щеше да бъде уволнена веднага, ако някой я чуеше.

— Обичате да гледате или да го правите? — гласът ми беше тих.

Той преглътна, зачуди се дали не му се подигравам, но накрая явно реши, че съм сериозна.

— Да... го правя.

За части от секундата обмислих възможността да спя с него. Имах голяма нужда от енергия. Той щеше да бъде лесна мишена, предвид тайната си мания, която не можеше да удовлетвори никъде. Но пък тогава трябваше да го направя в *това* тяло, а идеята не ми харесваше. Бях в предпочитания от мен ежедневен образ. А не исках да го петня с работа.

Така че се усмихнах и го пуснах да върви, тихомълком желаейки му да осъществи сексуалните си щения.

По-късно, докато се прибирах, се обадох на Сет да потвърди срещата ни. Щяхме да ходим в „Пасифик Нордуест Балей“ на представление на „Лешникотрошачката“. Въпреки че обичаше да посещава постановки, да го накарам да излезе малко преди да е завършил книгата си беше херкулесовска задача и още не можех да повярвам, че се беше съгласил. Прие само след като обещах, че ще му позволя да дойде в последния възможен момент.

Очевидно обаче имаше по-различни разбирания за „последния възможен момент“, защото светлините угаснаха, а него го нямаше. Балетът започна и аз извивах глава всеки път, щом вратата се отвореше. За съжаление, столът до мен остана празен. От притеснение пропуснах по-голямата част от представлението и не успях да се насладя на съня на Клара (толкова реален за нея, колкото беше за мен моят сън). Обожавах балета. През живота си бях танцувала в няколко спектакъла и никога не се уморявах да гледам изящни мускули и красиви костюми.

В антракта включих телефона си и видях, че Сет се е опитвал да ми се обади. Звъннах му без дори да прослушвам гласовата си поща.

Когато вдигна, казах:

— Моля те, кажи ми, че луд фен те е отвлякъл и че ти е счупил краката с ковашки чук.

— Ами не. Не получи ли съобщението ми?

— Не. На екрана пише, че е отпреди половин час, а бях изключила телефона си. Гледах представлението. Сещаш се, „Лешникотрошачката“.

Той въздъхна.

— Съжалявам. Не можах да изляза. Бях изключил. Мислех си, че ако ти се обадя предварително...

— Предварително? Все едно да ми изпратиш картичка за рождения ден. Шест месеца след датата.

Настъпи тишина и аз изпитах задоволство, че осъзнава грешката си.

— Съжалявам, Тетида. Беше... Не трябваше да го правя, независимо колко работа имам. Наистина съжалявам. Знаеш какъв ставам.

Въздъгнах. Беше толкова адски откровен и очарователен, че ми беше трудно да му се сърдя. Не за пръв път обаче ми връзваше тенекия или пренебрегваше социалния ни живот. Понякога си мислех, че му позволявам прекалено много. Обикновено се притеснявах, че моите прегрешения могат да го засегнат, докато всъщност може би аз бях прецаканата, без да го съзнавам.

— Искаш ли да се видим след представлението? — попитах и се опитах да не прозвуча ядосано. — Коди ме покани на бар с компанията. Може да отидем за малко.

— Ами... не.

— Не? — раздразнението, което се бях опитала да потисна, изскочи на бял свят. — Току-що ти простих, че ми върза тенекия и че профука парите ми за билета, а ти отхвърляш предложението ми за мир?

— Виж... Много съжалявам, но идеята да гледам как ти и приятелите ти се напивате не ми се струва никак привлекателна.

Замръзнах, прекалено шашната да реагирам. Беше го казал по обичайния си мек начин, но долових съвсем лек присмех в думите му. Сет не пиеше. Винаги се беше отнасял към пороците ми

снизходително, но изведнъж се зачудих дали те не го дразнят. Сега репликата му ми се стори проява на високомерие.

— Съжалявам, че не отговаряме на високите ти стандарти. Бог знае, никой не иска да правиш нещо, несвойствено за теб.

— Моля те, престани. Не искам да се караме — каза той с раздразнение. — Наистина много, много, *много* съжалявам за всичко. Не исках да те обидя. Знаеш това.

Светлините примигнаха, обявявайки края на антракта.

— Трябва да затварям.

— Ще... дойдеш ли при мен после? Излез с приятелите си, дай ми време да довърша романа и после ще ти се реванширам. Обещавам. Приготвил съм ти... подарък за Коледа.

Колебанието в гласа му размекна сърцето ми. Малко.

— Да. Добре. Може да е доста късно, когато дойда.

— Ще те чакам.

Казахме си довиждане и прекъснах връзката. До края на представлението бях в кисело настроение и реших, че добре ще ми дойде да се напия и да се посдърпам с момчетата.

[1] Американска рок група. — Бел.прев. ↑

[2] „She’s an angel“ — име на песен на същата група. — Бел.прев.

↑

ГЛАВА 5

Когато пристигнах в „Избата“ Питър, Коди и Хю вече бяха заели една маса. За моя изненада и Тоуни беше с тях. Напълно бях забравила за стажантката си. Но поне Нифон не беше с нея. Надявах се вече да е спала с някого, но липсата на типичното за една сукуба сияние след секс твърдеше противното. Нито Картър, нито Джером бяха благоволили да се появят. Спомних си, че Джером е извън града, а ангелът сигурно беше с колегите си. Дори бе възможно все още да са в апартамента ми.

— Здравсти — поздрави ме Коди и ми направи място да седна. — Нали каза, че си заета?

— Да. Е, промяна в плановете — измънках и магнах на Хю. — Имаш ли цигари?

Той цъкна с език.

— Вече е забранено да се пуши на обществени места, сладурче.

Изсумтях и повиках една сервитьорка. Пушенето беше грозен навик, от който се бях отказала заради здравето на смъртните около мен. Все пак бях пушила повече от век и от време на време в напрегнати ситуации жадувах за една цигара. Забраната за пушене беше хубаво нещо за Сиатъл, но адски кофти за мен и лошото ми настроение.

Коди не се задоволи с уклончивия ми отговор.

— Как така „промяна в плановете“? Нали със Сет щяхте да излизате?

Когато не отговорих, Хю се засмя.

— Охо! Проблеми в Рая!

— Има работа — отговорих рязко.

— Работа или среща? — попита Питър. — Не му ли даде картбланш да се чука, с когото поиска?

— Той не прави такива неща.

— Повтаряй си го, щом така се чувстваш по-добре — подразни ме Хю. — Никой не пише непрекъснато, дори и да го твърди.

Тъй като приятелите ми явно нямаха личен живот, аз трябваше да понасям подигравките и закачките им. Едва ли искаха да ме обидят, но от думите им ме болеше. Сет ме беше разстроил достатъчно и без тяхна помощ. У мен се надигна гняв и аз се опитах да го удавя в алкохол, вместо да си го изкарвам на приятелите ми.

Само Тоуни изглеждаше по-нещастна от мен. Беше с червена рокля без презрамки, много подобна на сатенената рокля, с която аз бях облечена по време на балета и все още носех. Само че нейната беше от еластан (какво ли толкова намираше в тази материя?) и с около петнайсет сантиметра по-къса. А и моята ми беше по мярка.

— Защо си толкова намръщена? — попитах с надеждата приятелите ми да си намерят друга мишена.

Долната ѝ устна потръпна, но не беше ясно дали от тъга или от невъзможност да издържи огромното си колагеново тегло.

— Все още не съм... Сещаш се.

Това беше достатъчно, за да загърбя собствените си неволи. Но също така това означаваше, че Нифон още е в града, както си бях помислила, когато я зърнах.

— Какво? Как е възможно?

Тя сви рамене, наведе се напред нещастно и постави лакти върху коленете си; краката ѝ бяха широко отворени в типично мъжка поза. При такава грация, нищо чудно, че не можеше да вкара никого в леглото си.

Махнах с ръка наоколо.

— Хайде, върви, млада сукубо. Тук е като шведска маса. Харесай си едно блюдо и действай.

— Да, бе. Сякаш е толкова лесно.

— Лесно е. Едва ли ще успееш да свалиш свещеник, но определено все някой ще клъвне.

— На теб може би. Аз... аз не знам какво да им кажа.

Не можех да повярвам, че водим този разговор. Беше по-странно и от онзи път, когато трябваше да убедя Данте, че съм сукуба. И Мадри не знаеше как да се държи с мъжете, но все някой трябваше да иска да спи с готова на всичко блондинка с ненормални пропорции. Това беше основен закон на вселената.

— Ами... ако не знаеш какво да кажеш, просто отиди и го попитай дали иска да правите секс. Не е много умно, но върши работа.

Тя се подсмихна.

— Сигурно. И това е достатъчно?

— Това е достатъчно — отвърнах. Хю се върна от тоалетната и аз погледнах към него. — Искаш ли да правим секс?

Той дори не мигна.

— Добре. Само да си платя сметката.

Обърнах се към Тоуни.

— Видя ли?

— Чакай — каза Хю, с ръка на палтото си. — Това шега ли беше?

— Беше използван като учебен пример — обясни Питър.

— По дяволите.

Тоуни поклати глава и разбърканите ѝ руси къдрици се разпиляха.

— Не мога да го направя.

— Боже господи — едва устоях на желанието да потъркам очи, защото щях да си размажа грима. — Тоуни, това не е ядрена физика.

— Нали все ни натякваше колко трудна е работата на сукубата, когато дружката ти инкуб беше тук на гости? — попита Питър. При скорошното си посещение приятелят ми Бастиен беше събрал цяла тълпа от почитатели, тъй като според моите приятели той имаше „най-тежката работа на света“.

— Млъкни! — озъбих му се. — Проваляш урока ми.

— Не искам да съм лоша сукуба — каза Тоуни твърдоглаво. — Искам да съблазня добър мъж. Някого, от когото ще получа много енергия.

— Започни с малки крачки. Не се цели в добрите, вероятно още не можеш да разпознаеш кои мъже са добри и кои лоши.

— Ти как намираш добри мъже?

— Това е изкуство. Ще се научиш. Послушай ме и не се цели на високо.

Дадох ѝ някои насоки — все пак ми бяха отсъдили ролята на ментор. Проучихме някои от мъжете в бара, гледахме за брачни халки и забелязахме, че има ергенско парти. Да прелъстиш бъдещ младоженец беше добър удар. Посъветвах я да наблюдава поведението на мъжете. Често (но не задължително) тихите мъже бяха по-добри от шумните досадници, ако търсеше свестни екземпляри. Разбира се,

серийните убийци също изглеждаха тихи. Човек трябваше да познава хората и това не беше умение, което можеше да научи за една нощ. Точно заради това се опитах да й внуша, че засега трябва да се задоволи с по-лесни мишени.

— Много ми харесва как за теб всички мъже са отворени книги — каза Питър, когато приключих с лекцията. — Радвам се, че не вярваш в стереотипи и прочее.

Свих рамене.

— От доста време се занимавам с това нещо.

— Добре, докажи го — каза Хю. С него бяхме горе-долу еднакво пияни. — Намери три свестни души тук.

Усмяхнах се. Имповете можеха да доловят силата и добротата на дадена човешка душа само с един поглед. Приех предизвикателството и дълго оглеждах тълпата. Посочих трима души и той поклати глава.

— Уцели двама от трима. Двамата наистина са свестни. Третият обаче е ужасно лош. Поне и тримата са хора на крайностите.

Тоуни изстена.

— Видя ли? Трудно е.

— За бога! — възкликнах и глътнах още един гимлет. — Не е трудно. Не и като се има предвид какво се очаква от теб. Искаш ли един съвет? Намери си работа, където има много мъже.

— Няма да работя на улицата — каза обидено тя.

— Тогава отиди... не знам. Отиди на благотворителния търг на Хю. — Импът ме изглежда остро. — Или започни работа в стриптийз клуб. Това е най-лесното, което може да направи една сукуба. След като приключи номерът ти, заставаш на бара и мъжете сами ще идват при теб. Стриптизьорките са желана стока, а и мъжете така или иначе ще си мислят, че си проститутка.

— Не знам. Струва ми се уничително.

— Трябва да се чукаш, за да поддържаш съществуването си до края на вечността! Осъзнай се. Почакай още малко и безплатния ти запас от енергия ще се изчерпи. Стриптизът е лесна работа. И е забавно. И ще имаш красиви костюми. Повярвай ми, това е добро поприще.

— Сигурно — каза тя най-накрая. Издиша тежко и от това гърдите й изпъкнаха дори повече от обикновено.

— Джорджина е професионалист — каза Хю и протегна ръка да я потупа утешително. Той не беше сърдечен и жалостив тип и по-скоро искаше да пипне гърдите ѝ. — Поне така се говори. Явно никога няма да разбере — добави той и ми отпрати горчив поглед.

— Ако е вярно — каза Тоуни, — тогава защо гаджето ѝ я е отсвирило?

Момчетата казаха едновременно „О!“ и жадно впериха поглед в нас, очевидно очаквайки отдавна предсказания женски бой. Гневът, който изпитвах по-рано, се надигна отново, подхранен от алкохола и некомпетентността на Тоуни.

Сграбчих чашата си и отидох до бара да ми я напълнят. Излизането с приятелите бързо губеше чара си. Една нова сукуба нямаше право да се подиграва на проблемите в личния ми живот, особено след като не можеше да прелъсти никого. Стига да исках, тази вечер можех да забия поне дузина. По едно и също време.

И оглеждайки тълпата, осъзнах, че можех да отбележа лесна точка.

Мъжът от книжарницата, онзи с книгите за фетиши, стоеше на бара и говореше с бармана. Изглежда не беше с компания. Бързо се обърнах, за да не ме познае. Получих питието си, занесох го на масата на приятелите си и отидох в тоалетната, без да кажа и дума. От години се налагаше да използвам тоалетните, за да се трансформирам и нямаше изгледи това да се промени. Направих тялото си високо и изящно и добавих чуплива златиста коса, подобно на балерините от представлението по-рано тази вечер. Щях да покажа на Тоуни какво значи хубава блондинка.

Върнах се и улових погледа на Коди. Разбира се, приятелите ми ме разпознаваха каквато и форма да приемех, и той ме погледна объркано, когато отново се отправих към бара. Застанах до мъжа от книжарницата и си поръчах друго питие. Този път той се обърна и ме забеляза. Усмяхнах се.

— Това добро ли е? — попитах и кимнах към червената смес, която той пиеше.

— Горедолу — той вдигна чашата и погледна в нея. — Това е космополитън с нар. Поне така мисля.

— Честно казано, малко е момичешко... Нищо лично.

— Няма проблеми.

Барманът плъзна към мен чаша с уиски с лед. Мъжът до мен се засмя.

— Все едно ме кастрира — каза той.

Усмихнах се и протегнах ръка, казвайки първото име, което ми дойде на ума.

— Аз съм Клара.

— Джуд.

— „Хей, Джуд“^[1].

Той въздъхна.

— Съжалявам — казах. — Не можах да се въздържа.

— Като всички останали.

— Сам ли си? — попитах.

Той се смути и разсеяно потърка пръста, на който по-рано имаше брачна халка.

— Да.

— Аз също.

Опита се да ме огледа незабележимо, но не се справи никак добре.

— Малко ми е трудно да ти повярвам.

— Ами... — погледнах към чашата и прокарах пръст по ръба ѝ.
— Дълга история.

И бавно, умело, спретнах един разказ как съм имала среща с мъж и как той ми бил вързал тенекия. После трябвало да отидем в някакъв секс клуб, вметнах аз между другото. Това трябваше да е повече от достатъчно за човек като Джуд, за някой, който беше заинтригуван, но все още притеснен от идеята за екзотична сексуалност. Та така, казах неопределено аз, намеквайки за собствения си интерес към ексхибиционизма, много би ми се искало да видя какво представлява едно такова място.

Когато приключих, използвах същите думи, които той беше казал в книжарницата.

— Чувствам се като някой перверзник. Честно... не знам защо ти разказах всичко това. Дори не те познавам. Просто... — погледнах го с големите си сини очи. — Лесно се говори с теб.

Последва дълго мълчание и Джуд задържа погледа ми.

— Не мисля... не мисля, че има нещо нередно в това, което ми каза. В това, което искаш...

Щрак! Започнах да навивам макарата на въдицата.

— Наистина?

— Да... Аз понякога... Така да се каже... сецаш се, и на мен ми се иска.

— Наистина ли?

Той кимна.

Направих се, че се колебая пет секунди.

— Искаш ли да дойдеш с мен? Само да погледаме?

След кратък размисъл, Джуд се съгласи. Нормално беше, че не знаеше къде в града има секс клубове. Нормално беше и че аз знаех.

Дори не погледнах към приятелите си, когато с Джуд излязохме от бара. Не засякох за колко, но със сигурност бях вербувала клиента си за рекордно кратко време. Това щеше да ги научи да не се съмняват в професионализма ми.

Няколко пъти бях ходила в клуба, в който отидохме. Била съм и в по-добри клубове, но този харесвах просто заради името му: „Безочливост“.

Местата, на които се предлагаше секс и фетишизъм, бяха много различни едно от друго. Там, където клиентите участваха (като суинг клубовете) достъпът беше стриктно регламентиран. Необвързаните момичета бяха пускани свободно, за двойките имаше някои изисквания. За необвързаните мъже обаче беше доста по-трудно. Но на места като „Безочливост“ главно се гледаше и достъпът беше по-свободен. Трябваше само да платим вход и бяхме вътре. Аз обаче платих по-малко.

Беше претъпкано и приличаше на танцов клуб. В затъмненото помещение звучеше техно музика, а единствената светлина (синя и тъмно червена) идваше от поставени в ниши лампи. Осветлението беше насочено към отделените с въжета места, резервирани за онези, които искаха да „участват“. Тези места приличаха на малки сцени, около които се събираха зрителите. Някои от сцените бяха подредени тематично (едната приличаше на лекарски кабинет с операционна маса), но на повечето имаше дивани и легла. Очевидно нямаше значение кой къде ще бъде. Първите участници бяха започнали, но половината платформи бяха още празни и никой за никъде не бързаше. Зрителите обаче жадно обграждаха заетите сцени и протягаха вратове да виждат по-добре.

— Тук има много мъже — каза Джуд, докато си проправяхме път през тълпата.

— Това е нормално — отвърнах му.

— Смяташ, че мъжете си падат по тези неща повече от жените?

— До определена степен. Мъжете обичат повече да гледат и им стига. Много момичета също си падат по това, просто трудно можеш да ги накараш да дойдат тук — млъкнах, внезапно осъзнала, че звуча прекалено осведомена за някоя срамежлива начинаеща.

Накрая успяхме да стигнем до една от сцените. Там мъж страстно чукаше жена, легнала върху елегантна маса. С Джуд ги гледахме известно време, без да кажем дума. После минахме на следващата двойка — мъж и жена, които го правеха в обикновено легло. Тя беше с лъскаво бюстие и вдигната нагоре пола. При третата двойка (притиснати до една стена) Джуд най-накрая проговори.

— Тези хора не са такива, каквито очаквах.

— Тоест? — попитах.

— Изглеждат... обикновени.

Засмях се.

— Защото са такива. Ти какво мислеше, че порнозвезди идват тук да правят шоу?

— Ами не — сигурно се беше изчервил в тъмното.

— Всеки има право да прави това, което смята за секси. А и като видиш само колко са възбудени... — погледът ми се плъзна към двойката на стената. Те се гледаха в очите толкова страстно, толкова жадно, че човек буквално виждаше как това ги възбужда. Потръпнах. — Да, много е секси, дори за аматьори. Това е истинско. И затова е и толкова въздействащо.

Той не отговори, но се огледа, сякаш за да прецени наново обстановката. Междувременно заразглеждах профила му. Не беше много висок, но имаше хубаво тяло и стилно постригана, руса коса. Той се обърна към мен, усещайки погледа ми.

— Знаеш ли — казах, — ако искаш да вдигнем летвата... ами *ние* сме доста привлекателни.

Отначало не отговори.

— Да, предполагам, че... О! — Кафявите му очи се разшириха.

Погледнах отново двойката на стената.

— Така и така сме тук. Да предложим на хората истинско зрелище.

Очите му се разшириха още повече, сякаш щяха да изскочат.

— Аз... не мога. Тоест... Господи! Не и пред всички тези хора. Ами ако някой мой познат е тук?

— Съмнявам се. Освен това какво ще направи? За да каже на някого, трябва да признае, че е бил на такова място — хванах го за ръката. — Хайде. Знам, че идеята ти харесва.

— Да — призна той, — но никога не съм... няма да мога да...

Помъкнах го към една от сцените.

— Все някога трябва да започнеш. Лесно е.

Джуд изглеждаше ужасен, но ми позволи да го завлача до сцената.

— Държиш се сякаш си го правила и преди. Мислех, че е ново за теб.

— Така е.

— Сигурна ли си? Може би само се правиш на невинна, съблазняваш случайни мъже и правиш луд секс с тях.

Засмях се.

— Това е абсурдно.

Още щом минахме под въжетата, около сцената се събра цяла тълпа. Едва ли това имаше нещо общо с нас (все още), просто бяхме нова двойка. Ах, разнообразието! Солта на живота.

Джуд все още изглеждаше ужасен, но нямах повече търпение да го чакам да се колебае. Актрисата в мен се беше събудила. Всички онези хора чакаха и гледаха и аз трябваше да действам.

Част от декора на сцената беше шезлонг с бяла кадифена покривка, която проблясваше в синьо на светлината. На бялото не си личат някои петна, както върху други цветове.

— Хайде — казах и бутнах Джуд върху шезлонга. — Легни.

Той легна, но все още гледаше паникьосано.

— Клара...

— Вече си тук — казах рязко. — Какво ще направиш? Ще избягаш пред толкова хора? Нямахше вид на страхливец, когато се запознахме.

Вече бях друга, държах се заповедно и всявах страх. Той поклати глава.

Качих се на шезлонга при него и обгърнах бедрата му с крака. Изведнъж от липсата на енергия направо изпитвах болка и вече не исках нежност. Наведох се и го целунах страстно, зъбите ми одраскаха устните му, докато пъхах език в устата му. Той извика изненадано, но целувката заглуши звука. Междувременно ръцете ми припряно разкопчаха копчетата на ризата му. Дори май скъсах едното.

Джуд лежеше отпуснато, все още в шок. За мен нямаше значение, стига да не се съпротивляваше. А и доколкото усещах между бедрата си, не цялото му тяло беше отпуснато.

Прокарах пръсти надолу по гърдите му и забих нокти в плътта му. Част от мен се зачуди как ще обясни драскотините на жена си. На другата част обаче изобщо не й пукаше. Бях „облякла“ Клара с черно потниче и сива пола — обикновено, но секси. Издърпах потничето през главата си и разпилях коса като златен воал. Зачудих се дали да сваля черния дантелен сутиен, но реших да го оставя.

Устата ми напусна устните му, плъзна се по врата и гърдите му и спря на едно от зърната му. Продължих надолу, към ръба на бежовия панталон и разкопчах колана и панталона му с едно бързо движение. Дръпнах панталона и бельото му до коленете, колкото да открия възбудения му член. Поех го в уста и позволих дългият му ствол да се плъзне почти до гърлото ми. Той изпъшка и звукът като ехо беше повторен от ценителите, които ни гледаха.

Почувствах първите капки животелна сила. Тя проблесна като звездна светлина и премина у мен. Тогава долових мислите и емоциите му, както и силата на характера му. Когато погълнах достатъчно енергия, за да оценя качеството й, едва не се разсмях. Не за пръв път правеше нещо такова с непозната жена. Досега му се беше случвало два пъти. Все още се срамуваше, но невинността му беше донякъде преструвка, примамка за доминиращи жени като мен. Хю беше прав — невинаги успявах да разчета дадена душа. Джуд обаче още не беше преглътнал изневярата, така че у него имаше достатъчно доброта и животелна сила и щеше да запълни празнината, причинена от съня ми.

Започнах да движа устата си по-настойчиво, засмуквах и го дразнех. Той стенеше, докато устните ми се плъзгаха нагоре-надолу. Когато изви гръб, аз спрях. Изправих се, дръпнах полата си и я оставих да се свлече на купчина на пода. Джуд ме гледаше умоляващо, все още пасивен, но определено жадуващ за още.

До шезлонга имаше богато украсен дървен стол. Отидох до него и коленичих върху тапицираната седалка, притискайки гърди към резбованата облегалка. Погледнах през рамо назад към Джуд.

— Време е за шоу — казах.

Очаквах да се поколебае или да ми откаже, но очевидно беше превъзмогнал първоначалната си сдържаност. Добре. Не исках да се чувствам сякаш го изнасилвам или нещо такова. Той стана от шезлонга и дойде до мен. Аз само бях смъкнала панталона до коленете му и сега той довърши започнатото и го изрита на земята. Застана зад мен, прокара ръце по дължината на бедрата ми, плъзгайки пръсти по ръбовете на черните бикини, с които все още бях.

Надигнах се и притиснах дупето си към него. Той въздъхна.

— Толкова си секси.

— Знам — отвърнах нетърпеливо.

Той смъкна бикините ми до коленете. Отърках се в него и усетих как проникна в мен силно и дълбоко. Постави ръце на ханша ми и започна да влиза и излиза, блъскайки ме силно в твърдата облегалка на стола при всяко проникване. Изстенах силно, но не мога да кажа заради него или заради зрителите ни.

Като стана дума за зрителите, сега вече можех да ги виждам, лицата и очите им бяха насочени към мен. С годините се бях отърсила от всякакви задръжки и Бог знае, това не беше първият път, когато правех секс пред публика. Понякога предпочитях усамотението, но тази вечер исках да съм център на внимание. Може би това се дължеше на копнежа ми за повече енергия. В момента бях готова на всичко, за да я получа. Не ме интересуваше защо, възбуждах се все повече и повече от погледите на различните мъже в публиката, докато Джуд не спираше да ме чука.

Както бях забелязала по-рано, погледът беше мощно оръжие. Той те откъсваше от повърхностното проучване и те притегляше в нещо по-дълбоко и интимно. Към мъжете, които ме наблюдаваха, отправих сладострастен и похотлив поглед — поглед на жена, която я чукат до смърт и която единствено иска да го направи и с тях след това. Изпълни ме трепет при мисълта за мъжете, които се възбуждаха и които изпитваха болезнено желание — болезнено желание да бъдат с мен.

Срещах погледите на обожателите си и почти забравих, че Джуд е зад мен. Можеше да е, който и да е от тези мъже и израженията им говореха, че с удоволствие биха си разменили местата с него. Местех очи от лице на лице, представях си какво ще е усещането да съм с всеки един, как всеки щеше да се чука различно. Това беше толкова възбуждащо, че скоро започнах да си представям, че съм с двама едновременно. Един отзад, един отпред...

Едната ръка на Джуд сграбчи косата ми и дръпна главата ми назад, а другата остана на ханша ми. Това грубо действие прекъсна фантазиите ми, но бях толкова възбудена, че с удоволствие приех тази проява на агресия. Вкарваше го все по-силно и ме блъскаше в стола; надявах се да не паднем. Сладката му живителна енергия продължаваше да се излива в мен и долових мислите му: „Толкова е хубаво, толкова е хубаво, толкова е хубаво“.

Наистина *беше* хубаво. Воайорите около нас и фактът, че ме чукаше, застанала на колене, ме възбуждаше неимоверно. Целият акт беше мръсен и вълнуващ, и замайващ.

— Толкова е хубаво, толкова е хубаво! — извиках, повтаряйки като ехо мислите му. — Не спирай, не спирай, не... О!

Каква ирония.

Трикът, който бях използвала при Брайс или Брус, или както и да се казваше, отново беше проработил. Само че този път не исках да свършва. Може би такъв беше стилът на Джуд — кратък и сладък секс — и може би не аз бях виновна. Всъщност, причината нямаше значение — той беше свършил, а аз не. По дяволите.

Все пак бях попълнила енергийните си запаси, прилив на живот и възхита избухнаха в мен, когато той получи оргазъм. Дори и в екстаза си обаче, в последната минута, той изпита угризение на съвестта, съжаление, че все още иска да изневерява на жена си. Тази вина беше бонус за мен. Грехът беше нещо субективно и често нивата му се определяха от самия човек, който го извършваше. Аз го бях накарала да извърши грях (нещо, което Адът одобряваше и за което ми даваше бонус точки) и бях разбила моралните му ценности, така че получих повече енергия, отколкото ако беше напълно покварен. Почувствах как живителната му сила подхрани безсмъртността ми и уменията ми да се трансформирам.

Той се измъкна от мен. Слезнах от стола и го хванах за ръката, когато залитна. Няколко души подсвириха и изръкопляскаха.

Джуд изглеждаше учуден и изтощен. Подадох му панталона.

— Леле! — задъха се той. — Това беше... Леле!

— Да — отвърнах му с усмивка. — Знам.

[1] Песен на „Бийтълс“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 6

Не бях осъзнала колко е късно, докато не пристигнах у Сет и се оказа, че е към два часа. Този път за разнообразие не пишеше и го заварих излегнат на дивана да прехвърля каналите на телевизора.

— Здравсти — казах и пузнах палтото и чантата си до вратата. Той откъсна поглед от екрана. Светлината на телевизора хвърляше призрачни сенки върху лицето му в тъмнината. — Извинявай, че закъснях. Изскочи нещо.

— Да — каза той безизразно. — Виждам.

Незабавно осъзнах какво имаше предвид. Това беше знак, че ме познава добре и че знае какво означават едва доловимите сигнали на сукуба. Бях обвита в живителната енергия на Джуд. Безсмъртните го виждаха като сияние. Смъртните не го виждаха, но за тях ставах безумно съблазнителна и привлекателна. Обикновено те го приписваха на красотата ми. Сет обаче знаеше истината. Когато доловеше нещо подобно, беше наясно какво бях правила.

Не обичах да ме вижда такава, но беше неизбежно.

— Съжалявам. Знаеш каква съм.

— Да — потвърди той. Прозвуча уморено — умствено, не физически уморено. Изправи се. — Трябваше ли обаче да го правиш тази вечер? Да не се опитваш да ме накажеш, задето ти вързах тенекия?

Седнах на фотьойла срещу него. Енергията на Джуд гореше в мен и ме караше да се чувствам жива. Не исках да се карам със Сет и да развалям настроението си, най-вече, след като през по-голямата част от вечерта бях нацупена.

— Направих го, за да живея. Не се опитвам да те наказвам.

Той въздъхна и впери поглед в един тъмен ъгъл.

— Понякога е толкова трудно.

Преместих се на дивана и се сгуших до него.

— Знам.

Той обви с ръка раменете ми и ме погледна едновременно и нежно, и ядосано. Облегнах се на него и той прокара устни по врата ми. Невинното докосване накара кръвта ми да закипи.

— Господи, красива си. Искан ми се да не се дължеше на друг мъж.

— Да — отвърнах. — И на мен.

— Извинявай, че избухнах така.

— Наричаш това избухване? Това не беше нищо.

— И съжалявам, че те заряхах. Не постъпих правилно.

Сет се беше придвижил нагоре по врата ми и сега ухапа ухото ми. Затворих очи и отпуснах назад глава.

— Няма проблем — уверих го. — Наистина.

— Ужасно бързо прощаваш.

— Какво да ти кажа? Коледа е любов и доброта, нали?

Той се засмя и прокара пръсти през косата ми.

— За някой толкова лош като теб, ти си изключително добра.

— Е — казах и се притиснах към него, — не съм чак толкова добра. В момента си мисля много лоши работи.

— Да. Аз също. Ако ни съдеха по мислите ни, щях да съм се запътил право към Ада.

— Не е вярно. Хю твърди, че душата ти е като супернова. Отиваш право към райските двери.

Жарка любов и желание ни обгърнаха и изместиха студеното напрежение. Докато се гушкахме и си говорехме на неангажиращи теми, не можех да спра да си мисля мрачно колко често се повтаряше този сценарий. Кавга. Цупене. Извинение. Гушкане. Каквито и представи да съм имала за стабилните връзки през цяло едно хилядолетие, това определено не се вписваше никъде.

След известно време преминахме от гушкане към по-подходящи за възрастни занимания. Или поне аз. Понякога и Сет задоволяваше страстта си, но винаги се чувстваше неловко. Самата аз обожавах да го гледам как свършва. Винаги изпитваше такова блаженство, че да го видя да губи самоконтрол по време на оргазъм, ми действаше по-силно от моята собствена кулминация.

Той очевидно изпитваше същото към мен и тази вечер му стигаше да гледа как се докосвам. Тъй като не успях да свърша с Джуд, бях повече от доволна да поема нещата в свои ръце. Когато

приключих, отпусната и доволна, той легна на дивана до мен и преплете пръсти с моите.

— Това никога няма да ми омръзне — въздъхна той.

— Трябва и ти да свършиш.

— Така ми е добре.

— Сигурен ли си?

Той се усмихна.

— Самоконтрол, Тетида. Самоконтрол. Освен това имам добро въображение. Понякога ми е достатъчно да си представям, че аз правя тези неща с теб.

Потръпнах. Изведнъж си представих Сет, усетих тялото му в мен, докато свършвам, как мускулите ми се свиват около него, как викам името му и забивам нокти в гърба му.

— Исусе — казах нежно и затворих очи.

— Да.

Изведнъж осъзнахме, че е ужасно късно и започнахме да се приготвяме за лягане. Когато си измих зъбите и излязох от банята, го видях да ме чака в спалнята с малка кутийка в ръка. Подаде ми кутийката.

— Нали ти казах, че съм ти приготвил подарък за Коледа?

Започнах да въртя кутийката в ръце, прокарвайки пръсти по ръбовете ѝ. Беше обвита със златиста хартия и имаше червена панделка. Като гледах нескопосано завитата опаковка и неизравнените краища на панделката, бях готова да се обзаложа, че сам е опаковал подаръка. Усмихнах се леко.

— Още е много рано. Подаръци преди Коледа? Това не е редно. Не съм чак толкова лоша.

Той седна на леглото и се облегна на таблата, очевидно крайно доволен от себе си.

— Но аз съм. Май душата ми вече не е съвсем чиста. Отвори го.

Аз също седнах и колебливо разкъсах хартията. Бях абсолютно сигурна, че вътре има бижу. Въпросът обаче беше: какво бижу? Понякога и Сет имаше романтични изблици, но не беше толкова луд, че да ми предложи брак. Поне аз така си мислех.

Надявах се да е лента за китка за игра на тенис, но намерих пръстен. Той обаче не беше годежен, не и според днешните разбирания. Беше една от съвременните интерпретации на

византийските пръстени. Само че този не беше като пръстените на Ерик, а малко по-различен. На първо място беше платинен, блестеше меко и сребристо на слабата светлина. На гладкия диск отгоре имаше гравирани делфин, украсен с няколко малки инкрустирани сапфира.

Втренчих се в него, не знаейки какво да кажа.

— Харесва ли ти? — попита Сет и в гласа му се прокрадна нервна нотка.

— Аз... да. Да, харесва ми. Много. — Думите ми прозвучаха неубедително.

— Изглеждаше много тъжна, че си изгубила онзи пръстен. Помислих си, че този може да е подходящ заместител.

Звучеше много въодушевено и развълнувано и не посмях да му кажа, че не само не съм изгубила пръстена, а и че съм го скрила в гардероба да не го виждам повече. Вярно, този беше различен, но приликата беше прекалено голяма и изкара на повърхността всички тъмни емоции, които се бях опитала да зароя, всички спомени от един слънчев ден преди много време — тогава съпругът ми (онзи, когото накрая предадох) плъзна пръстена на пръста ми по време на нашата сватба.

— Красив е — казах след дълго мълчание. Трябваше да му благодаря, все пак беше мил жест. Сет не знаеше какво се беше случило, както и не подозираше за болката, която беше свързана с пръстена. — Защо делфин?

— Ами... защото е симпатично и модерно, но и... гръцките букви не значат почти нищо за мен. Някъде обаче четох, че делфините са били важни символи в старите религии на Кипър, така че...

Това предизвика истинска усмивка на лицето ми.

— Да. Така е. Те са посланици на морските богове. Носят късмет и прочее. — Сетих се за нещо. — Видяхме подобни пръстени при Ерик преди ден-два, но този е различен. Къде го намери? Да не би да е имал и други? Или го купи от друго място?

Очите му се присвиха развеселено.

— От теб усвоих уменията да убеждавам. Свързах се с майстора и поръчах пръстена.

Мили боже! Сет беше поръчал пръстен (*платинен пръстен*) точно преди Коледа. И го беше получил за няколко дни. Цената сигурно беше стигнала до небето. Присвиването в стомаха ми стана

все по-осезаемо. Той забеляза мълчанието ми и усмивката му помръкна.

— Сигурна ли си, че ти харесва?

— Да, да... Разбира се. Аз само... Съжалявам, не знам какво да кажа. Страхотен е. — Плъзнах го на десния си безименен пръст. Беше ми по мярка. Колебливо срещнах погледа му. — Пръстенът е... хм, приятелски жест, нали?

— Да, не се тревожи. Когато ти предложи брак, ще разбереш. Най-малкото ще имам проблеми с дишането. — Лукава усмивка (изненадващо сексапилна) се появи на устните му. — И пръстенът ще е с рубин.

— С рубин? Не с диамант? Да не е малко скъпичко за писателската ти заплата?

Той изпръхтя пренебрежително при думите ми.

— Не, просто диамантите са прекалено стандартни, това е. Ако се ожения, то това ще е заради някакво необичайно събитие. А и ти носиш много червено. Знаем колко е важно аксесоарите да са в тон с дрехите.

Изсумтях и му позволих да ме дръпне в леглото. Той заспа бързо, както винаги, а аз лежах и опипвах пръстена. Металът се беше затоплил от кожата ми, можех да проследя делфина и сапфирите с пръст. Породените от пръстена неприятни спомени не изчезнаха, но някак в прегръдката му не бяха чак толкова болезнени.

Когато най-накрая заспах, започнах незабавно да сънувам *онзи* сън.

Отново бях в кухнята, заобиколена от същите живи образи, миризми и звуци, както преди. Ръце във водата. Аромат на портокалов сапун. „Суийт хоум Алабама“.

Беше съвсем същият сън, миех чинии на ръка и си тананиках заедно с музиката. Другото ми Аз погледна назад към другата стая. Миналия път сънят прекъсна тук. Сега продължи.

Малко момиче стоеше в дневната, беше на около две години. Седеше на одеяло на пода, заобиколено от плюшени животни и други играчки. Взе един жираф в ръце. Той издрънка, когато го разклати. Сякаш усетила погледа на другото ми Аз, момичето ме погледна.

Имаше пълни бузки, все още не загубили бебешката си пухкавина. Светлокафяви къдрици покриваха главата ѝ, а лешниковите

й очи бяха големи и обградени с тъмни мигли. Беше очарователна. Зад нея на дивана Обри лежеше, свита на топка. Друга котка, на оранжеви и кафяви петна, се беше излегнала наблизко. Досега не я бях виждала.

Очарователна усмивка се разля върху лицето на момиченцето и на бузите ѝ се появиха тръпчинки. Мощна вълна на любов и радост заляха другото ми Аз и истинското ми Аз ги усети, докато наблюдаваше. Тогава разбрах (не мога да обясня как, но бях *абсолютно сигурна*), че момичето е моя дъщеря.

Събудих се.

Също като миналия път, утрото беше дошло, без да усетя. Слънчева светлина влизаше през прозорците, а до мен Сет все още спеше. И пак като миналия път, няхах енергия. Бях пресушена.

Болката от липсата на енергия обаче беше нищо в сравнение с болката, която усетих при откъсването ми от съня, при изчезването на силните чувства, които другото ми Аз изпитваше към малкото момиченце. Дъщеря ѝ. *Моята* дъщеря.

Не, това е невъзможно, смъмрих се. Сукубите не можеха да имат деца. Бях затворила тази врата, когато продадох душата си.

Но всичко беше толкова истинско. Толкова силно. Не можех да имам деца, но в съня ми тя беше моя. Нямаше никакво съмнение. Майчиното ми сърце се късаше, че тя не е тук сега.

Още веднъж си казах, че това е глупаво. Сънищата не са истински. Нали затова са... сънища? А и имах по-сериозни проблеми. Като липсващата ми енергия.

До мен Сет се обърна, несъзнателно придърпа одеялото и ме отви. Дръпнах завивките обратно и той се извърна към мен, отваряйки свъсено очи.

— Здравсти — каза той. — Какво става?

— Открадна ми одеялото.

— Не, ти ми открадна одеялото.

— Аз съм злодеят, забрави ли?

Закачахме се още известно време и продължихме да воюваме за завивката. Усмивах се, не исках да му обяснявам проблемите си. Накрая се измъкнах от леглото, макар част от мен да искаше да остане тук до края на деня. Да сънувам. Сет обаче трябваше да пише, а аз бях втора смяна на работа.

Когато се прибрах, Винсент беше станал и приготвяше закуска заедно с Ясмин. Поздравиха ме бурно и се разсмяха на нещо, което си бяха казали, преди да вляза.

— Искаш ли яйца? — попита ме той и хвана маслото, което Ясмин му подхвърли. Явно бяха пазарували, тъй като досега няхах масло в кухнята. Всъщност няхах никаква храна.

— Не, благодаря — казах и седнах на един висок стол. — Вече ядох.

— Ще изпуснеш — каза Ясмин. — Винсент прави толкова декадентски яйца, че се е запътил направо към Ада.

Винсент постави един тиган на котлона, завъртя копчето и изчака да чуе щракването, когато газта се запали.

— Този път е заради яйцата, а? Преди това каза, че ще е заради паркирането ми.

Очите на ангела заблестяха палаво. Беше вързала лъскавата си черна коса на опашка и така изглеждаше много млада. Истинска ирония, като се има предвид, че възрастта ѝ надвишаваше всякаква човешка и сукубска представа за време.

— О, боже. Да. Бях забравила за това. Хм. Това ще е проблем. Не съм сигурна кое от двете ще те прати по-бързо долу. Това, че за да приготвиш две яйца похабяваш цяло пакетче масло или успоредното ти паркиране на цял един метър от бордюра.

Той сръчка ръката ѝ с дървена лъжица.

— На един метър? Знаеш ли, досега не съм те виждал да *караш* кола. Единственото, което караш е... мен да се побърквам.

— Не че има някакво значение. Беше си побъркан и преди да те срещна.

Докато се закачаха, местех поглед от единия към другия и осъзнах, че бяха забравили за мен. Почувствах се като натрапник и дискретно се оттеглих в коридора, отивайки към спалнята. Затворих вратата и погледнах учудено Обри. Тя се беше изтегнала на леглото ми и се грееше на петно слънчева светлина.

— Така ли се държат цяла сутрин, Об?

Тя се прозя, примигна към мен със зелените си очи и се сви на съвършена бяла топка — по същия начин я бях видяла в съня си. После покри лицето си с една лапа.

Хм, добре. Това беше неочаквано. Луда ли съм? Или те наистина... Ясмин и Винсент флиртуваха? Да, тя беше много дружелюбен ангел и прочее, но това... Да, колкото повече мислех, толкова по-убедена бях, че флиртуваха. И те не само флиртуваха. По-странното беше, че това не бяха закачки, които двама души си подхвърлят, докато се ухажват. Така непринудено се заяждат хора, които са заедно от дълго време, хора, които се чувстват толкова добре в присъствието на другия, че едва ли не си довършват изреченията. По подобен начин Ерик беше описал Сет и мен.

— Те са влюбени! — казах на Обри невярващо. Тя отново не ми обърна внимание.

Как успявах? Със сигурност не спяха заедно. Преди време бях научила, че така падаха ангелите, а Ясмин очевидно още беше на страната на истината и правдата. И какво значеше това? Можеше ли ангел да обича човек, стига да нямаха физически контакт? Нещо вътре в мен не можеше да го приеме. Предвид колко превзет беше Джоел, бях абсолютно сигурна, че дори и една целомъдрена връзка няма да бъде приета добре от него или от другите. Така че вероятно никой не знаеше, дори и Картър. Честно казано не бях сигурна, че и аз искам да знам. Моите собствени злочести връзки също никога не свършваха добре.

Грабнах някакви дрехи и тръгнах към душа; осъзнах, че може би съм свидетел на любовна афера, по-прецакана и от моята. Кой би си помислил, че това е възможно? Но явно при ангелите се случваха чудеса.

Взех си душ и си изсуших косата, все още размишлявайки върху любовната им история. Тръгнах към дневната и се зачудих дали все още флиртуваха. Вместо това долових познатата и неприятна аура на безсмъртен. Лигава и мускусна. Нифон седеше на дивана ми.

ГЛАВА 7

— Изчезни — казах незабавно.

Ясмин и Винсент довършваха закуската си на масата и ме погледнаха изненадано. Нифон махна с ръка към тях.

— Те ме поканиха. Не мислех, че ще е проблем.

Ангел и човек изглеждаха откровено притеснени и предположих какво се беше случило. Нифон беше дошъл и те го бяха пуснали, без да подозират за враждата ни. Вероятно бяха решили, че ми е партньор в злодеянията, което (технически погледнато) беше вярно.

Винсент се изправи припряно и остави празната си чиния в мивката. Ясмин го последва.

— Ами — каза Винсент, — ние трябва да тръгваме.

— Да — потвърди Ясмин и взе палтото си. — Пътят към Ада е постлан с добри намерения. Беше ми приятно.

Тръгнаха си толкова бързо, че все едно се телепортираха. Насочих вниманието си обратно към Нифон.

— Изчезни — повторих.

Той се облегна на дивана и подпря ръце на облегалката му. — Лета, Лета...

— Не ме наричай така.

— Както кажеш. Не се тревожи, скоро ще ти се махна от главата. Само исках да ти съобщя последните новини за Тоуни.

Господи! Тоуни. „Моля те, моля те, дано е забила някого снощи“, замолих се наум. Поведението ѝ в бара не вдъхваше особено големи надежди, но може би си беше взела поука от примера, който ѝ дадох с Джуд.

— Още не е взела първата си жертва.

По дяволите!

— Добре, благодаря — казах и му посочих вратата. — Вече можеш да си вървиш. И следващия път предпочитам да ми събщиш новините по телефона. За предпочитане, докато пътуваш в такси към летището. Така няма да се налага да те виждам, по дяволите.

Той се изправи и ме погледна наскърбено.

— Добре, добре. Но *има* и още едно нещо, за което исках да поговорим.

— Няма нищо, за което аз да искам да говоря с теб — вече бях започнала да ръмжа.

— О, не съм сигурен, че е така. — Ръката му беше на бравата, но изглежда нямаше намерение да си тръгва. — Мисля, че това ще те заинтригува. Става въпрос за любовния ти живот.

— Не! Няма да говорим за това.

— Ле... Джорджина, само искам да ти помогна. Според мен е ужасно, че вие двамата не можете да изразите любовта си.

— НИЕ СМЕ СИ ДОБРЕ. И не се облягай на вратата. Не искам от косата ти да остане мазно петно.

Нифон се изправи и прокара внимателно ръка по задната част на главата си.

— Виж, разбирам защо не искаш да спиш с него. Достойно е за похвала. Искаш да запазиш живота му, да не го убиваш и прочее, и прочее. Ако обаче този проблем не съществуваше? Ако мога да ви помогна да правите секс без ужасяващи последици?

— Така. И ще го направиш само от добро сърце?

— Ами... — сви рамене и разтвори широко ръце. — Всичко си има цена.

— Не си заслужава. Не си заслужава душата на Сет.

— Мога да подсладя сделката. Да му дам по-дълъг живот... по-дълга младост...

— *Не!* Кълна се в бог, ако не си тръгнеш, ще извикам Джером. — Блъфирах, Джером все още беше извън града.

— Както казах, искам само да помогна — рече Нифон.

— Да, както помогна на мен? — попитах, без да се опитвам да прикривам сарказма си.

Изведнъж подигравателният му, шеговит поглед изчезна. Изражението на Нифон стана сериозно. Гневно. Страховито.

— Аз *наистина* ти помогнах, малка Лета. Ти беше никоя. Абсолютно никоя. Някаква нещастна дъщеря на рибар в лайняно градче на гъза на света. Някаква курва в гнусно, забутано градче. Ти прецака живота си, а аз го оправих. Аз те направих това, което си.

Реших проблемите ти. Спасих съпруга ти. Дадох ти вечен живот и красотата. Ако не друго, поне си ми длъжница.

— Не си заслужаваше — казах в тон с мрачното му изражение. — Не си заслужаваше.

— Така ли? Нима предпочиташе да гледаш как мъжът ти се самоубива? Нима предпочиташе да умреш бездомна и опозорена?

Не отговорих. Спомних си отчаяния поглед на съпруга ми, когато разбра, че съм му изневерявала. И след векове това изражение още ме преследваше. Беше толкова отчаян, че беше на крачка да отнеме живота си. Когато продадох душата си и станах сукуба, сключих сделка с Ада да накарат него и всички мои познати да ме забравят. Съпругът ми не се самоуби и продължи да живее, забравил, че изобщо съм съществувала. Заслужаваше ли си?

Тъй като не казах нищо, изражението на Нифон отново стана подигравателно. Той отвори вратата.

— Довиждане, Джорджина. Обади ми се, ако промениш мнението си.

Той си тръгна, а аз зяпах вратата дълго преди да се насиля да помръдна. Офертата за душата на Сет не можеше да ме изкуши. Не това ме притесняваше. Другите му думи обаче... споменаването на миналото ми...

Въздъгнах. Не исках да мисля и за това, не и предвид всички проблеми в живота ми в момента. Между другото... оставаха два часа до началото на смяната ми и реших да стисна зъби и да се опитам да измъкна повече информация за сънищата ми. От Данте.

Магазинът му изглеждаше толкова неугледно, колкото и миналия път, но сега той имаше клиент. Беше млада жена, може би колежанка, с кафява коса, постригана на етажи и сива блуза с качулка. Щом я видях, се обърнах да изляза, но той ме покани.

— Не, не, няма проблеми. Можеш да почакаш тук. — Данте погледна момичето. И двамата седяха около паянтовата маса с велурената покривка. — Нямах нищо против, нали?

Тя почти не ме погледна.

— Не! Не! Побързай, продължавай. Искам да чуя повече за мъжа.

Данте ѝ отправи ослепителна усмивка, която на мен ми се стори малко изкуствена, но вероятно имаше голям ефект върху нея.

Приблжих се и видях, че ѝ гледа на карти таро. Няколко вече лежах на масата. Той обърна още една.

— А, Висшият жрец — гласът му прозвуча мистериозно, осведомено.

— Какво означава? — изписка тя.

— Не знаеш ли? Не знаеш нищо за картите?

Тя поклати глава.

— Нищо.

— Е, Висшият жрец е карта на голямата любов. Тя олицетворява романтичен мъж, красив и чаровен, който обича да прави подаръци и малки жестове. Знаеш за какво говоря.

— Всъщност не знам — каза момичето замислено. — Всичките ми гаджета са били идиоти.

— Ами това ще се промени — обеща той.

Всъщност аз знаех доста за картите таро. Висшият жрец олицетворяваше традицията, мъдростта и организираната религия. Не беше романтичен образ, особено предвид, че обикновено беше изобразяван като свещеник.

— Защо е облечен толкова странно? — попита момичето. — Все едно е с рокля.

— Не е странно — отвърна Данте. — Дрехите му са пищни. Не забравяй, че таро е древна система. Това облекло е било висша мода по онова време. Това е мъж, облечен с дизайнерски дрехи.

Улових погледа на Данте и завъртях очи. Той запази изражението си на покерджия и обърна следващата карта.

— Нещата изглеждат добре — заяви той. — Кулата.

В общи линии Кулата беше най-лошата карта в колодата.

— Това означава, че ще имате обещаващо бъдеще.

— Защо гори? И защо от прозорците падат хора?

— Всичко е символично — отвърна припряно Данте. — Нещата могат да изглеждат добре, когато се запознаете. Тази карта обаче сочи, че трябва да внимаваш и да разчиташ знаците около теб.

— Леле! — рече момичето. — Дано успея.

Данте събра картите и ги подреди внимателно.

— Ще ти помогна, ако искаш. Мога да ти дам с отстъпка книги с тълкувания. Така ще имаш насоки. Ще си подготвена, когато го срещнеш.

Искрено се съмнявах, че изобщо някога ще срещне този мистериозен мъж.

— Колко ще струва? — попита момичето нерешително.

— Хм, да видим. — Данте се замисли. — По принцип са по 50 долара. Обикновено давам пет долара отстъпка за целия комплект, но... добре. Искам при теб да се получи. Аз самият съм голям романтик. Няма да спечеля нищо, но ще ти дам пакет от шест тълкувания по четирийсет долара всяко. Можеш да платиш сега и да дойдеш за тях, когато решиш.

Момичето се замисли; искаше ми се да ѝ изкрещя, че това са пълни глупости. Съветът на Данте обаче ми беше необходим и не исках да предизвиквам лошото у него. Не че в момента се проявяваше добрата му страна.

— Не искам да те притискам — каза ѝ приятелски той. — Моля те, не се чувствай задължена. Послушай сърцето си. Най-важното, което ни съобщиха картите, беше, че трябва да пазиш сърцето си. Все пак навлизаш във важна фаза от живота си.

Това я убеди.

— Добре. Ще платя.

Гледах невярващо как двамата отидоха до касата. Тя му подаде двеста и четирийсет долара и той ѝ връчи карта таро, каквато човек можеше да получи в кафене или в заведение за бързо хранене.

— Трябва да се засрамиш от себе си — казах му, когато тя си тръгна.

— Сукубо, радвам се да те видя.

— Картата не означаваше романтична връзка.

— Да — съгласи се той и застана до мен. — Означаваше, че скоро ще промени пола си и ще се присъедини към суисидна секта.

— Но ѝ каза, че картата значи „любов“.

— Тя е на двайсет. На тази възраст само това ги интересува.

— Ще отидеш в Ада.

— Това го знам. Всъщност и аз това ти казах предния път, нали? Така. Какво мога да направя за теб? Да не размисли за секса?

— Не. Разбира се, че не.

Изглеждаше обиден.

— „Разбира се, че не“? Какво е това отношение? Не съм чак толкова грозен.

— Така е — съгласих се. И днес изглеждаше сякаш не се бе бръснал от два дни, което бе много секси, също както и начина, по който индиговата му тениска прилепваше по тялото му. Не бях забелязала колко стегнати коремни мускули имаше. Вероятно липсата на клиенти му оставяше достатъчно свободно време за тренировки. — Но не затова съм тук. И честно казано, ако си толкова лош, колкото твърдиш, душата ти няма да ми е от голяма полза.

Той вдигна ръце.

— Идва и ме обижда и очаква помощ от мен? Съдомиялната ти да не се е счупила все пак?

— Не, но сънувах същия сън. Има и още.

Разказах му и той ме изслуша с неразгадаемо изражение.

— Сигурна ли си, че не искаш нова съдомиялна? — попита той.

— Не!

— Ами деца?

— Какво?

— Искаш ли деца?

Замълчах и въпреки кривата усмивка на Данте, забелязах изпитателния му поглед. Може да беше мошеник, но беше умен. Най-добрите винаги са умни. Такива като него си изкарваха прехраната като разгадаваха хората и използваха дребните нещица, като например копнежа на момичето за романтика.

— Няма значение — казах. — Знаеш отговора. Не мога да имам деца.

— Не това те попитах, сукубо. Попитах те дали искаш деца.

Отклоних поглед и се втренчих в кристалната топка. Предвид начина, по който отразяваше светлината, предположих, че е пластмасова.

— Разбира се. Исках деца и когато бях смъртна. Ако сега можех да имам деца, щях да имам.

Той кимна и за пръв път останах с впечатлението, че ме взима на сериозно. Почти.

— Нека позная. Събудила си се без енергия.

— Да, а бях взела жертва предната вечер. Също като миналия път.

На лицето му се появи замислено изражение.

— Интересно. Случва се, само когато си заредена.

— Какво мислиш, че означава?

— Не знам. Може би нищо.

— Трябва да значи нещо! Губя енергия без никаква причина.

— Подложена си на стрес — изтъкна той. — Ти си може би един от най-напрегнатите хора, които някога съм срещал, било то безсмъртен или не. Векове наред мечтаеш да забременееш. Имаш целомъдрена връзка с мъж. И работиш за демон, нали? За демон, който прилича на Матю Бродърик?

— На Джон Кюсак — поправих го. — Прилича на Джон Кюсак.

— Няма значение. Това е достатъчно да съсипе всеки. Сънищата ти са проявления на неволите в живота ти и биват пресъздадени от подсъзнанието ти по много реален и поглъщащ енергия начин.

— Изобщо не ми помагаш. Твоето тълкуване на съня ми е пълен боклук, като всичко останало.

— Не е. Не всичко, което правя, е боклук. Разбирам от сънища. Разбирам от заклинания. И знам какво ще ти помогне.

— Какво?

Той посочи към ъгъла.

— Аз и ти. Там. Голи. В хоризонтално положение.

Изсумтях.

— Леле, значи не излъга. Наистина си романтичен тип.

— Прагматик съм. И опортюнист.

— Вулгарен тип, който се отнася към мен като към курва...

— Мамка му, не съм правил секс от месеци. Идва сукуба и иска помощ. Няма начин да не си пробвам късмета.

Погледнах го подозрително.

— Това ли е проблемът? Трябва да спя с теб, за да ми помогнеш?

Данте пхна ръце в джобовете си.

— Не, но ще е забавно, ако се навиеш. А и с друго не мога да ти помогна.

Обърнах се да си ходя разочарована.

— Добре. Благодаря. Все пак.

— Знаеш ли какво друго може да ти помогне? — извика той след мен.

— Ако пак е свързано със секс...

— Почивка. И в краен случай — масаж. Всичко, което ще намали стреса.

Това всъщност прозвуча разумно. Бях приятно изненадана, че не мисли само за секс.

— Може да помогне, но едва ли един масаж ще реши проблемите в живота ми.

— Може би. А може би не. Но ако искаш безплатен масаж... на голо...

Тръгнах си.

Вече имах чувството, че връзката ми със Сет се върти в безкраен омагьосан кръг. Очевидно това важеше и за другата част от живота ми. Сънувам съня, отивам при Данте, той не ми помага, отивам на работа и мисля. Защото точно така протече денят ми, също както предния път.

Заех се с документацията и с обслужването на клиентите в „Емералд Сити“. През цялото време пред очите ми минаваше образът на момиченцето от съня. Фантазирах си, че имам дъщеря. Сърцето ми копнееше да я видя отново, да видя усмивката ѝ. Всичко в книжарницата ми се струваше повърхностно и безсмислено в сравнение с нея.

Когато смяната ми приключи, заведох Мади в апартамента ми, за да удържа обещанието си и да ѝ осигуря среща.

— Ще ме продаваш? — възкликна тя, когато ѝ споделих какъв е плана.

— Става въпрос за търг. Благотворителен търг в помощ на деца. Нали не мразиш децата?

— Ами не, но...

— Значи всичко ще е чудесно. Ето, облечи това.

Подхвърлих ѝ торба от VCBG^[1]. Тя я огледа подозрително.

— Това не е ли марка за тийнейджъри?

— Това е марка за хора със стил — уверих я.

Тя отвори торбата и извади дълга до коленете рокля, която бях избрала за нея преди няколко дни. Беше от копринен шифон, с тъмнорозова геометрична щампа и с висока талия. Горната част беше леко набрана, а под V-образното деколте имаше вързана панделка. Широки паднали къси ръкави завършваха цялостното впечатление.

— Не мога да облека това — каза веднага тя.

— Защо? Защото изглежда добре?

Тя ме стрелна с поглед.

— Почти няма плат.

— Какво? Има достатъчно. — Притежавах доста рокли, които „почти нямаха плат“. Тази беше елегантна и стилна. Беше като облекло за амиши^[2] в сравнение с някои от моите тоалети. — Пробвай я и ще видим.

Облече я неохотно и ми се прииска да изквича от удоволствие, когато излезе от банята. Бях заковала размера. Пасваше ѝ идеално.

— Тук е плътно прилепнало — измърмори тя и дръпна плата на кръста си.

— Точно.

— Не изглеждам ли дебела?

— Изглеждаш чудесно. Ако беше от еластан може би щеше да е проблем, но тази материя е лека и пада добре.

— Деколтетото е ужасно голямо...

— О, замълчи — срязях я. — А сега да те довършим.

Гримирах я и за разнообразие ѝ направих прическа с пусната коса. Когато я сресях, косата ѝ заблестя като черна коприна — беше срамота, че я връзваше небрежно толкова често. А и всички са виждали как във филмите свенливите момичета се превръщат в красиви жени, когато пуснат косата си и махнат очилата. Мади вече беше с лещи, но принципът все още важеше. Довършихме тоалета с обувки на не много висок ток в тон с роклята, които бях купила. Ако бяха с по-висок ток, щяха да изглеждат още по-добре, но знаех кои каузи са загубени. Доволни от резултата, тръгнахме към търга.

— Ти си като феята кръстница — промърмори тя на влизане в хотела, където щеше да се състои събитието. — Но аз все още приличам на тиква.

Сръгах я с лакът.

— Защо си толкова негативно настроена? Трябва да създадеш емо рок група и да се конкурираш с групата на Дъг.

— Да, това би било... Хей, това Сет ли е?

Прекосявахме празното пространство, където щеше да се проведе търга, за да стигнем до местата за доброволците. Бяха се събрали много хора и повечето кръгли маси вече бяха заети. Проследих погледа ѝ към масата на Сет — една от малкото, на които още имаше свободни места. Той видя, че го забелязахме и вдигна ръка за поздрав.

— Реши да дойде да те подкрепи — казах ѝ. Всъщност Сет беше отвратен, че карах Мади да участва в това и дойде от перверзно любопитство да види как ще се провалим.

Мади обаче не знаеше истината и остана приятно изненадана. Усмивна се и аз останах очарована.

— Ето — казах ѝ, — точно това трябва да правиш.

Усмивката ѝ се стопи.

— Кое?

Хю буквално подскочи, когато ни видя.

— Знаех, че не мразиш децата. Знаех, че ще се пречупиш и ще дойдеш да...

— Не аз, а Мади. — Поставих ръка на рамото ѝ.

Изражението на Хю замръзна.

— Ъ?

Точно тогава висока брюнетка с черна сатенена рокля дойде при нас. „Готината мацка“ най-вероятно. Тя протегна ръка.

— Здравейте, аз съм Дийна, координаторът. Вие сигурно сте приятелката на Хю?

— Джорджина — казах и ѝ стиснах ръката. — Но Мади е доброволецът. Тя е журналист във важно женско списание.

Очите на Дийна светнаха.

— О! Обичаме знаменитости. Нека запиша данните ви.

Тя отведе Мади. Щом се отдалечиха, Хю се обърна към мен.

— Какво ти става? Искях Джорджина, а ти ми пробутваш някаква дебелана.

— Ти си истински задник. Ужасно е да говориш така.

Той сви рамене и огледа Мади.

— Казвам, каквото виждам. Тя е огромна.

Аз също гледах Мади. Всъщност изглеждаше доста слаба в роклята, но Хю беше от мъжете, които си падаха по кльоцави жени (стига гърдите им да бяха достатъчно големи).

— Такива като теб са причина за ниското самочувствие на жените. Направо ги съсипват.

— Виж, тя не е чак толкова зле. Сигурно прави добри свирки.

Завъртях очи.

— Ласкател. Откъде ти хрумна такова нещо?

— Дебеланите винаги правят добри свирки. Налага им се. Само така могат да си хванат някой мъж.

Ударих го по ръката. Силно.

— Ох! По дяволите, заболя ме!

— Ти си идиот. Мади е красива.

— Става — каза той и потърка ударената си ръка. — Но за тази вечер ми трябва нещо много повече, предвид съществуващите вече проблеми.

Той посочи към другите чакащи доброволки. Веднага разбрах какво иска да каже. Нямаше и как иначе — Тоуни се извисяваше над другите жени с трийсетина сантиметра.

— Исусе Христе! — възкликнах. — Тя защо е тук?

Той вдигна нещастно ръце.

— Прегърна идеята, след като спомена за търга в бара.

— Не мислех, че изобщо ме е чула — казах извинително.

Хю ме насочи към публиката.

— Вече е прекалено късно. Седни, Бруте, време е бедствието да ни застигне. Ти съсипа цялата вечер. Не знам защо толкова мразиш децата.

Погледнах го за последно и отидох при Сет. Вампирите вече бяха седнали на неговата маса.

— Тук сте, за да се уредите със среща или с жертва? — попитах ги.

— Нито едното — отвърна Питър. — Тук сме за шоуто на Тоуни. Въздъгнах.

— Това би трябвало да е благотворително събитие, а май всички са дошли да се посмеят. Хю вече ме обвини, че съм съсипала всичко като съм довела Мади.

Сет изглеждаше изненадан.

— Защо? Тя изглежда страхотно.

Посочих я на Питър и Кода и те също заключиха, че е сладка.

— Тя ще се справи — каза Коди. — Тоуни ще бъде център на вниманието. Не видях с какво е облечена. Дано не е изневерила на стила си.

— Може би дядо Коледа ще ѝ донесе хубави дрехи — каза Питър и ме погледна. — Ти купи ли вече подарък?

— Ъ? — А, вярно. Картър. Съвсем бях забравила. Да избирам подарък за този циничен ангел не беше сред приоритетите ми. — Аз... имам някои идеи. Все още обмислям.

— А коледно дърво купи ли си?

— Хм, още не.

— Не знаех, че искаш коледно дърво — каза Сет. — Искаш ли да ти помогна?

— Ами аз...

Търгът започна и ме прекъсна. Аукционерът Ник беше млад мъж в началото на трийсетте, който вероятно работеше и като модел, но никога нямаше да се измъкне от Сиатъл. Усмиваше се постоянно, флиртуваше умело с жените и разказваше солени вицове на мъжете. Наддаванията бяха бързи и яростни и човек лесно можеше да се увлече.

— Следваща е... — прочете аукционерът от едно картонче — Тоуни Джонсън.

— Джонсън? — попита Коди. — Малко е скучно.

— Измислила е и двете си имена — казах. Сукубите често го правеха. — Вероятно не ѝ е останала психическа енергия след първото.

— Олеле — каза Сет. — Кой се държи гадно сега?

— Ти не я познаваш — предупредих го.

Тоуни закрачи към сцената на обувки с 18-сантиметрови токове, които сякаш бяха направени от неръждаема стомана. Приличаха на уред за средновековни мъчения, но иначе бяха в тон със супер тесния секси панталон със сребърно ламе и сакото към него.

— Не ни разочарова — каза Коди, изучавайки тоалета ѝ.

Естествено, докато вървеше тя се спъна, и Ник протегна ръка да я хване.

— Внимавай — каза той, показвайки блестящите си бели зъби.

— Не трябва ли мъжете да падат по *теб*!

Трябваше ѝ малко време да схване шегата и после се изхихика кратко и пронизително. Звукът опъна нервите ми, но Ник явно беше доволен, че някой е оценил чувството му за хумор.

— Защо не ни разкажеш малко за себе си, Тоуни? — попита той.

— Тук пише, че не работиш. Това означава ли, че в момента си търсиш нещо подходящо?

— Ник, в момента си търся *някой* подходящ, ако ме разбираш.

— Боже господи! — възкликнах.

— Всъщност това беше смешно — отбеляза Питър.

— Не, не беше.

Ник очевидно беше съгласен с Питър. Той отметна назад глава и се засмя.

— Внимавайте, момчета... Имаме си опасен участник. Кажете ми, Тоуни, какво търсиш у един мъж?

Тя сви яркочервените си устни и се замисли задълбочено.

— Търся сърце, Ник. Сърце и душа. Това са двете най-важни неща.

От публиката дойде едно колективно „О“. До мен Питър каза:

— Е, това с душата също беше смешно. Само ние го разбрахме, но все пак.

После Тоуни намигна на публиката.

— Но понякога малко издържливост и дебела чекова книжка могат да компенсират много неща.

Ник изчака смехът на публиката да затихне.

— Добре, започваме наддаването от 50... Боже господи!

Тоуни беше свалила сакото си и остана по бюстие с шарка тип зебра. Но „бюстие“ беше силно преувеличено. Увито около огромните ѝ гърди приличаше по-скоро на лента, чието предназначение беше просто да прикрие зърната ѝ.

Публиката бясно започна да наддава и това изненада и мен, и приятелите ми. Още повече се шашнахме, когато аукционерът Ник се включи в наддаването.

— Приятели, знам, че е малко необичайно... но не мога да се въздържа. Триста долара.

— Триста и петдесет!

— Четиристотин!

Накрая Ник я спечели за зашеметяващата сума от петстотин и петдесет долара.

— Проклет да бъда! — каза Питър.

Щях да го подкача за тази реплика, ако не бях прекалено шокирана. Когато най-накрая възвърнах гласа си, казах:

— Ами... това е хубаво, нали? Той изглежда готов да спи с нея още сега.

— И — добави Коди — парите отиват за децата.

Постепенно учудването ми премина в облекчение. Вечерта се разви по неочакван начин. Проблемът с Тоуни беше решен. Очевидно бе достатъчно да пуснем реклама за нея. Тя щеше да прави секс и Нифон щеше да се махне от главата ми. Едно притеснение по-малко. Това беше хубаво, защото си имах достатъчно главоболия. Като например Мади.

Нейният ред дойде. Тя излезе с мрачно лице, готова за битка. Изглеждаше и ужасена, и ужасяващо. Въпреки объркването ѝ, все пак забелязах няколко заинтригувани лица в публиката.

— Усмихни се, усмихни се — промърморих на себе си.

— Мади Сато — каза весело Ник. — Пишеш статии за списание. Чел ли съм нещо?

— Вероятно не — каза тя, все още намръщено. — Освен ако не четеш феминистки публикации.

— Феминистки? — попита той, очевидно развеселен. — Сега да не ни кажеш, че мразиш мъжете?

Тя го погледна безизразно.

— Мразя само глупавите мъже, които не знаят какво значи „феминизъм“.

Той се засмя.

— Често ли срещаш такива мъже?

— Постоянно.

— Наистина ли?

— И сега говоря с такъв, Ник.

— О, не, не е истина — въздъхна Питър.

Аз изстенах.

На Ник му трябваха десет секунди да осъзнае, че го е обидила. После, за пръв път от началото на вечерта, спря да се усмихва. Обърна се към публиката и каза равно:

— Добре. Започваме наддаването от петдесет долара.

Настъпи тишина. Заинтригуваните лица вече бяха загубили интерес. Потиснах писъка си. Не, не беше възможно. Бях ѝ обещала среща. Това щеше да я съсипе. Сякаш след цяла вечност чух глас от дъното на помещението.

— Петдесет.

Облекчено обърнах глава и погледнах натам. Мъжът, който беше проговорил, изглеждаше около петдесетгодишен и приличаше на педофилите, които бях гледала в едно предаване.

— Петдесет — каза Ник. — Чувам ли седемдесет и пет?

Тишина. Обърнах се към Сет.

— Направи нещо — изсъсках.

Той се сепна.

— Какво?

— Първи път...

Сръгах го с лакът и ръката му се изстреля нагоре.

— Седемдесет и пет.

В залата се чу едно колективно „О!“. Очевидно никой, включително и Мади, не очакваше наддаване за войнствената мъжемразка. Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Сто — каза приличащият на педофил мъж.

После, защото му се искаше да сложи точка или от съжаление към Мади, Сет каза:

— Триста.

Последваха още изненадани възгласи. Другият кандидат не можеше да даде толкова, сигурно беше пръснал парите си за освобождаване под гаранция.

— Продадена на господина с надпис на тениската „Добре дошъл, Котър“.

— Браво — каза Коди, когато Мади слезе от сцената.

Протегнах се и стиснах ръката на Сет.

— Благодаря ти.

Той ме дари с половинчата усмивка.

— Всичко за децата.

Ник взе следващото картонче.

— А сега е ред на... Джорджина Кинкейд.

Стреснато вдигнах глава. В другия край на залата видях самодоволната усмивка на Хю.

— О, не. Не е истина! — изсъсках през зъби.

Ник объркано погледна към останалите участници.

— Джорджина Кинкейд?

— Не можеш да се измъкнеш — каза ми Питър. — По-добре върви. Иначе хората ще си помислят, че мразиш децата.

— Тази шега вече се изтърка — срязах го.

Заклех се, че по-късно Хю ще си го получи и неохотно се изправих от стола. Когато ме видя, Ник пусна усмивка с блясъка на супернова.

— А, ето я и нея. Закъснява, както е модерно.

Като стана въпрос за мода, искаше ми се тоалетът ми да е хубав като роклята на Мади. Вярно, бяха ме принудили с хитрост да участвам, но пък ми се искаше да го направя както трябва. Все пак изглеждах добре — естетичният ми нюх не би ми позволил друго. Бях с черна пола и тъмnochервен кашмирен пуловер, а косата ми беше вързана на опашка. Направих някои подобрения (бавно и съвсем леко, така че никой не забележа) — малко стесних пуловера и уголемих деколтето. Залюлях бедра, освободих косата си и тя се разпиля по гърба ми. Този номер беше проработил при Мади и при безчет свити момичета по филмите. Щеше да проработи и при мен, защото изведнъж осъзнах колко много е заложено на карта.

В абсолютно никакъв случай нямаше да позволя да ме продадат за по-малко пари от Тоуни.

— Джорджина — каза Ник и ми помогна да се кача на сцената. — Тук пише, че предпочиташ да ти викат Джорджи. — Да, Хю определено щеше да си получи заслуженото. — И си управител на книжарница.

Ако скоро бях спала с мъж и сиянието на сукуба все още беше видимо, щеше да е достатъчно просто да застана на сцената. Нямаше да е нужно дори да се усмихвам. Сега трябваше да положа усилия. Набързо прецених публиката. Мъжете, които ходеха на такива събития, обикновено бяха чиновници с прилични доходи. Някои идваха, защото филантропията беше на мода и добра за имиджа, а и това беше стилиен начин да се покажеш. Други, макар и не толкова отчаяни, бяха интелектуалци и интроверти и използваха възможността да се запознаят с жени. Всички те харесваха умни, компетентни жени — жени, които трябваше и да са хубави, разбира се. И остроумни... Остроумието винаги се ценеше.

Отправих към Ник и после към публиката, спираща сърцето усмивка.

— Точно така. Организирам събития, осигурявам средства, грижа се всичко да изглежда добре и поддържам хората в кондиция.

— Звучи като доста работа — каза той.

— Или като перфектната първа среща — отвърнах.

Нямаше трясък на чинели, но репликата ми предизвика смях, както и се надявах.

— Вдигаш доста високо летвата — каза Ник.

— Така и трябва. Защо да се целим ниско? Ако един мъж отговаря на моите изисквания, значи и аз ще отговоря на неговите. В крайна сметка, ако няма чувство за хумор и не може да води приличен разговор, ще си умрем от скука. — Осъзнах, че звучах като участничка в конкурса „Мис Америка“, но може би така и трябваше. Предвид интереса, който предизвиках у публиката, явно бях направила добро впечатление.

— Тази участничка не е за изпускане — каза Ник. — Започваме от петдесет за Джорджи.

Някой каза „петдесет“ и наддаванията заваляха. От различни страни се чуваха предложения. По едно време погледнах Сет. Очите ни се срещнаха и от изражението му личеше, че е на границата да се включи в наддаването. Поклатих глава. Той беше единственият човек в тази зала, с когото исках да изляза, но нямаше начин да помрача победата на Мади. Исках тя да се чувства специална. А и не ми харесваше идеята Сет да харчи толкова пари.

Продадох ме за хиляда и седемстотин долара.

— Не мога да повярвам — прошепна ми после Мади. — За теб платиха най-много. А и мъжът беше много сладък.

Това беше вярно. Беше към четирийсетте. С костюм на Армани. Безобиден. Не беше някой, с който бих започнала сериозна връзка, но ставаше за обикновена среща. А и можех да попълня енергийните си запаси, ако решах да използвам тялото му.

— И ти спечели доста пари за каузата — подкачих я.

Очите ѝ потърсиха Сет в другия край на залата и тя го огледа замислено.

— Сет може би го направи от съжаление.

— Не е вярно — възразих бързо. Изглежда не я убедих.

— Е, няма значение. Предпочитам да пия кафе и да говоря по работа с него, отколкото да изляза с някой мазник. Другият, който наддаваше за мен, ми заприлича на един педофил от телевизията...

Когато търгът приключи, дадох координатите си на „купувача“ ми, за да уредим по-късно срещата си. Хю се залепи за Дийна и гледаше да стои колкото може по-далеч от мен. Никакъв проблем. Щях да имам достатъчно време да се разправа с него. За щастие Тоуни също странеше от мен и се беше залепила за ръката на Ник. Гледах ги като горд родител. Щеше да бъде прекрасна вечер.

[1] Марка дамско облекло. — Бел.прев. ↑

[2] Анабаптистка християнска религиозна група. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 8

— Сукубо!

Когато на другия ден телефонът ми звънна, лаконичният глас на Данте беше последното нещо, което очаквах да чуя. Бях забравила, че му оставих номера си. Изненадата ми бързо премина в нетърпение. Може би беше открил нещо за мен. Не бях губила енергия след търга, но и не бях спала с никого. Не беше кой знае какво, но тъй като Данте беше посочил повтарящата се схема, се надявах сега да има още какво да ми каже.

— Здравсти. Какво става? — седнах на дивана. Приготвих се за среща със Сет и се гримирах по традиционния начин, за да спестя енергията, която иначе бих изгубила при една трансформация. Трябваше да се срещна с мъжа от търга по-скоро, за да презаредя.

От другия край на линията долетя тишина и после Данте проговори.

— Мислех си... Мислех си, че може би не подходихме както трябва.

Много неочаквано.

— Наистина ли?

— Да. Не те приех на сериозно, но сега вече разбирам какво те ядоса.

Не ми беше приятно да слушам как проблемите ми не значат нищо за него, но оценявах честността му.

— Е... няма нищо. Радвам се, че най-накрая стигнахме до някъде. Вече нямам търпение.

— Аз също — пак тишина, после чух как си пое дълбоко въздух.
— Била ли си в „Ел Гаучо“?

Връзката с някакъв ресторант в центъра на Сиатъл беше толкова абсурдна, че ми трябваша няколко секунди, за да отговоря. Когато го направих, едва успях да промълвя:

— Какво?

— Това е ресторант. На улица...

— Да, да. Знам какво е. Но какво общо има със сънищата ми?

— Със сънищата ти? За какво говориш?

— А *ти* за какво... Исусе Христе! Каниш ме на среща?

— Разбира се. Каква връзка може да има „Ел Гаучо“ със сънищата ти, по дяволите?

Изстенах.

— Не мога да повярвам. Мислех, че си открил някаква полезна информация.

— Опитвам се да бъда любезен. Виж, сънищата са загубена кауза, но не и ние. Беше права, наистина се държах глупаво и се отнесох с теб като с евтина кучка. Така че, хайде стига. Сега се опитвам да те склоня да правим секс по правилния начин.

Това ми се стори по-шантаво и от предложението му да се възползваме от намаленията в бара на неговата улица.

— Не искам да правя секс с теб, ясно? Искам да ми помогнеш да разреши проблемите си. И колко пъти да ти повтарям, че имам приятел?

— Повтаряй го колкото си искаш. Не мога да повярвам, че имаш истинска връзка. Не и след като снощи се продаде за хиляда и седемстотин долара.

— Откъде знаеш за това?

— От вестниците.

— Тази среща не се брои.

— И срещата ти с мен няма да се брои.

— Не! За последен път — имам приятел. И имам среща с него тази вечер.

— В „Ел Гаучо“?

Затворих.

Докато малко по-късно оформях косата си с маша, чух на вратата да се чука. Отидох в дневната и усетих аурите на безсмъртните от другата страна. За щастие не долових нищо мускусно и лигаво. Почерците бяха познати и добре дошли.

Разбира се, не точно тази вечер.

— Какво правите тук, момчета? — попитах, когато отворих вратата на Питър, Коди и Хю. Тримата шутове. Джуджетата на Снежанка. — И защо идвате винаги, когато се каня да излизам?

Както обикновено те се настаниха в дневната, без да ги каня. Коди ми подаде листче, залепено на външната ми врата от домоуправителя на сградата. На листчето пишеше, че имам колет. Отбелязах си наум да го взема следващия път, когато офисът на домоуправителя е отворен.

— Отиваме на място, където правят безбожни маргарити — каза той. — Решихме да те попитаме дали не искаш да дойдеш.

— А ти се държиш неблагодарно и злобно — каза Питър и огледа дневната. — Не виждам коледно дърво.

Хю оглеждаше червения ми халат.

— Така ли ще излизаш?

— Не, разбира се. Просто се приготвям, това е.

Тримата се спогледаха.

— По работа или със Сет? — попита Хю.

— Със Сет.

— По дяволите! — изруга Питър, извади намачкана банкнота от джоба си и я подаде на Хю.

— Залагате за любовния ми живот?

— Да — каза Хю. — Постоянно. Само да знаеш какви залози има кога най-накрая със Сет ще спите заедно.

— Продължавайте все така, каубои. Това никога няма да се случи — кръстосах ръце и се облегнах на стената до телевизора. — Разбира се, Нифон много иска това да стане. Той участва ли в залозите?

— Още не. Какво е направил? — попита Коди.

Казах им за предложението, което Нифон ми беше отправил за душата на Сет. За моя изненада, те не бяха нито шокирани, нито ядосани.

— Не знам — каза бавно Хю. — И преди съм мислил за това.

Зяпнах.

— Мислил си за това? Да купиш душата на Сет?

— Разбира се. Аз това правя, а и ако ще ти помогне...

— Мили боже!

— Но ако решиш да го направите — предложи ми Хю, — първо ела при мен. Ще ти дам по-добра оферта от Нифон.

— Ако ти изповядаш сделката, отпадаш от залозите — каза Питър.

— Хей! — извика Хю. — Не е честно!

— Честно е. Иначе ще имаш предимство...

— Исусе! Млъкнете, всички. Не мога да повярвам, че обсъждате продажбата на душата на приятеля ми...

Заля ни нова аура. Аромат на карамелизирани ябълки. Топъл мед по кожата.

— Тоуни — казахме всички в един глас.

Отворих вратата и Тоуни се хвърли на врата ми, ридаейки. Аз възкликнах стреснато и се опитах да запазя равновесие.

— О, Джорджина! — плачеше тя, а спиралата ѝ се стичаше на черни вади по бузите ѝ. — Никога няма да успея. Никога, никога, никога.

Опитах се да се измъкна от амазонската ѝ прегръдка.

— Спокойно — казах тихо. — Сигурна съм, че ще се справиш.

Подсмърчайки, тя влезе вътре и прокара ръка по очите си и още повече влоши положението със спиралата.

— Не, не мога. Опитвах и опитвах... Нищо не става.

Погледнах момчетата. Те всички ме зяпаха в очакване, сякаш трябваше да обясня как така една сукуба не може да си намери с кого да прави секс. Съмнявам се, че изобщо някой би могъл да обясни такова нещо.

— Добре — казах накрая. — Успокой се и ще разнищим проблема. Но първо се пооправи малко. На нищо не приличаш.

— Не мога — изстена тя.

— Мислиш като човек — смърх я. — Можеш да се преобразиш и да разкараш спиралата.

— Не — повтори твърдо тя. — Ти не разбираш. Не мога.

Втрених се в нея объркано, после разбрах. Почти не се забелязваше, но бледа трептяща светлина се излъчваше около тялото ѝ. Тя трудно задържаше дори тази си форма. Енергията ѝ беше толкова малко, че беше загубила способността си да се трансформира.

— Боже! — Не бях виждала сукуба в толкова окаяно състояние. Веднъж ми се беше случвало, но тогава, трансформирайки се, бях водила епична битка.

Очите ѝ отново се наляха със сълзи.

— Какво ще стане? Ако остана съвсем без енергия... — продължаваше тя.

Въздъгнах. В живота на всяко момиче идваше момент, когато трябваше да избере по-малката от двете злини. Ако си сукуба, тези моменти бяха чести. И точно сега трябваше да избера. Можех да рискувам и Нифон никога да не си тръгне от града или да целуна Тоуни.

По-малката от двете злини.

Изправих се на пръсти, притиснах устни към нейните и прекратих бръщолевенето ѝ. Устните ѝ имаха вкус на дъвка, вероятно заради гланца за устни. Целувката не беше страстна или нещо подобно (целунах я почти без език), но беше достатъчна. Вълна от енергия се откъсна от мен и се вля в нея. Прекратих целувката, отстъпих и я погледнах. Формата ѝ се стабилизира. Междувременно моите енергийни запаси паднаха още повече, но бях далеч от нейното състояние.

Сините ѝ очи се ококориха.

— Как... Какво беше това?

— Целувка — отвърнах сухо. — Очевидно още нещо, което трябва да усвоиш. — Тя все още гледаше изумено и аз поклатих глава. — Ние сме като съдове за сила и живот, Тоуни. Обикновено енергията се влиза в нас, но можем да я предаваме и на други същества. Сукубите и инкубите могат да черпят енергия един от друг. Това, което ти дадох, трябва да ти стигне за известно време.

— Не знам — отбеляза Коди. — Май трябва да ѝ дадеш още малко, просто за всеки случай.

Тоуни докосна устните си, сякаш още чувстваше целувката ми.

— Леле.

Тя се трансформира и размазаната спирала изчезна. Обичайното ѝ зловещо свършено лице се появи отново.

Седнах на страничната облегалка на дивана до Питър.

— Добре. Хайде да помислим как изобщо се стигна дотук. — Какво стана с аукционера Ник? Изглеждахте много близки снощи.

— Ами — измънка тя и заби поглед в земята. — Работата се развали.

— Как така се развали? Той точеше лиги по теб!

— Да, но трябваше да остане след края на търга и не успяхме да излезем. Тръгнах си без него. Днес му се обадох да се уговорим и той

каза, че не иска да излиза с мен. Искал само да даде пари за децата, но не му се занимавало със срещи.

— Така ли ти каза? — попитах невярващо и я изгледах подозрително. — За какво говорихте преди това?

— Не те разбрах.

— Когато той вдигна, ти веднага ли поиска да се срещнете?

— Ами не... Поговорихме си малко. Не че имаше някаква полза от това. Накрая ми се стори отегчен.

Изненада, изненада. Тоуни не беше най-слаждодумната жена на света. Не можех да си представя какво му беше наприказвала, за да го подплаши така.

— Добре — казах разочаровано. Ник ми се беше сторил сигурен. — Може би не трябва да говориш с мъжете. Опита ли да започнеш работа в стриптийз клуб? Послуша ли съвета ми?

Тя поклати глава, сякаш всеки момент щеше да заплаче отново.

— Опитах! Казаха, че не съм квалифицирана.

Дори момчетата не успяха да се въздържат.

— Как така не си квалифицирана? — попита Коди.

— Да. Не трябва ли просто да се събличаш? — попита Хю.

— Казаха, че не умея да танцувам — обясни Тоуни.

Всички се втрещихме.

— Добре... — запитах се дали все пак не трябваше да прочета наръчника. — Покажи ни.

— Какво?

— Как танцуваш.

Тоуни се огледа ужасено.

— Тук? — изписка тя. — Пред всички вас?

— Ако не можеш да се съблечеш пред приятелите си — каза Питър, — пред кого тогава?

Сръгах го с лакът.

— Не мога — прошепна тя.

— Тоуни! — изкрещях. Гласът ми прозвуча заповедно като на сержант от армията. Тя подскочи. — Няма да стоя вързана за теб до края на света! И ти искаш да успееш, така че имаме работа за вършене. А сега се съблечи!

— О! — възкликна Хю. — Десет години чакам да кажеш тези думи на друга жена.

Намерих дистанционното на уредбата и пуснах музика. Прозвуча „Тейнд лав“.

— Не мога да правя стриптийз на песен от 80-те!

— Тоуни!

Тя погледна ужасено към мен и застана в центъра на дневната. Първо просто стоеше там, а после бавно се опита да хване такта на музиката. Казвам, че се опита, защото беше толкова извън ритъм, че чак не можех да повярвам. Не бих могла да танцувам така неритмично, дори и да исках. Накрая съвсем се отказа да движи краката си и се съсредоточи върху горната част на тялото си; леко залюля ръцете и торса си. Това беше най-неловкото и непохватно изпълнение, което бях виждала.

Накрая реши, че е „танцувала“ достатъчно и започна да се съблича. Очевидно обаче не можеше да прави повече от едно нещо едновременно и напълно се отказа да слуша музиката. Вместо това застана мирно и започна да разкопчава блузата с шарка тип зебра. Пръстите ѝ се затрудниха на третото копче и ѝ отне почти трийсет секунди да го разкопчее.

— Спри, моля те, спри — казах и спрях музиката. — Задачата ти е да скъсяваш живота на хората с години, но не по този начин.

— Зле ли съм? — попита тя.

— Не. Ужасна си.

Тоуни издаде долната си устна напред.

— О, стига — каза Коди, винаги най-любезен от всички ни. — Това беше злобно.

— Хей, аз съм ѝ учител, не приятел.

— Школата на Джорджина е голям гърч — припя Питър тържествено.

— Не е никак лесно — каза Тоуни, като ме гледаше обвиняващо. — Щом си ми учител, покажи ми как се прави.

Четири лица ме погледнаха с очакване. Понечих да откажа, но си спомних, че ако помогна на Тоуни, Нифон ще напусне Сиатъл по-бързо. Станах от облегалката на дивана и заех нейното място в центъра на стаята.

— Добре. Първо пропускаш две неща. Трябва да слушаш музиката и да се движиш в такт с нея. Има ритъм. Чуй го. Движи краката и тялото си, цялото си тяло, с него. Стани част от него. —

Безизразното лице на Тоуни говореше, че за нея това е прекалено отнесено. — После идва ред да свалиш дрехите си и не забравяй, че не го правиш заради себе си. Правиш го заради някого другото. Вкарай малко актьорска игра. Малко изкуство.

Включих уредбата и пуснах следващото парче в сборното CD. Беше „Айрън мен“.

— Хей! — каза Тоуни. — Защо ти танцуваш на метал?

— Дори и ти не можеш да прави стриптийз на парче на Ози — подигра ми се Хю.

Изгледах ги косо.

— Мога да правя стриптийз на всичко, скъпи.

Започнах да се движа. Не се налагаше изобщо да мисля. Бях танцьорка още от дните си на смъртна. Обожавах танца. Нямах музика. Нямах аз. Бяхме едно цяло. Тялото ми плуваше с музиката и ритъма, всички мои движения бяха грациозни и чувствени. Дори не обръщах внимание на приятелите си. Позволих си да се изгубя в танца.

Не разполагах с кой знае какво. Под халата бях с бикини и сутиен, но нямах намерение да ги събличам. Бяхме близки приятели, но не чак толкова близки. По-голямата част от представлението изнесох с халата като прокарах ръце по обвитото си с коприна тяло. Бавно развързах колана, не бързах, после, все така бавно, го пуснах на пода. А след това свалих обувките си на висок ток също толкова плавно.

Без да изпусна нито един такт, казах на Тоуни:

— Когато свалиш обувките си, се приближи до клиентите.

Отидох до Хю на дивана и го възседнах, настанявайки се в скута му почти без да го докосвам. Изкуството на стриптийзърката. Прокарах пръсти през косата си, тялото ми все така се извиваше.

— Много си стиснат — казах.

Явно му харесваше, но най-вече се забавляваше, отколкото да изпитва нещо друго. Бръкна в джоба си и извади банкнота от един долар.

— Хю, не ме обиждай.

Той въздъхна, извади пет долара и ги пъкна под презрамката на сутиена ми.

— Здравсти, Сет — каза внезапно Коди.

Огледах се и видях Сет на вратата. Когато Тоуни влетя в апартамента, я бях оставила широко отворена. Комично объркване беше изписано на лицето му.

— Здравейте — поздрави той, гледайки ме. — Значи... ти ще платиш вечерята?

Надигнах се от скута на Хю и дръпнах петте долара от презрамката.

— Само ако ще ходим в „Тако Бел“^[1].

Коди ми подаде дващсетачка.

— По-добре отидете в „Ред Лобстър“^[2].

Приятелите ми се изправиха и тръгнаха към вратата, а аз успокоих обърканата Тоуни, че все ще измисля как да ѝ помогна. Отказах се да се приготвям по традиционния начин и трансформирах дънки, боти и кашмирен пуловер. Три четвърти сиво вълнено палто скриваше всичко. Усмихнах се на Сет, който печално клатеше глава. В сравнение с другите неща, които правех пред него, импровизираният стриптийз не беше нищо особено.

— А ти си мислеше, че не мога да изкарвам пари.

— Без коментар — каза той и взе ръката ми в своята.

[1] Верига ресторанти за бързо хранене. — Бел.прев. ↑

[2] Верига ресторанти за рибни деликатеси. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 9

— Не разбирам — каза Сет добродушно. — Спипвам те да се събличаш пред други мъже, а аз получавам наказание.

Хванах го за ръката и го поведох към пързалката. Също като танцуването, пързаянето с кънки ми беше в природата. Сет правеше резки и несигурни движения. Ако не го държах, вероятно щеше вече да е паднал.

— Ще ти се отрази добре, Мортенсен. Седиш на бюро или на маса, или на каквото и да е там, по цял ден. Това ще събуди мускулите ти. Ще раздвижи старата ти кръв.

Закачливата му усмивка се превърна в гримаса, ръката му вече стискаше моята.

— Мога да постигна същото по сто други начина.

— Но няма да е толкова забавно — уверих го.

Сет беше умен и забавен, но му липсваше координация. Когато се запознахме, се бях опитала да го науча да танцува. Голямо мъчение беше. След ужасно много време научи основните стъпки, но му липсваше естественост (или може би не изпитваше удоволствие). После го бях пощадила и го бях карала да ходим на танци само веднъж. Но тъй като беше станал самонадеян, имах чувството, че това преживяване щеше да му се отрази добре.

— Мъжете не трябва да вървят на остриета — каза той, докато се тътрехме към центъра на пързалката. Бяхме на открито в малък парк и от дъха ни излизаха бели облачета.

— И жените не трябва да вървят на токчета — отвърнах му, — но да си ме чул да мрънкам?

— Различно е. Краката ви изглеждат прекрасно на ток. А това? Това ме кара да изглеждам глупаво.

— Добре. Тогава гледай да се научиш. Време е да махнем помощните колела — пуснах ръката му.

— Хей! Какво...?

Но аз вече бях избягала, измъквайки се от ръката му със смях. Сет замръзна на място, докато аз се плъзгах и обикалях пързалката правейки изящни кръгове и осморки. След няколко обиколки се върнах при него и спрях с кокетен пирует. Не беше мръднал от мястото, където го оставих, но вече не изглеждаше отегчен.

— Виж се само — каза той и докосна лицето ми. — Розови бузи. Снежинки в косата. Ти си Снежната кралица.

— Господи, дано не е вярно. Много депресираща приказка. Ханс Кристиан Андерсен е имал сериозни проблеми.

— Всички писатели имат проблеми — увери ме той.

Засмях се, хванах го за ръката и го поведох на още една клатушкаща обиколка. Краката ми негодуваха срещу бавното движение, но останалата част от мен се наслаждаваше на пълноценното време, прекарано със Сет.

— Като стана въпрос за писатели с проблеми, защо да не мога да се събличам пред други мъже? Сега и ти имаш среща с друга жена?

Ако нямаше опасност да падне, сигурна съм, че Сет щеше да ме сръга с лакът.

— За това си виновна ти. Ти ме накара да го направя, така че сега недей да ревнуваш.

— Не ревнувам, но мисля, че Мади доста си пада по теб.

— Нищо подобно. По-скоро ме уважава — и той ме изгледа сериозно. — При това не само мен. Мисля, че тя си пада по теб.

— О, за бога, стига вече с тази лесбийска фантазия!

— Не, не това имах предвид. Просто тя те боготвори. Ти пропука крехката ѝ черупка и сега започва да осъзнава на какво е способна. Ти ѝ служиш за пример.

Обмислих думите му.

— Наистина ли?

— Да. Ако продължиш в същия дух, скоро ще си имаме мини Джорджина. — Сет се засмя, докато внимателно и бавно завивахме. — Заради нея, новата сукуба и племенниците ми, може би трябва да откриеш школа за млади госпожици. Как може да имаш такова добро влияние върху хората и да правиш толкова...

— ... недостойни неща? — подсказах му.

— Горещо-долу. Разбира се, можеше да е много по-зле.

Изгледах го косо.

— Можеше ли?

— Да, можеше да продаваш продукти на „Амуей“^[1] или да ме караш да прекарвам големи суми пари от Нигерия.

— Това категорично би съсипало една връзка — казах сериозно.

Той ме огледа от горе до долу — много смело от негова страна, предвид огромното внимание, което трябваше да отделя на краката си. На слабото осветление на пързалката, лицето му изглеждаше нежно. Устните му се извиха в лека, гальовна усмивка, а очите му така блестяха от любов, че коленете ми омекнаха. Може би беше номер да ме накара да падна. Почти успя.

— За теб — каза той и спря — може и да си заслужава.

— Ще си заслужава ли да се простиш с банковата си сметка?

— Да.

— Ще си заслужава ли да участваш в пирамида?

— Казват, че вече няма такива неща.

— А ако лъжат?

— Тетида — каза той с въздишка, — ще ти кажа нещо, което никога не съм ти казвал.

— Какво?

— Замълчи.

И после се наведе и ме целуна, затопляйки устните ми. Чух как няколко деца се изхилиха, но не ми пукаше. Почувствах целувката му и с пръстите на краката си. Целувката беше кратка, както винаги, но когато Сет се отдръпна, цялото ми тяло гореше. Всеки мой нерв пламна, съживи се, беше прекрасно. Почти не обръщах внимание на ниските температури и на начина, по който дъхът ни образуваше облачета във въздуха. Той преплете пръсти с моите и вдигна ръката ми до устните си. Бях с ръкавици, но той целуна точно мястото, където беше пръстенът.

— Защо си толкова мил? — попитах дрезгаво. Сърцето ми биеше бързо и имах чувството, че всички звезди, които успяваха да пробият облаците, блестяха само за мен.

— Не мисля, че съм чак толкова мил. Нали ти казах да млъкнеш? На една крачка съм от това да те накарам да изпереш прането ми и да ми направиш сандвич.

— Знаеш какво искам да кажа.

Сет положи още една целувка на челото ми.

— Мил съм, защото ти ме предразполагаш.

Отново се хванахме за ръце и продължихме да се пързалие. Обзе ме глупавото желание да положи глава на рамото му, но това щеше да бъде истинско предизвикателство за координацията му.

— Какво искаш за Коледа? — попитах го, мислите ми се завъртяха към следващата седмица.

— Не знам. Нямам нужда от нищо.

— О, не! — подкачих го. — Нали не си от онези хора, които не можеш за нищо на света да вкараш в магазин...

Единият крак на Сет се подхлъзна. Успях да остана права, но той падна на леда.

— Боже господи! — възкликнах и коленичих. — Добре ли си?

— Май да. — Здравно стиснатите му устни обаче говореха, че го боли повече, отколкото би признал. Хванах го през кръста и му помогнах да се изправи. Кракът, на който беше паднал, трепереше, но накрая Сет успя да застане стабилно.

— Хайде — казах и го поведох към изхода. — Да вървим.

— Но ние току-що дойдохме.

— О, изведнъж стана голям фен на Скот Хамилтън^[2].

— Не, но ти си. Аз просто паднах.

Може би беше прав, но мисълта, че Сет изпитва болка, накара сърцето ми да истине.

— Не, не, да вървим. Гладна съм.

От изражението му разбрах, че е наясно, че не съм *чак толкова* гладна, но повече не възрази. Когато сменихме кърките с обувки, доволно забелязах, че не куца или нещо такова. Щеше да ми дойде в повече, ако се беше наранил по моя вина.

— Не съм от стъкло — каза той, докато отивахме на вечеря. Винаги успяваше да прочете мислите ми. — Не е нужно да ме защитаваш.

— Инстинкт — отговорих весело. Мисълта ми обаче се върна към разговора, който имаха с Ерик. Те бяха смъртни. Можеха да се наранят. Можеха да умрат.

През вековете бях ставала свидетел на това отново и отново. Винаги, когато се сближавах със смъртен, се преструвах, че това няма да се случи с него или с нея. Но се случваше и в крайна сметка

реалността ме застигаше, колкото и упорито да се опитвах да ѝ обърна гръб.

Всъщност тази мисъл ме тормозеше през цялата нощ, докато бях със Сет. Знаех, че е глупаво да правя такъв голям проблем от едно падане, но прекалено много трагедии водеха началото си от дребни неща. Лежах в леглото до него и неусетно започнах да си припомням събития, започнали от нещо незначително и накрая прераснали в трагедии.

Преди няколко века живеех в малък град в южна Англия. Тогава се наричах Сесил и имах огненочервена коса и големи, изпиващи мъжете очи с цвят на сапфир.

Странно нещо бяха Средните векове. Сред съвременните хора се ширеше убеждението, че по онова време са живеели само благочестиви, набожни хора, стриктно спазващи буквата на църковните закони. Въпреки че наистина имаше много благочестиви хора, в спазването на законите имаше още какво да се желае — дори и сред духовенството. Не, задраскайте това. *Най-вече* сред духовенството. Повечето висши духовници живееха охолно във век, когато обикновените хора отчаяно се опитваха да оцеляват. Колкото и да е иронично, това отчаяние беше добре дошло за благосъстоянието на църквата — хората се надяваха на по-добро съществуване в един друг свят и плащаха. Богатството и силата обаче водеха до корупция и епископът на града, в който живеех, беше един от най-корумпираните.

А аз бях негова любовница.

Иначе работех като прислужница в дома му, но по-голямата част от работата ми беше в леглото му. Той ме глезеше, купуваше ми хубави дрехи и бижута и всички знаеха за връзката ни. За хората беше нередно, но повечето се бяха примирили. Много други епископи (и папи) също имаха любовници; както казах — не всички бяха толкова благочестиви, колкото им се иска на съвременните романтици.

Да живея в грях с извратен епископ обаче не отговаряше съвсем на изискванията на работата ми. Все пак в онези дни бях много надъхана, а не ми беше коствало особени усилия да го отклоня от правия път. Ако не аз, друг щеше да го направи.

Така че спях с него, когато можех, и черпех енергия и се забавлявах, където и както можех. Веднъж двама монаси истински ме позабавляваха — те извадиха ножове един срещу друг, защото откриха,

че съм спала и с двамата. Не знам какво целяха да постигнат с това. Така или иначе почти не ги виждах — манастирът им се намираше далеч извън града. А и предвид колко посредствена беше връзката ни, нямах желание да видя повторно, когото и да било от двамата.

Все пак те се биха яростно и проляха много кръв, докато накрая местен свещеник успя да ги разтърве. Гледах с невинно изражение, скрита сред ентузиазираната тълпа. Никой не подозираше ролята ми в конфликта, най-малко намесилия се свещеник.

Той се казваше Андрю и аз го обожавах. Епископите отслужваха литургии и даваха светото причастие, но имаха и административни отговорности. Вследствие на което Андрю бе поел ежедневните задължения. Той често идваше в къщата, където живеех, и по време на посещенията си говореше с мен и като приятел, и като пастор.

— Мразиш ли ме? — попитах го след въпросния дуел.

Седяхме в градината към къщата на епископа. Двама слуги работеха навън, но бяха прекалено далеч, за да ни чуят. Андрю не беше казал нищо за връзката ми със случая, но при пристигането си беше споменал инцидента и бе отбелязал със съжаление каква срамота било двама братя да бъдат тласнати към подобни крайности.

Той затвори очи и вдигна лице към слънцето. Тежък златен кръст (подарък от моя епископ, който Андрю искаше да продаде) лежеше на гърдите му и блестеше на светлината.

— Не, разбира се.

Загледах се в него, възхищавах се на младото му красиво лице и си мислех колко е жалко, че е дал обет за безбрачие. Вятърът разроши копринената му кестенява коса и аз си представих как прекарвам пръсти през нея.

— Но не одобряваш.

— Не одобрявам греха, не теб — той изправи гръб и отвори очи.
— Моля се за теб.

Завъртях се неловко. Не ми харесваше да се молят за мен.

— Какво искаш да кажеш?

Той ми се усмихна и едва не въздъхнах — толкова беше хубав. Копнеех да стане мое завоевание, но засега не поддаваше. Разбира се, това го правеше още по-привлекателен. Понякога имах чувството, че дори само капка от енергията му би ми стигнала за цял живот.

— Моля се за физическото и духовното ти здраве. Моля се да няма повече грях. Моля се да намериш някого, за когото да се омъжиш и от когото да имаш деца — той се поколеба. — Въпреки че бих предпочел да станеш монахиня.

Вдигнах изненадано вежди.

— Защо?

— А защо не? Ти умееш да четеш и да пишеш. По-образована си от половината братя в манастира. Ще си чудесна придобивка за абатството.

Наклоних глава, така че кичур от косата ми да падне върху лицето ми — знаех, че на светлината ще изглежда сякаш е в пламъци. Не откъсвах упорито очи от неговите.

— Това ли е единствената причина? Или просто ти се иска никога да не бъда с друг мъж?

Андрю отклони поглед и мълча дълго преди да отговори.

— Искам да си моя сестра пред Христа — каза накрая той. — Всички се борим с изкушението и ми се иска да те откъсна от него. — При тези думи той се изправи и изпъна тялото си. Аз останах седнала. — Трябва да вървя. Става късно.

Понечи да тръгне, но аз извиках след него.

— Ами ти? Ти бориш ли се с изкушението?

Андрю спря и погледна към мен през рамо. Лека усмивка, обезсърчена и тъжна, заигра на устните му, докато ме гледаше.

— Разбира се. Ти си най-голямото ми изкушение и го знаеш. И от това бих искал да се отърва.

— Сигурен ли си? — попитах нежно.

Той поклати глава и все още усмихвайки се, излезе от градината.

Това беше последният ни щастлив ден заедно...

Върнах се в настоящето, в леглото; сънят започна да ме надвива и прекъсна спомените ми. Запомних докъде бях стигнала, не ми се искаше да се откъсвам от мисълта за времето, когато животът с Андрю беше още сладък и хубав. Не беше по силите ми да променя края на точно *тази* история, но, когато се завъртях и се загледах в спящата фигура на Сет, се заклет, че няма да позволя нещата да се повторят.

[1] Марка козметика, перилни и миещи препарати, хранителни добавки, разпространявани чрез дистрибутори. — Бел.прев. ↑

[2] Шампион по фигурно пързаяне. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 10

Прибрах се от апартамента на Сет на другия ден и на вратата намерих залепена още една бележка, че имам колет. Дръпнах я, влязох вътре и отново се изненадах, че Винсент беше там. Бях решила, че заради работата с ангелите ще бъде в постоянно движение.

— Как върви? — попитах. Започнах да тършувам из шкафовете за храна. Бях пропуснала закуската. — Разбира се, ако можеш да ми кажеш, без да се налага да ме убиваш после.

Той седеше на кухненската маса и прелистваше вестници.

— Ами не мога да ти кажа подробностите, но, разбира се, мога да споделя, че... хм, не напредваме толкова бързо, колкото ни се иска. Има малко лазаня в хладилника, ако искаш.

Отворих вратата на хладилника. Наистина имаше.

— Леле. Да не би някой от ангелите да я е направил по магически начин за теб?

— Само ако според теб готварските умения на Ясмин минават за магия.

Махнах фолиото на тавата. Изглеждаше чудесно. Може би наистина беше замесена магия. Сложих една порция в микровълновата и нагласих таймера.

Седнах срещу него и погледнах разпръснатите вестници — същите, които бях забелязала онзи ден.

— Май наистина си падаш по новините.

Той направи гримаса.

— Пишат най-вече за депресиращи неща.

Хвърлих един поглед на заглавията и трябваше да се съглася с него. Убийство. Корупция. Кражба.

— Чу ли за онова ченге, дето стреляло онзи ден? — попитах. — Това наистина е депресиращо.

Винсент отклони вниманието си от една статия за домашно насилие.

— Не. Какво е станало?

— Някакъв полицай стоял пред квартален магазин и помислил, че някой в магазина е застрелял партньора му. Така че влетял вътре с пистолет в ръка и започнал да стреля. Накрая самият той убил партньора си.

Винсент се намръщи.

— Хм. Това не го бях чул — промърмори. Разсеяният му поглед говореше, че очевидно знае нещо, в което аз не бях посветена.

Погледнах го косо.

— Това има ли някакво значение за теб? Може ли да има връзка с Божията ви мисия?

Спокойната му усмивка се върна на лицето му.

— Добра си, но не чак толкова. Знаеш, че не мога да ти кажа нищо. Микровълновата звънна и извадих храната. Докато загребах с вилицата лазаня, си спомних какво беше казал за готвенето на Ясмин. Любопитството ми ме надви. Както често се случваше.

— Винс... — започнах внимателно, като внимавах да не отделям очи от храната. — Знам, че не е моя работа...

Той се засмя.

— Обожавам как хората започват разговор с тази реплика, но после така или иначе задават въпроса си.

Изчервих се и си затворих устата.

— Не, не — каза той, очевидно развеселен. — Казвай. Какво искаше да ме попиташ?

— Аз... ами, нищо. Просто, не че има някакво значение за мен... но забелязах, че с Ясмин сте доста... хм, близки.

Безгрижието му се изпари. Бързо вдигнах очи и му отправих извинителен поглед.

— Съжалявам — смотолевих. — Забрави, че съм казала нещо.

— Не... това е... Не знам. — Той сгъна вестника и се втренчи в него, без да вижда нищо. — Така е, предполагам. Познавам я от дълго време, а тя е от хората, които... човек лесно харесва.

— Да, така е.

Минаха няколко мъчителни мига. Когато проговори отново, в гласа му долових любов.

— Запознахме се на един панаир в Акрън, представи си... преди около петнайсет години. Не знам какво правеше там, човек не може да разбере ангелите. Видях я да се отдалечава от една сергия за сладки

неща. Държеше огромен захарен памук. Кълна се, беше по-висок от нея. И понеже знаех, че е ангел, ситуацията ми се стори още по-абсурдна.

Историята накара и мен да се усмихна. Освен това хвърли светлина върху въпроса какво прави той с отбора на ангелите. „Знаех, че е ангел“. Беше още един човек с дарба, подобно на Ерик и Данте, който усещаше безсмъртния свят.

— И ти отиде да говориш с нея?

— Нямах такова намерение, но захарният памук започна да се свлича от клечката, така че отидох да ѝ помогна и накрая самият аз изядох половината.

— Много сладко — казах. — О, не исках да се получи игра на думи. — Нямах значение, че през последните месеци бях изпукала един мъж на работния му стол, бях използвала кожен камшик върху друг, а с трети спях в задната стая на долнопробен клуб. Въпреки всичко обичах романтичните истории.

— Започна да търси помощта ми, след като разбра какво мога да правя. Предполагаше се, че ще е само това... че само ще ѝ помагам в... знаеш, работата. След известно време обаче не можехме да стоим далеч един от друг. Вече сме постоянно заедно.

Преглътнах още една хапка лазаня. Беше божествена. Наистина.

— Някой от другите ангели знае ли?

— Ами да. Джоел едва ме понася вече...

— Но, очевидно, вие не... хм, не можете да...

— Не, но това няма значение. Не е нужно да имаме физическа връзка. Каква ирония само! Ангелите са създания на любовта. Те трябва да обичат всички. Просто не е редно да обичат един човек повече от друг.

— Това е глупаво — заявих разпалено.

— За теб, може би. И за мен, предполагам. Но за нея... Тя е посветила цялото си съществуване в служба на сила и кауза по-големи от всички нас. Да бъдеш влюбен в нещо, или в някого, би било много разсейващо. Не можеш да служиш на двама господари, без да предадеш единия.

Сведох поглед надолу и обмислих думите му.

— Но въпреки това сте заедно. Или нещо такова.

Той сви рамене.

— Доколкото можем. Може би трябва да продължа напред, но, честно казано, не искам да съм с никого друго. Приемам това, което е тя. Затова я обичам. Предпочитам да съм с нея като неин помощник, отколкото изобщо да не съм с нея.

Кожата на тила ми настръхна. Нещо подобно отговаряше и Сет, когато му казвах да ме напусне и да си намери друга. Бях приела избора му и честно казано не можех да си представя живота без него. Все пак понякога не проумявах как може да се примирява с всичко, което стоеше между нас. Да чуя, че и друг е направил подобен избор, звучеше успокояващо.

Сякаш прочел мислите ми, Винсент попита нежно:

— Да не сипах сол в раната? Картър спомена, че имаш приятел...

— Не. Да. Не знам. Той, Сет, приятелят ми, казва същото. Че след като не може по друг начин... тогава така да бъде.

— Точно. Така че, животът продължава. — Винсент започна да събира вестниците. — Да ти кажа истината обаче, и ти, и тя, сте толкова прецакани, че дори не е смешно. Защо трябва да има правила? Защо винаги сукубата трябва да отнема живота на човека, с когото е? Защо да нямаш избор? Защо Ясмин да не може да прави любов? Защо да не може да бъде влюбена?

Добър въпрос. Не мисля, че Винсент очакваше отговор, но трябваше все нещо да кажа.

— Защото така стоят нещата. Така е устроен светът. Така е било винаги.

— Светът е шибан — каза той.

Помислих малко и кимнах.

— Съгласна съм.

Той се усмихна, взе палтото си и го наметна.

— Готина си за сукуба.

Винсент излезе да върши, каквото там правеше с шайката ангели. Почти му завиждах, защото на мен ми се налагаше да направя нещо, което изобщо не ми се правеше. Още едно необходимо зло.

Трябваше да намеря работа на Тоуни.

След провала на уроците по танци и бях обещала да ѝ помогна. Не можех да направя кой знае какво за загубата ми на енергия или за ангелския романс, но можех да ускоря заминаването на Нифон, по дяволите.

Отидох с колата до Сиатак — град, който дължеше съществуването си изцяло на международното летище Сиатъл-Такома. Той по-скоро приличаше на сянка, простираща се около летището, пелена от паркинги и евтини хотели. Имаше и няколко стриптийз клуба — все пак какво друго да правят бизнесмените, докато чакат следващия си полет?

Беше късен следобед и в „Лоу Блоу“ нямаше много работа, когато влязох. Няколко отегчени мъже седяха пръснати из опушеното заведение, което имаше нужда от сериозен ремонт. Имаше нужда и от малко украса. Двама от мъжете погледнаха към мен с интерес, докато минавах покрай тях. Очевидно бях по-секси от горката брюнетка, която отчаяно се опитваше да изчука един пилон на фона на нежните звуци на „Янг Ласт“ на „Пинк Флойд“.

Отворих уста, за да кажа нещо на бармана, но един глас зад мен ме прекъсна.

— Мътните да ме вземат! Не мога да повярвам! Не мога да повярвам, мамка му!

Обърнах се и видях продълговатото, тясно лице на Саймън Честърфийлд — гордият собственик на вертепа. С това лице и с върлинещото си тяло ми приличаше на невестулка. Черният му мустак сякаш никога нямаше да порасне повече от това, а дрехите му винаги бяха един размер по-малки. Беше приятел с местните играчи на Ада и според слуховете щеше да става имп — искаше да продаде душата си за безсмъртие и възможността да стане посредник на Ада.

— Да не би най-накрая да реши да танцуваш за мен, кукло?

— Иска ти се.

За мазник с такова долнопробно заведение, Саймън всъщност имаше усет към танца. Веднъж го видях да се опитва да поставя хореография на стриптийзьорките и останах впечатлена от усета му към естетиката и ритъма. Служителите му не можеха да се мерят с него. Тук талантът му вехнеше и преди време се чудех защо не премести бизнеса си в някой по-богат квартал и не наеме по-качествени танцьорки. По-късно научих, че тук много по-лесно можеше да развива всички други видове сенчест бизнес, с които се занимаваше.

Все пак Саймън имаше набито око и знаеше колко добра танцьорка съм. От години ме молеше да започна да работя за него.

— Трябва да поговорим — обясних. — По работа.

— Дошла си на правилното място. — Той махна бързо с ръка и посочи вратата до бара. — Да отидем в офиса ми.

„Офисът“ му беше обикновен килер, но имаше стол, на който да седна. Поставих токчетата си на ниското бюро и придърпах колене към гърдите си. Така сивата ми ленена пола се вдигна малко. Саймън ме наблюдаваше по-скоро с професионален, отколкото с личен интерес.

— Мамка му, жено. Ако дойдеш да танцуваш за мен, ще избия рибата. — Той поклати глава и се плъсна на въртящ се стол от изкуствена кожа. — Сукуба на моята сцена. Мамка му.

Наклоних глава на една страна.

— Странно, че го казваш. Това е донякъде причината да съм тук.

Може би невинният ми тон го накара да застане нащрек. Той ме изгледа подозрително.

— Нали каза, че не търсиш работа?

— Не за мен. Имаме нова сукуба и тя си търси работа. Не си ли чул?

— Не... — той се намръщи. — И тя иска да танцува? Тук?

— Да — казах нагло. — Няма търпение да се съблече.

Нима не беше истина?

Саймън се облегна на стола си и сложи крака на бюрото. Независимо от небрежната си поза, все още беше вдигнал гарда.

— Къде е уловката?

— Защо да има уловка? Трябва да се радваш. Правим ти услуга.

— Предлагаш да ми пуснеш сукуба в скута. Звучи прекалено хубаво, за да е истина, значи е прекалено хубаво, за да е истина — той спря и се замисли. — А защо идваш вместо нея?

— По алтруистични причини.

— Джорджина — каза предупредително той.

— Добре — признах. — Тя е малко... нова.

— Колко нова?

— Съвсем нова. Още е в гаранция.

— Все пак трябва да има някаква уловка.

— Ами... тя е... — затърсих в речника си подходящо прилагателно. — Непохватна.

Едната му тясна вежда се вдигна.

— Непохватна?

— Все още се учи да сваля мъже. — Тъй като Саймън вероятно търсеше сексапилни жени, реших да не споменавам, че Тоуни все още не е намерила верния път. — И тя е, хм, лоша танцьорка.

— Колко лоша?

— Лоша.

— Може ли да си малко по-конкретна за какво ниво на лоша става въпрос?

— Помниш ли *Гигли*?

— Исусе! Та защо си мислиш, че ще наема лоша танцьорка?

— Саймън — възкликнах, — *всичките* ти танцьорки са лоши.

— Не всички. А и не търся неопитни попълнения. Имаме си стандарти.

Изгледах го сериозно.

— Добре, добре. — Той прокара ръка през омазаната си с гел черна коса. — Какво ще получи в замяна?

Сега аз се направих на възмутена.

— Какво искаш да кажеш? Получаваш сукуба-танцьорка. Какво още искаш?

— Получавам сукуба-трагичен случай. Аз правя услуга на *теб* — присви очи. Да. Един ден щеше да стане добър имп. Беше на крачка да сключи сделка. — Аз искам теб. През тази седмица танцувай две нощи за мен.

— Не.

— Една нощ.

— Саймън, няма нищо на този свят, което да ме накара да танцувам тук, дори и безвъзмездната помощ за въпросната сукуба. Поискай нещо друго.

— Да, добре — той се замисли. — Теб. Искам теб.

— Хей, току-що ти казах...

— Не, не. Не като танцьорка. Искам те сега. На бюрото.

Въздъгнах. Така значи.

— Виж, като ще наемам лоша сукуба, няма да е зле да изпукам и една добра сукуба.

— Интересна логика. Не се ли тревожиш за душата си?

Той ме погледна сякаш не можеше да повярва, че съм имала нахалството да попитам такова нещо. Бях го изгледала по подобен начин, когато той каза, че в „Лоу Блоу“ имат стандарти.

— Дадено — изправих се. — Но не в това тяло. Избери си друго. Саймън изпръхтя.

— Да не мислиш, че искам красавица, която прилича на кръстоска между пин ъп момиче^[1] и модела Ан Тейлър? Зарежи. Искам шестнайсетгодишна версия на Лайза Минели. В ученическа униформа.

Втренчих се в него.

— Нямам представа как би трябвало да изглежда това.

Той започна да разкопчава панталона си.

— Ти си умно момиче. Ще измислиш нещо.

Въздъгнах отново и се трансформирах в дребно тяло с черна къса коса. Бебешки гладка кожа. Зелена карирана пола с подходящо сако. Саймън изръмжа одобрително.

Обърнах се, поставих ръце на бюрото, наведох се и му поднесох задника си. Надявах се да свърши бързо. Ако можех да изтрия образа на невестулка в съзнанието си, може би щеше да ми е много по-лесно.

Почувствах как ръцете му се плъзнаха по краката ми, докато ми вдигаше полата. Изведнъж той замръзна.

— Прашки? Да не си луда, жено?

— Извратно копеле — казах и смених прашките с бели памучни бикини.

— Сякаш не го знам.

Той свали бикините и влезе в мен. Или поне така ми се стори. Саймън не беше никак надарен. Бях на косъм от това да попитам: „Вътре ли си?“, но, за съжаление, проблемът с Тоуни беше ужасно сериозен. Не можех да рискувам Саймън да промени мнението си заради една закачка, колкото и смешна да беше.

На Саймън може и да му липсваха сантиметри, но компенсира с ентузиазъм. Докато ме чукаше той сграбчи ханша ми и заби нокти в голата ми плът. Трябваше здраво да се държа за бюрото. Накрая му се прииска нещо по-различно и ме завъртя по гръб. Разкопча блузата и сутиена ми и оголи малките ми щръкнали гърди, които тъкмо бяха „разцъфнали“. Вперил очи в тях (не в лицето ми), той сграбчи краката ми, разтвори ги и постави глезените ми на раменете си.

После отново се зае пламенно със задачата си и признавам, когато свърши, посрещнах с удоволствие прилива на енергия. Не беше много (та той практически вече работеше за Ада), но аз имах нужда от

нея. Саймън излезе от мен и аз седнах, умерено задоволена от новата енергия, не от физическия контакт. Честно казано, не направих кой знае какво — само си стоях, но той ме гледаше сякаш бяхме минали през цялата Кама Сутра.

— Определено си заслужаваше да приема непохватната сукуба — каза той доволно и вдигна панталона си.

Искаше ми се да му кажа първо да се запознае с Тоуни, после да си прави заключения, но вместо това само се усмигнах. Знаех кога да си държа устата затворена.

[1] Пин ъп — понятието се свързва с картини на жени застанали в еротична поза. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 11

Не получих много енергия от Саймън, но, също като другите пъти след нов прием на енергия, сънувах съня.

Той се разви по същия начин. Започна с миене на чинии, после другото ми Аз погледна към дневната и се усмихна на момиченцето. След още няколко мига другото ми Аз се върна към чиниите. Изкрещях ѝ без звук да се обърне. Не можех да се наситя на момичето. Искях да я пия с очи. Можех да я гледам цяла вечност, да попивам дългите ѝ мигли и нежните ѝ къдри.

После, сякаш ме чу, другото ми Аз се обърна към стаята. Момичето го нямаше. Другото ми Аз извади ръце от водата и точно тогава се чу тупване и трясък. Последва звук на плач и аз се събудих.

Беше късно сутринта и няха енергия. Това честно казано вече не ме изненадваше. Заедно със загубата на съня обаче, изпитах и едно ново усещане. Почувствах студ до мозъка на костите си. Имах чувството, че кожата ми е мокра, сякаш бях под вода. Когато прокарах пръсти по ръката си обаче, тя беше съвършено суха. Въпреки това облякох най-дебелия пуловер, който намерих, и усещането за студ намаля.

На работа бяхме доста заети, но не се случи нищо особено до края на смяната ми. Тогава Мади небрежно ми напомни за излизането довчера. Едва не минах през една витрина, когато го каза. Във вчерашния хаос се бях уговорила да изляза след работа и с Мади, и със Сет. Често правех такива неща, когато бях под стрес. Чувствах се ужасно популярна и както често се случваше в подобни ситуации, реших проблема, обединявайки двете грешки.

— Мади искаше да излезем тази вечер — казах на Сет. — Мисля, че е самотна. Може ли да я вземем да гледа децата с нас?

— Разбира се — каза той, без да откъсне поглед от лаптопа.

— Сет ме помоли да му помогна с гледането на племенниците му — казах на Мади. — Имаш ли нещо против това да правим тази вечер?

Мади се замисли над предложението ми малко повече от Сет. Не изглеждаше разочарована, по-скоро объркана.

— Не съм имала много контакти с деца. Не че не обичам децата... просто се чувствам странно в тяхна компания.

— Племенниците му са страхотни — уверих я аз. — Ще те накарат да си промениш мнението.

Малко ми беше неудобно, че я натрапвам така в приключението със семейство Мортенсен. Тя мълча през по-голямата част от пътуването, без да сподели мислите си с мен. Семейството на Сет живееше в северната част на града, в Лейк Форест Парк. Всички къщи по улицата бяха абсолютно еднакви, но човек трябваше да прави жертви, ако иска да подслони двама възрастни и пет момичета.

— Боже господи! — каза Мади, когато влязохме. И петте дъщери на Мортенсен бяха вътре. Бяха от четири до четиринайсетгодишни и имаха русата коса и сините очи на майка си. Сякаш попадахме по средата на някакъв спор. — Може би... не е толкова добра идея...

Огледах стаята. Сет беше дошъл по-рано и Тери и Андрея вече бяха тръгнали да пазаруват. Четиринайсетгодишната Бранди се опитваше да надвика Кендъл, която беше на девет и шестгодишните близнаци Маккена и Морган. Само четиригодишната Кайла седеше на дивана до чичо си и слушаше мълчаливо.

— Може да плете паяжини! — извика Кендъл.

— Не, не може. Само така се казва. — Бранди изглеждаше отегчена. Другите не и обръщаха внимание.

— Рогът му би нарязал мрежите! — извика Маккена.

Морган я подкрепи като направи жест с ръка, все едно режеше.

— Не и ако първо маймуната го хване — отвърна Кендъл.

— Еднорогът бяга бързо. Маймуната не може да го хване.

— Значи е страхливец — каза Кендъл победоносно. — Губи автоматично, ако не се появи за битката.

Близначките изглеждаха смутени от тази логика.

— Спорим за глупости — каза Бранди. — Еднорози не съществуват.

Другите три момичета обърнаха глави и започнаха да крещат.

— Здравейте! — надвиках аз цялата какофония. Всички млъкнаха и ме погледнаха. Явно момичетата не бяха забелязали пристигането ми. — Какво става?

— Спорят кой би победил, ако еднорог се сбие с маймуна паяк — каза Сет.

До мен Мади издаде странен звук, който подозрително ми заприлича на сподавен смях.

— Много завладяваща и добре обмислена тема — добави Сет съвсем сериозно.

Бранди изсумтя.

— Еднорози не съществуват.

— Маймуни паяци не съществуват — отвърна Маккена.

— Напротив — каза Бранди. — Няма смисъл.

Кендъл я погледна.

— Говорим хипократично.

— Хипотетично — поправих я аз.

— Спокойно — каза Сет на Мади и мен. — Това е цивилизовано в сравнение със спора за русалката и кентавъра.

— Приятели — казах аз, — това е Мади. — Изредих имената на момичетата едно по едно.

— Здравейте — каза Мади нервно. Тя погледна всяко от децата, после отправи несигурен поглед към Сет. От търга насам тя се държеше различно около него и аз си отбелязах наум да го подразня за срещата им. — Може би идеята не беше добра...

Той ѝ отправи една от неговите сладки усмивки, които можеха да накарат всеки да се почувства по-добре. Тя му се усмихна в отговор и малко се отпусна.

— Не. Имаме нужда от колкото може повече помощници. — Той се изправи и вдигна Кайла, докато ставаше. — Трябва ми разсейващ елемент, докато сложим всички под девет години по леглата. — Близнаците извикаха от изненада.

Погледнах Бранди и Кендъл.

— Звучи лесно.

— Не прибързвай със заключенията — предупреди ме Бранди.

Кендъл вече беше в движение. Изчезна от стаята и се върна с дълга картонена кутия, която едва ли не завря в лицето ми.

— Виж какво ми изпрати баба. — Беше играта „Монопол“.

— Серията „Индустриална революция“? — попитах слисано.

— Искам да стана истински мангал, когато порасна.

— Магнат — поправих я аз. — Мислех, че искаш да станеш пират.

Тя ме погледна отчаяно.

— Пиратите нямат добри здравни осигуровки.

Посочих кутията.

— Защо точно „Индустриална революция“? Не предпочиташ ли... не знам, серия „Барби“? Или серия „Сефора“? — честно казано това последното го исках за себе си.

— Индустриалната революция е важен период в западната цивилизация. Развитието на производството завинаги променя лицето на нашата култура и социоикономическия статус — тя спря. — Искате ли да играем?

— Една от пионките предачен стан ли е? — попита Мади.

Сет се засмя.

— Всъщност, да.

— Ще играя — каза тя.

Кайла, както беше в ръцете на Сет, изглеждаше готова да заспи на мига. Така сгушена ми напомни на момиченцето от съня и сърцето ми подскочи. Изведнъж играта вече не ме привличаше. Отидох до Сет.

— Виж какво. Ти играй, аз ще ги сложа да спят.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

Той ми я подаде и тя обвини малките си ръчички около врата ми. Излязох, с близнаците по петите ми, и оставих другите да играят. Мади изглежда се почувства неловко, че я оставях, но вярвах в нея. Понякога да те принудят да общуваш с хората е най-добрият начин да се научиш.

Сложих близнаците по леглата изненадващо лесно, вероятно защото спяха в една стая. Заспиването не беше голям проблем, щом имаш сестра, с която да си шушукаш и да се кикотиш. Наблюдавах ги как мият зъбите и обличат пижамите си и затворих врата с предупреждението, че след малко ще ги проверя.

Все още държах Кайла на хълбока си и я отнесох в стаята, която деляха с Кендъл. Кайла почти никога не говореше и не се изненадах, че ми позволи да промуша розовата ѝ нощница през главата и да я пъхна под завивките. Седнах на ръба на леглото и ѝ подадох плюшения еднорог, който намерих на пода. Тя го обгърна с ръце.

— Мисля, че ще победи маймуната паяк — казах ѝ аз.

Кайла не отговори, само ме гледаше с огромните си сини очи. Те бяха пълни с доверие и сладост — също както на дъщеря ми в съня. Би било прекрасно да правя това всяка вечер. Да завивам някого, да го целувам по челото и да се събуждам с него всяка сутрин.

Изведнъж се уплаших да не се разплача пред четиригодишното дете и понечих да се изправам. За мое огромно учудване, тя протегна ръка и ме докосна.

— Джорджина.

Гласът ѝ беше тихо нежно сопрано. Седнах отново.

— Ммм?

— Не си тръгвай — каза тя.

— О, скъпа. Трябва. А ти трябва да спиш.

— Ще дойдат чудовища.

— Какви чудовища?

— Лошите.

— А. Разбирам. Те под леглото ти ли са? — Бях почти сигурна, че там живееха повечето чудовища. С изключение на онези, с които играех на покер и на които купувах подаръци за Коледа.

Тя поклати глава и посочи към тавана.

— Те живеят там. В космоса.

— Извънземни ли са? — Тя страхуваше да заспи и това не ми харесваше, но бях омагьосана от първия си разговор с нея. Говореше добре, колкото и другите момичета, не че това беше някаква изненада.

— Не. Те са чудовища. Врълхлитат от въздуха и влизат в съня на хората.

Сега разбрах защо не искаше да заспива.

— Кошмари ли сънуваш?

— Не. Но чудовищата са там. Усещам ги.

Нещо в думите ѝ и сериозното ѝ изражение изпрати тръпки по гръбнака ми.

— Искаш ли да остана, докато заспиш? Това ще им попречи ли да дойдат?

— Може би — каза тя. Докосна ръката ми отново. — Ти си магия.

Зачудих се дали Кайла не е медиум като Ерик или Данте.

Начинът, по който го каза, намекваше за нещо повече от обикновената вяра на децата в магиите. Каза го почти авторитетно.

Може би трябваше да я държа под око, но засега не си заслужаваше да правя каквото и да е. Определено нямаше да започвам да я разпитвам за аурите.

— Добре — казах аз. — Ще остана.

Легнах до нея и тя се загледа в мен мълчаливо. Започнах да тананикам стара песен, която я накара да се усмихне и да затвори очи. Когато спрях, ги отвори отново.

— Какви са думите?

— Тъ... — труден въпрос. Научих песента като смъртна, беше написана на древнокипърски диалект, който вече никой не говореше. Съпругът ми ми я пееше. Знаейки, че не мога да превода нито римите, нито значението на думите на момента, аз просто я изпях на оригиналния език. Сричките, толкова познати, но и толкова странни, идваха трудно на устните ми.

Когато приключих Кайла не каза нищо и не помръдна. Изчаках няколко минути и бавно станах от леглото. Тя продължи да спи. Сет се усмихна, когато слязох при тях и ми направи място до него на пода.

— Лудитите^[1] изгарят завода ти. Плати петстотин долара. — Бранди се намръщи на картата си „Шанс“. — Гадост.

— По-малко е от сумата, която аз трябваше да платя преди два хода. Нали Фабричното законодателство ми забрани да използвам детски труд? — изтъкна Мадри. Както се надявах, тя вече беше съвсем спокойна.

Кендъл хвърли зара и премести миниатюрната калаена книга „Оливър Туист“ с три квадратчета.

— Искан ми се да започна работа, за да събера капитализъм за инвестиции.

— Капитал — поправихме я всички в един глас.

Кендъл погледна към мен.

— Бих могла да работя в книжарницата при теб. Под масата.

— Искан да подреждаш книги под масата? — попита Бранди.

Кендъл не й обърна внимание.

— Не търсите ли помощник?

Разроших косата й.

— За съжаление нямаш достатъчно години.

Мадри премести предачния си стан.

— Да. Не научи ли нищо от играта? Ще ни затворят. Джорджина няма нужда от подобни проверки.

— Как е работата на управител? — попита Бранди. — По-трудна ли е?

— По-скоро е различна.

Кендъл светна.

— Може ли да поема старата ти работа?

— Съжалявам. Не търсим хора. Наехме Мади на мое място.

Кендъл въздъхна.

Сет се приземи на един завод за коприна, който никой още не беше купил и започна да брои пари.

— Момичетата лесно ли легнаха?

— Да... На Кайла обаче никак не ѝ се лягаше. Страхува се от кошмари.

Той ме погледна изненадано.

— Тя ли ти каза? Тя... е говорила?

— Да. Имахме дълъг разговор. Смяхме се, плакахме, споделихме надеждите и страховете си. Мисля, че я чака чудесна ораторска кариера.

— Какво значи „ораторска“? — попита Кендъл.

— Означава да говориш пред публика — обясни Мади. — Да изнасяш речи. Да приказваш пред другите.

— О. Чичо Сет не го чака ораторска кариера.

Всички се засмяхме.

— Не — съгласи се Мади. — Не го чака. Мен също, определено.

Сет вдигна ръка и тя я удари.

— Интроверти, обединете се!

Бранди взе още една карта „Шанс“ и изстена:

— „Избухва холера“. Не отново!

Братът на Сет и снаха му се прибраха и вечерта приключи. Останах доволна, когато Мади каза, че си е прекарала страхотно.

— Децата не са никак лоши, стига да са гениални като отрочетата на семейство Мортенсен. Тери и Андрея също са много приятни. Добри гени има този род.

— Да — съгласих се аз. Мади определено имаше нужда от по-активен социален живот. Беше доволна и весела, очите ѝ блестяха развълнувано. Беше хубава вечер.

Оставих я пред апартамента на Дъг и се прибрах вкъщи. Тази вечер боговете на паркирането не бяха благосклонни към мен и успях да паркирам чак на пет пресечки от сградата. Докато вървях, минах покрай един автомат на „Сиатъл Таймс“. Обикновено четях заглавията на статиите на работа, но не и днес. Спрях пред автомата — една статия беше привлякла погледа ми.

Беше странна история за местен мъж, който имал халюцинации. Сънувал, че ако успее да преплува Пюджит Саунд, ще донесе богатство и сигурност на мизерстващото си семейство. За съжаление, не беше стигнал далеч и се беше удавил в ледените води. Иронията беше, че (макар за някои хора този подвиг да бе чисто самоубийство) огромната му застраховка живот щеше да бъде изплатена. Семейството му все пак щеше да бъде богато и осигурено.

Взрях се невиждащо във вестника и си представих как горкият мъж се бори и изчезва в тъмната вода. Изведнъж си спомних как се събудих днес и сякаш отново изпитвах студеното, мокро усещане. За части от секундата не можех да дишам. Сякаш дробовете ми се пълнеха с вода и ме задушаваша. Потръпнах и разсеяно прокарах длани по ръцете си — беше много силно дежа вю. Вода. Вода навсякъде. Студ. Тъмнина. Задушаване...

Потръпнах, но накрая се насилих да тръгна. Имах нужда да се стопля.

[1] Лудит-член на група английски работници, предвождани от Нед Луд. През периода 1811–1813 г. те протестират срещу въвеждането на машини в текстилното производство. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 12

— Не мога да повярвам, че продължаваш да идваш — каза Данте, когато отидох в магазина му на другия ден. Както обикновено, нямаше клиенти.

— Нито пък аз — признах аз. Знаех, че не съм добре дошла, но нямах къде другаде да отида. — Как успяваш да се задържиш в бизнеса?

— Нямам представа. Едва ли си тук да ми подариш най-хубавата нощ в живота ми. Но изпусна шанса си да те заведе в „Ел Гаучо“.

— Тук съм, защото сънувах друг сън.

— Ти ме използваш, сукубо — въздъхна той и седна до разнебитената маса. — Добре. Слушам те.

Настаних се срещу него и разказах последния си сън.

— Няма кой знае какво развитие — изтъкна той накрая. — Сюжетът се е развил с... Колко? 30 секунди?

— Значи ли нещо?

— Дяволите да ме вземат, ако знам.

Присвих очи.

— Ти си най-лошият тълкувател на сънища на всички времена.

— Не. — Той облегна брадичка на ръката си, с която се беше подпрял на масата. Изражението му беше лениво, както обикновено. — Много добър тълкувател съм. Няма какво да тълкувам обаче. Освен че може би подсъзнателно страдаш, че не можеш да имаш деца. Което е много вероятно. Другото е, че нямаш вкус към музиката. И всеки път звучи „Суит хоум Алабама“?

Сега аз въздъхнах.

— Сънищата ти очевидно не са пророчески. И двамата знаем, че е невъзможно да имаш деца. — Той забарабани с пръсти по масата, лицето му беше замислено. — Сигурна ли си, че не искаш да си осиновиш?

— Тя беше моя — твърдо казах аз. — Моя плът и кръв. Усецах го.

— Добре. Не е моя работа да оспорвам илюзорен майчински инстинкт. Както казах обаче, това няма значение. Съдържанието на съня. Важното тук е, предполагам, загубата на енергия.

Прииска ми се да го прегърна.

— Най-накрая някой да мисли, че това е важно.

— Вече имаме схема. Вече не може да е случайна аномалия.

— И какво значи?

— Сигурна ли си, че искаш мнението на най-лошия тълкувател на сънища на всички времена?

— Мили боже! Казвай!

— Ако беше човек, щях да кажа, че някой изсмуква енергията ти. Сепнах се.

— Какво? Какво искаш да кажеш?

Той се протегна през масата, хвана ръката ми и разсеяно я обърна с дланта нагоре, докато мислеше. Бях прекалено стресната от думата „изсмуква“ и не ме притесняваше, че ме докосва. Думите на малката Кайла изникнаха в главата ми.

„Те са чудовища. Врълхлитат от въздуха и влизат в сънищата на хората“.

— И двамата знаем, че има много свръхестествени същества на този свят. Някои живеят в света на сънищата и не са настроени доброжелателно към хората. Не че ти си. Честно казано, някои не са по-различни от теб. Те жадуват за човешки живот и енергия и могат да я изсмучат от сънищата ти.

— Но могат ли да го правят на мен?

— Ммм — той пусна ръката ми. — Не виждам как. Ти не произвеждаш своя, собствена енергия. И ти я крадеш. Но кой знае?

Потръпнах. От идеята, че някакво същество (някакъв паразит) се е лепнало за мен и изсмуква живота ми, ми стана лошо. Бях наясно, че проявявам двоен стандарт — аз правех абсолютно същото постоянно.

— И какво същество може да прави такива неща?

— Не знам. Това не е по моята специалност.

— Нали си експерт по сънищата! Не трябва ли да знаеш какви създания бродят из тях?

— Свръхестествените създания са в сферата на Ерик, не в моята. Питай него.

— Ти си най-лошият тълкувател на сънища на всички времена.

— Така казват — предишната му сериозност се изпари. — Та... сега ще правим ли секс?

Исправих се.

— Не! Не, разбира се.

Данте вдигна ръце.

— Какво повече искаш? Този път ти дадох полезна информация. А и на теб ти трябва енергия — независимо много или малко.

— Има и друг проблем — казах аз. Изведнъж се поколебах. — Аз... те познавам.

— Какво трябва да значи това?

— Ако си някой непознат, можеше да се случи. Сега ти обаче си ми... — „приятел“ не беше точно думата, която търсех — познат.

Този път той искрено се обърка. Беше почти комично.

— Нещо не те разбрах, сукубо.

— Имам приятел, забрави ли? Когато правя секс с непознати, случайно срещнати хора, не му изневерявам наистина. Но ако го направя с някого, когото...

— ... харесваш? — Въобразявах ли си или видях надежда в очите му, когато зададе този въпрос?

— Не, не те харесвам. Но и не те ненавиждам. Въпросът е, че не си непознат. Ще бъде изневяра.

Той впери поглед в мен за няколко секунди и каквото и да бях видяла в очите му, то определено вече го нямаше.

— Нищо чудно, че сукубите често ги бъркат с човешки жени. Определено те бива да си играеш с главите на хората и ти липсва каквато и да е логика.

— Трябва да вървя.

— *Винаги* това казваш. И къде ще вървиш? Да търсиш някой непознат?

Исправих се.

— Не, отивам при Ерик да видя дали ще ми даде полезна информация.

— Аз ти дадох полезна информация.

— Това е спорен въпрос.

— Чакай да заключа и ще отидем да питаме Ланкастър.

Замръзнах.

— Как така? „Ние“?

Данте взе някакви ключове от под плота.

— Събуди любопитството ми. Искам да разбера истината. Освен това си ми длъжница за помощта и не искам да те изпускам.

— Страшна помощ — промърморих аз.

Той дойде до вратата с мен.

— Да ти е хрумвало, че макар и да ти се струвам безполезен, аз се притеснявам за теб?

— Не — отвърнах. — Не ми е хрумвало.

Но му позволих да дойде с мен до „Аркана“. Когато влязохме в магазина, Ерик разопаковаше една кутия с книги. Усмихна се, без да погледне към вратата — беше ме усетил.

— Госпожице Кинкейд, винаги е... — млъкна, когато забеляза Данте. За пръв път, откакто бяхме приятели, видях Ерик ядосан. Беше странно. Дори страховито. — Господин Мориарти.

Данте кимна вместо поздрав.

— Винаги се радвам да те видя.

Изражението на Ерик сочеше, че чувствата не са взаимни. Той вдигна глава от работата си и отиде до плота. Скръсти ръце на гърдите си и ни изгледа и двамата.

— Какво мога да направя за вас? — днес нямаше сърдечно посрещане и лек разговор на чаша чай. Въздухът между двамата мъже се нажежи и натежа.

Проговорих несигурно.

— Ние... тоест Данте мисли, че има отговор на проблема ми със сънищата.

Данте пусна типичната си самодоволна усмивка. Ако споделяше чувствата на Ерик, добре го криеше.

— Не бих казал, че е отговор, сукубо. По-скоро е теория.

— Пак сънувах същия сън — казах аз на Ерик. — Повече от два пъти. И все така губя енергия. Данте каза, че може би някакво... създание изпива енергията ми. — Задавих се с думите. Идеята все още ми се струваше прекалено нелепа. — Но няма представа какво е създанието. Каза, че може би ти ще знаеш.

Ерик местеше поглед от Данте към мен. Личеше си, че не му харесва да ни вижда заедно, но ме обичаше прекалено много и искаше да ми помогне. Зачудих се кога през годините бях заслужила това

отношение. И как. Той въздъхна и ни покани с жест на масата. Седнахме и тримата, но не ни предложи чай.

— Трудно ми е да си представя, че някой би нападнал сукуба — каза Ерик най-накрая.

— Това си помислих и аз — каза Данте.

Безгрижната му маска се пропука малко. Изглеждаше също както в магазина — замислен и любопитен. Напомни ми на един машинен инженер, когото познавах някога. Той не можеше да намери покой, докато не оправи възникналия технически проблем. Дайте му нещо на части и той *трябваше* да анализира частите и да ги сглоби. Данте може и да ме дразнеше, но природата му (колкото и покварен да беше) не му позволяваше да стои настрана.

Ерик ме проучи с очи, внимателно и целенасочено. И за него бях интригуваща загадка.

— Ако трябва да посоча нещо... бих казал, че на описанието най-много отговаря онерой.

Бях чувала за тях. Имаше ги в гръцките митове, с които бях отраснала.

— Духове на сънищата?

Данте се замисли.

— Те са повече от духове. Те са децата на Никта и Ереб.

Потръпнах. И за тях бях чувала. Никта и Ереб. Нощ и Тъмнина. Първичните елементи на хаоса. Бяха силни и опасни. Светът беше роден от хаоса, вярно, но и науката се беше съгласила, че вселената винаги щеше да се опитва да се върне към хаоса. Никта и Ереб сееха разрушение — дори ги бяха заключили, за да не унищожат света. От възможността децата им да изсмукват живота ми, отново ми стана лошо.

Данте все още обмисляше тази теория.

— Да, те са най-вероятни. Но не отговарят сто процента на профила.

— Изобщо не отговарят — призна Ерик. — Досега не бях чувал нещо да нападне сукуба.

— Какво по-точно правят онероите? — попитах аз.

Двамата мъже се спогледаха — всеки искаше другия да обясни. Накрая Ерик се престаши.

— Посещават смъртните в сънищата им и се хранят от емоциите, които сънищата събуждат у тях. Жертвите на онерой се събуждат слаби и без енергия. — Още ирония. Според легендите сукубите посещаваха мъжете, докато спят, и отнемаха живота им.

— Точно това се случва с мен — заявих аз. — Защо да не са те?

— *Може да са те* — съгласи се Данте, — но както казахме, детайлите не пасват. Онероите могат да контролират и да оформят сънищата ти. Но сънищата, които предизвикват, обикновено са кошмари. Страхът и другите тъмни чувства са по-силни и предоставят повече храна на един онерой. Твоите сънища са кратки и... глупави.

— Глупави?

— Ами не знам, не са кошмари. Интересни са ти. Карат те да изпитваш положителни емоции. Сънуваш неща, които те интересуват, предполагам, но обикновено не това са нещата, които привличат онерой.

— И — продължи Ерик — факт е, че ти не си най-доброто, на което могат да попаднат. Ти не си им достатъчна. Ти си проводник, връзка между смъртния свят и тяхната енергия. Ако онерой крадат от теб, трябва да изчакат първо да събереш сила от някого друго. Много по-лесно е да отнемат енергията на смъртен.

Изведнъж осъзнах, че забравям нещо.

— Стана и още нещо странно... освен загубата на енергия — обясних им как се събудих с чувството, че съм мокра и ми е студено.

— Това е много странно — каза Данте, — но не съм сигурен, че има връзка.

— Само че по-късно същия ден прочетох статия за един мъж, който полудял и се опитал да преплува Саунд. Мислел, че така ще помогне на семейството си. Така и станало, защото се удавил и изплатили застраховката му. Когато прочетох статията, отново изпитах чувството, че съм мокра и ми е студено. Почувствах същото, което той трябва да е чувствал. Сякаш и аз се давех.

— Съчувствала си му — каза Данте. — Прочела си статията и си се поставила на неговото място.

— Не — намръщих се аз и се опитах да извикам същото чувство. — *Аз... го усетих*. Знаех, че той се е чувствал така. Онзи мъж. По същия начин разбрах, че момичето е моя дъщеря. Усещах го с мозъка на костите си.

Данте изглеждаше отегчен.

— Нямах да е зле да ни го кажеш по-рано.

— Забравих. Досега не мислех, че има връзка.

— А някога случвало ли ти се е нещо подобно? Да знаеш нещо, без да си го видяла?

— Мисля, че не.

Ерик погледна Данте.

— Ясновидство?

— Не знам. Едва ли. Има прекалено много несъответствия. Нещо не се връзва. — Данте върна погледа си върху мен. — Говори ли с твоите хора?

Поклатих глава.

— Джером го няма. Споменах му съня, преди да замине, но нищо не го притесни.

— Ами не знам какво да ти кажа — отвърна Данте.

— Нито пък аз — каза нежно Ерик. — Но ще се опитам да измисля нещо.

— Благодаря — отговорих му аз. — Оценявам жеста.

Изправихме се и временното примирие между Ерик и Данте се изпари. Ерик отново се навъси. Данте отново се подхилваше самодоволно и снизходително.

— Госпожице Кинкейд — започна Ерик сковано, — знаете, че изпитвам към вас само най-искрено уважение и за мен ще е удоволствие да ви помогна с каквото мога. Осъзнавам също и че господин Мориарти може да ви помогне. Бих предпочел обаче...

— ... да не ме води тук повече — довърши Данте. Той отдаде чест. — Дадено, старче. Ще се видим при колата, сукубо — той се обърна и излезе от магазина.

Настроението на Ерик не се подобри, след като Данте излезе. Можех да усетя извиращия от него гняв. Ерик беше казал, че Данте е покварен, но и аз бях такава. Ерик никога не беше имал такова отношение към мен. Нещо изпусках.

— Съжалявам — казах аз на Ерик. — Не знаех, че толкова ще те притесня.

— Нямах откъде да знаете — отвърна той уморено. — Все пак аз ви насочих към него.

— Няма да го водя повече — обещах аз.

Благодарих му и тръгнах към Данте. Той се беше облегал на колата ми, от мазната му усмивка личеше какво си мисли.

— Защо Ерик те мрази толкова? — попитах.

Данте погледна към мен.

— Защото съм лош мъж, който прави лоши неща.

— Има и нещо друго — казах аз. — А и не ми изглеждаш толкова лош. Най-голямото ти прегрешение е, че мамиш клиенти и не даваш полезна информация. Въпреки че... е, всъщност сега ми беше доста полезен. Както казах обаче, според мен не си толкова лош, колкото наемква репутацията ти.

— Откъде знаеш?

Свих рамене.

— Инстинкт.

С едно бързо движение Данте изви ръка зад врата ми и ме придърпа към себе си. Сложих ръка на гърдите му и го отблъснах, но после спрях. Тялото му излъчваше топлина — желанието на мъж, който е бил лишен от нещо много дълго време. За моя изненада усетих как у мен се надига възбуда — желание да докосна някого, без да го правя по задължение. Често изпитвах такива чувства и това обикновено ми носеше проблеми. Сукубата у мен се събуди, зачудих се колко енергия ще получа.

Въпреки високопарните ми приказки, че не спя с хора, които познавам, изведнъж ми се прииска да ме целуне. Искрах енергията му, само да я опитам.

Устата му се доближи до моята. Започнах да затварям очи и разтворих усти — после той рязко се вцепени. Пусна ме и отстъпи. Отворих очи и се ококорих невярващо.

— Какво става, по дяволите? — попитах. — Ти се дръпна. И това, след като ме гони толкова време да спя с теб.

— Изтощена си и си гладна, сукубо — каза той. — Все едно да се възползвам от пияно момиче.

— Да. А ти никога не си правил такива неща.

— Е, правил съм, но вече не съм на осемнайсет. — Той отвори вратата на колата. — Ще вървим или не?

Продължих да го гледам още малко — стори ми се, че отново видях надеждата и състраданието, което бях забелязала преди. Започвах да се чудя дали напереността му не е преструвка, с която

прикриваше несигурността си като всички други на този свят. Запазих обаче психоанализата за себе си и влязох при него в колата. Закарах го до магазина му и несериозните ни закачки замаскираха всичко сериозно, което можеше да се случи.

ГЛАВА 13

— Не съм сериен убиец. Беше прекалено добра възможност и не можах да откажа.

— Боже! — казах аз. — Ако ми даваха монета всеки път, когато чувах това...

Лиам, мъжът, който ме купи на търга, се засмя и ми отвори вратата на колата. Той караше блестящ черен лотус елиз, който беше внесъл от Обединеното кралство. Това ме впечатли. Явно наскоро беше мил колата. Това също ме впечатли (и малко ме натъжи, защото щеше да завали всеки момент).

— Трябваше да е хубаво — добави той и запали двигателя. — Та, дано не ти се струва прекалено откачено за празниците.

Не тръпнех в очакване на срещата с него след търга, но знаех, че все някой ден ще се обади. Лиам звънна по-рано да каже, че е намерил билети за драматична постановка по три разказа на Едгар Алан По и аз реших, че моментът е подходящ да приключим със срещата. А и харесвах По. Да, беше малко странна среща (все пак бяха празници), но за това беше виновен театърът, не Лиам.

Беше ранно представление и решихме първо да гледаме постановката, а после да вечеряме. Докато пътувахме към театъра, се оказа, че правилно съм го преценила. Интелигентен. Приятен. Умерено забавен. Работеше за инвеститорска компания в центъра и имаше достатъчно разум да не ме занимава с подробности. Водехме лек разговор, разказвахме си анекдоти и случки от живота ни. Все пак предпочитам да съм със Сет, но Лиам беше приятна компания за една нощ, а и той заслужаваше да се позабавлява — все пак дари ужасно много пари.

Пиесата се оказа толкова шантава, колкото се надявах. Започнах с „Маската на червената смърт“ и продължиха с „Бъчвата с амонтилядо“. Завършиха вечерта с „Издайническо сърце“ — каква вечер на По щеше да е без този любим на публиката разказ.

— Не бях чувал за „Маската на червената смърт“ — каза после Лиам. Решихме да оставим колата и да повървим шест пресечки до ресторанта, в който беше направил резервация. — Чел съм другите два разказа в гимназията. Явно е някаква алегория за това как човек не може да избяга от смъртта. Можеш да се заключиш, но нищо няма да постигнеш.

— Много повече от алегория е — замислих се аз. — В исторически план често точно по този начин хората са реагирали на чумата и другите болести. Заключвали са се. Или са напускали града и са бягали. Понякога изхвърляли болните и заключвали портите на града, така да се каже.

— Това е ужасно — каза Лиам. Влязохме в малкия италиански ресторант, който почти винаги беше пълен. Признавам, беше се постарал за срещата.

— Не са знаели какво друго да правят — казах аз. — Не са знаели какво причинява болестите и освен да поддържат добра хигиена и да се молят за късмет, не са имали много лечения за епидемиите.

— На търга не казаха, че си толкова запалена по историята — подразни ме той.

— Така ли? Ако бяха казали, нямаше ли да наддаваш?

— Шегуваш ли се? И да изпусна красива жена, която използва думи като „исторически план“ и „епидемия“ на първата среща? Щях да платя повече.

Усмихнах се и позволих на управителя да ни заведе до нашата маса. Бях доволна, че Лиам оценяваше познанията ми по история, но трябваше да внимавам да не изляза прекалено голям експерт. Знаех повече от едно средностатистическо момиче и можех да се впусна в подробности, които съвременните хора нямаше как да научат. Смених темата.

— Е, може би някои други участници в търга разсеяха водещия.

— Говориш за феминистката преди теб?

Намръщих се.

— Не, говоря за огромната блондинка в сребърно, която той купи.

— А, да — съгласи се Лиам. — Тя беше луда. Привлекателна, но луда.

— Наистина ли мислиш, че е привлекателна?

— Да. Не красива колкото теб, разбира се — добави бързо той, разбирайки погрешно въпроса ми. — Но водещият явно не мислеше така. Не можеше да спре да я опипва.

— О, стига! Та той почти не я докосна!

— Не и по време на търга, разбира се. Говоря за след това.

— Какво?

Тогава сервитьорът дойде и ни прекъсна. Трябваше да изчакам Лиам да поръча, за да продължи да разказва.

— След търга останах да помогна при разчистването. Дийна е приятелка на бившата ми съпруга. Когато приключихме, Ник и блондинката се бяха награбили и си тръгнаха заедно.

— Това... това е невъзможно.

Тоуни каза, че са си тръгнали поотделно. Нямахме как с Ник да са имали страстна и тежка нощ веднага след търга. На следващата вечер тя дойде в апартамента ми и имахме урок по танци. Дори да ме беше излъгала за Ник (но пък защо да го прави), определено скоро не беше получавала енергия. Сериозно преобразяване в различни нечовешки форми можеше да изразходва енергията за това време, но една нова сукуба нямаше още такива умения. Не виждах никаква логика. Лиам очевидно се озадачи от объркването ми.

— Защо смяташ, че е невъзможно? — попита той.

Поклатих глава.

— Просто... няма значение. Дано са си прекарали добре. Така... какво вино поръча? Не чух.

Не исках да съсипвам вечерята и затова прибрах главоблъсканицата с Тоуни в чекмедже с надпис „По-късно“ и се постарях да заслужи хиляда и седемстотинте долара, които Лиам беше платил за мен. След вечеря повървахме до колата, наслаждавайки се на разходката. Времето, макар и влажно, беше топло — към десетина градуса. Коварните зими на Сиатъл ни подвеждаха така понякога и само ден-два по-късно сковаваше адски студ. Лиам плъзна ръка в моята и аз не се дръпнах, но това ме постави пред дилема.

Не беше някой, с когото смятах да се видя отново. От учтивост към Сет и защото исках да водя нормален живот, избягвах случайни връзки с това тяло. Всичко това беше достатъчна причина да не позволя нощта да прерасне в нещо повече от приятелско ръкостискане

за довиждане. Изведнъж обаче усетих липсата на енергия. Чувствах се добре с енергията на Саймън, но я бях изгубила още преди да успея да се възползвам от нея. Щеше да бъде приятно отново да изпитам онова чувство, да се прибера с Лиам и да получа това, от което имам нужда.

Когато стигнахме до колата му, още държеше ръката ми; после се обърна и се озовах с лице към него.

— Сега какво? — попита той.

— Не знам. — Все още не знаех какво да правя. — Чакам предложения.

Лиам се усмихна, сладка усмивка, която се отрази и в сините му очи.

— Какво ще кажеш за това? — той се наведе и ме целуна почти като Данте.

О, Лиам. Лиам беше добър човек. Добър, добър човек. От породата на Сет. Когато устните ни се докоснаха, усетих как сладостта на енергията му се изля у мен. Желанието ми се събуди и се притиснах о него. Не ми харесваше да използвам това тяло, но обстоятелствата бяха необичайни. Взех решение. Щях да спя с него и да го зарежа. Беше добър човек, не някой психар. Може би щеше да се разочарова и сутринта нямаше да ме тормози да си бъдем дружки.

Целуна ме по-силно, притискайки ме към колата. Колко много енергия само от една целувка. Сексът щеше да бъде страхотен.

„Да, да, още. Искам още. Нахрани ме.“

Дръпнах се от Лиам.

Той ме погледна, основателно притеснен.

— Какво има?

Бях чула някой да шепти в главата ми. Тихо, но шептеше. Усетих копнеж, дълбок копнеж по енергията на Лиам, който можеше да се сравни с моите нужди, само че не беше мой. Принадлежеше на някой друг (или на нещо друго). Изведнъж всичко ми се изясни. Разговорите с Данте и Ерик. Някакво създание, което дебне и краде енергията ми. Наистина аз правех същото с мъжете... но не можех да променя начина, по който се чувствах. И точно тогава ми прилоша от мисълта, че някакъв паразит щеше да дойде при мен тази вечер, защото щях да бъда пълна с енергия. От това кожата ми настръхна. Достатъчно лошо беше, че това нещо използваше мен. То щеше да ме накара да използвам и Лиам.

Погледнах го — беше толкова чаровен и приятен. Поклатих глава. Не можех да го направя. Имах нужда от енергията, но щях да отложам момента колкото мога по-дълго. Онова нещо нямаше да получи каквото искаше.

— Лиам... — казах бавно, — трябва да ти кажа нещо. Аз... хм, наскоро приключих една дълга връзка и участвах в търга, защото си мислех, че ще мога... Знаеш.

Той въздъхна; изглежда по-скоро съжеляваше, отколкото беше ядосан.

— Не си готова.

Поклатих глава.

— Наистина съжелявам. Исках да помогна на децата и мислех, че ще успея да продължа напред.

Той стисна ръката ми и после я пусна.

— Е... Съжелявам, но разбирам. И те харесвам. Може да се виждаме и да се получи нещо сериозно. Но не и докато не си готова. Не искам да те насилвам.

О, господи! Добър, добър човек.

— Много съжелявам — казах. Наистина го мислех. Ужасно много исках енергията му.

— Няма за какво — каза ми той, усмихвайки се. — Ела, ще те закарам вкъщи.

Той ме върна на „Куин Ан“ и аз го целунах по бузата, преди да изляза от колата. Каза ми да му се обадя, когато съм готова, и аз му обещах да го направя.

Когато си тръгна, не влязох в сградата, а се обадох на Данте.

— Любимата ти сукуба е — казах, когато вдигна.

Чух го да се прозява.

— Това е спорен въпрос. Какво искаш? Късно е.

— Трябва да говоря с теб. Случи се нещо странно.

— В леглото съм, сукубо. Ако нямаш намерение да ми правиш компания, предпочитам да нямам гости тази вечер.

— *Моля те*, Данте. Важно е.

Той въздъхна.

— Добре, ела.

— Не знам къде живееш.

— Напротив, знаеш. Идвала си милиард пъти.

— Живееш в магазина?

— Защо да плащам наем за две помещения?

Отидох с колата до магазина. Имаше табела „Затворено“, но отвътре се процеждаше слаба светлина. Данте отвори вратата, когато почуках. Беше с дънки и обикновена тениска, нищо необичайно, но рошавата му коса говореше, че наистина си е бил легнал.

— Извинявай — казах му. — Може би трябваше да изчакам.

— Късно е за извинения. Заповядай.

Той ме поведе през предната част на магазина към малката врата, която обикновено стоеше затворена. От другата страна имаше голяма стая — нещо между дневна, офис, склад и... работилница.

— Ерик беше прав — казах, приближавайки се до високата библиотека. Рафтовете бяха пълни с буркани и бутилки с билки и непознати течности. — Ти си магьосник — заключих. — Или поне се правиш на такъв.

— Ти не ми вярваш? Може би така е най-добре — той ми посочи пуф кресло и обикновен диван. — Избирай, ако не предпочиташ леглото.

Избрах дивана.

— Не че не ти вярвам... но всички други неща, с които се занимаваш, са глупости. Разбира се, Ерик сигурно те мрази заради нещо истинско и на първо място нямаше да ме прати при теб, ако не притежаваше някакви умения.

— Интересна логика. Може би ме мрази, защото съм голям чаровник — той потърка очи и се прозя отново. Когато раздвижи ръка, забелязах бледи дупчици по средата на ръката му. Не ги бях виждала, защото досега винаги беше с дълъг ръкав.

— Може би мрази пороците ти.

Данте проследи погледа ми. Сви рамене, без да се притеснява.

— Не. Ланкастър има много по-основателна причина от едно-две убождания от време на време.

— От опит знам, че няма такова нещо като „от време на време“.

— Ти какво? Да не си дошла да ми четеш лекция, сукубо?

— Не — признах. Нямах нито време, нито интерес да променям Данте. — Тази вечер чух един глас.

— И аз чух един глас. Някой се обади и ме събуди.

— Данте!

Ядосано обясних ситуацията. Остана намек от саркастичната му усмивка, но иначе ми се стори искрено разтревожен.

— Хм. Интересно. Явно нещото е надигнало грозната си глава.

— Какво мислиш, че значи?

— Нямам представа, докато не разберем какво е съществото. Мога само да предположа, че е отчаяно, поради някаква причина. Досега се криеше доста добре, знаехме само за загубата на енергия, разбира се — той светна малко. — Очевидно сега не е тук и не те кара да ми се нахвърлиш.

— Съжалявам.

— Е, добре. Вероятно не съм добър колкото мъж с хиляда и седемстотин долара. Хищникът ти има стандарти.

Потръпнах — идеята, че съм жертва на хищник, не ми се нравеше. Погледнах Данте и трябва да съм изглеждала много жално, защото на лицето му се изписа объркване.

— Данте, трябва да ми помогнеш. Наясно съм, че не знаем много неща... Но... страхувам се от това нещо. Не мога да си позволя да взема жертва, защото се боя, че чудовището ще се върне. Дори не мога да заспя.

Сивите му очи ме преценяваха и за моя изненада, изглежда го бях разчувствала. Това напълно го промени.

— А, сукубо. Днес можеш да спиш. Нямах енергия, нямах гости. Съмнявам се, че една целувка би била достатъчна.

— Но в крайна сметка... все някога ще ми трябва енергия... А докато не мога да говоря с Джером...

— Мога да ти направя талисман или нещо такова. Защита, която ще отблъсне нещото.

— Можеш ли? — опитах се да скрия скептицизма си, но не успях. За пореден път лицето му се изкриви.

— Ако не искаш помощ...

— Не! Искам. Съжалявам. Сгрехих. Потърсих помощта ти, а после ти се подиграх.

— Е, ти сама каза, че досега с нищо не съм спечелил доверието ти.

— Съгласна съм на всичко — казах честно.

Той се изправи и се протегна. После отиде до рафтовете и започна да разглежда бурканите.

— Сигурна ли си? Това, което ще направя, може да не ти хареса. Колко силно го искаш?

Замислих се за гласа, как чувах нуждата на съществото в главата си.

— Много силно. Стига да не ми направиш огърлица от червата на коза, съм готова на всичко.

Очите му още шареха по лавиците и бурканите. Замисли се за няколко секунди.

— Съжалявам, но ще ми трябва малко време. Щеше да е много по-лесно, ако знаехме с какво си имаме работа. Така ще трябва да ти направя талисман срещу всякакви видове създания и може и да не свърши работа. Трудно се прави широкоспектърен талисман.

— И няма да стане тази вечер?

Той дойде до мен.

— Тази вечер няма да имаш проблеми, забрави ли? Разбира се, можеш да останеш тук. Аз няма да спя и ще се погрижа нищо да не ти се случи.

Не можех да не се усмихна.

— Също като Кайла.

— Като кого?

— Племенницата на гаджето ми... — почти бях забравила за странния ни разговор. — Наговори ми разни странни неща. Не знам обаче дали са детски измишльотини или наистина има умения на медиум.

— При децата линията е много тънка — каза той. — И да има някакви сили, сигурен съм, че с наука и дисциплина бързо ще ѝ ги избият от главата. Какво ти каза тя?

— Тя каза, че аз съм „магия“. И че има чудовища във въздуха, които влизат в сънищата на хората. — Той не проговори и аз възкликнах: — Мислиш ли, че може да ни помогне?

Той поклати глава.

— Не. И да е медиум, и да има някакви дарби, тя е прекалено малка и неопитна, за да каже какво става и да ни бъде от полза.

— Но може да усети онова, което ме преследва?

— Да. Ако наистина е медиум, ще е чувствителна към магическите и духовните светове.

Интересно. Малката Кайла май един ден щеше да има потенциал да развие могъщи духовни сили.

— Какво ще я посъветваш?

— А? — попита той.

— Какво би казал на някой като нея. Как да развие способностите си и да не позволи на науката и дисциплината да ѝ ги избият от главата.

— Аз да я посъветвам? — изсмя се той рязко. — Избийте ѝ ги от главата. Ще ѝ направите услуга.

Дълго време седях, загледана в краката си. После погледнах нагоре към него и попитах:

— Защо си толкова нещастен?

— Кой казва, че съм нещастен? Изкарвам пари, без да правя нищо.

Махнах с ръка.

— Всичко тук говори, че си нещастен. Поведението ти. Ръката ти. Купчината бирени бутилки. Постоянно твърдиш, че те дразня, а продължаваш да ми помагаш и се радваш да ме видиш.

— Нещастие то не обича да е само. И ти не си особено щастлива.

— Доволна съм от живота си — оспорих го аз.

— Тогава върви си живеј живота и ме остави да спя. — Не много тактично той отиде до вратата и я отвори. — Ще направя талисмана ти и ще ти се обадя.

Понечих да му се озъбя, но той изглеждаше толкова изморен, че сърце не ми даде. А и знаех, че е прав. Данте Мориарти беше много нещастен човек и използваше сарказъм и други похвати, за да го прикрие. Зачудих се какво го тормози, какво беше помрачило така душата му.

— Някога ще ми кажеш ли защо Ерик те мрази толкова? — попитах го тихо.

Данте ми посочи вратата.

— Лека ноц, сукубо. Сладки сънища.

ГЛАВА 14

На другия ден бях втора смяна и с Мади се бяхме уговорили да обядваме заедно. Последната седмица бяхме една и съща смяна, но в книжарницата вече беше истинска лудница и почти нямахме възможност да се видим.

— Големи хулигани сме — каза тя, когато сервитьорът ни донесе две маргарити. Бяхме в „безбожното“ заведение, където Питър, Коди и Хю се бяха опитали да ме примамят преди няколко ноци.

— Не — казах, облизвайки ръба на чашата. Солта и лимоновият сок бяха доказателство, че Бог съществува. А текилата, че дядо Коледа съществува. — На работа сме след три часа. Дотогава ще изтрезнеем. А и аз съм ти шеф и нямам нищо против. — Чукнахме чаши и отпихме.

— Имам чувството, че съм скучна — каза ми тя, докато се хранехме.

— Не е вярно.

— Вярно е. Не правя нищо с живота си — тя хвана чашата за столчето, завъртя я и питието в нея се завихри. — Дъг излиза всяка вечер или на репетиция, или на купон. А аз? Ако не работя, стоя си вкъщи и пиша статии или гледам реалита.

— Какво искаш да правиш?

— Не знам. Мислила съм си за много неща. Парашутизъм. Пътуване. Винаги съм искала да отида в Южна Америка. Трудно е, обаче. Такива неща те изкарват извън нормалния ти ритъм на живот.

— Можеш да го направиш. Ти си умна и способна жена и си посмела, отколкото си мислиш.

Тя се усмихна.

— Защо винаги ме буташ напред?

— Защото си страхотна. — Истината беше, започнах да осъзнавам аз, че Мади ми напомняше на мен самата, по времето, когато бях смъртна. Не се чувстваше особено добре в тялото си (аз бях безумно висока). Не знаеше как да общува с хората (дръпнатото ми

поведение често ми навличаше неприятности). Тази моя версия беше загубена от векове, но една частица от нея винаги щеше да живее в мен. Махнах на сервитьора и му посочих чашата. — Джош, може ли още едно?

Сервитьорът Джош, който изглеждаше прекалено млад, за да пие, взе чашата ми с усмивка.

— Разбира се. От същото ли?

— Да. Макар че... не ми се искаше да ти го казвам, но беше малко слабо.

Джош изглеждаше обиден.

— Така ли? Веднага ще кажа на бармана. Ще го накарам да дойде и да ви се извини.

— Няма нужна — казах великодушно. — Само му кажи да сложи още малко текила.

Той се поклони елегантно и ми намигна.

— На вашите заповеди.

Мади изстена, когато той замина.

— Видя ли? Не бих могла да флиртувам по този начин. Не и с такъв младок.

— Напротив, можеш.

Тя поклати глава.

— Не. Имам ужасно лош късмет с мъжете.

— Това не е възможно. Когато си с мен, си много забавна.

— Ти не си мъж. И не ме е страх от теб — обясни тя.

— Страх те е от сервитьора Джош?

— Е, не... Не много. Ставам ужасно стеснителна. Изнервям се и прочее.

Наведох се напред и казах заговорнически:

— Ще ти издам една тайна. Всички се притесняват. Дръж се, сякаш това не важи за теб и ще бъдеш суперзвезда.

Джош ми донесе маргаритата. Благодарих му и пофлиртувах още малко с него. Мади стоеше замислена.

Въздъгнах, когато сервитьорът отиде на друга маса.

— Знаеш ли, че досега съм спала само с двама мъже?

— И?

— И?! На двацет и девет съм! Не е ли тъжно?

Замислих се аз с колко мъже съм спала. Изобщо нямаше нужда да броя.

— Това значи, че имаш критерии.

Тя направи гримаса.

— Не си ги виждала.

— Намери си някой готин. Има много свестни. — Имах чувството, че се повтаря разговора ни с Тоуни.

— Не познавам такива. Е, освен Сет може би. Той е от свестните.

— Тя въздъхна. — Още не е казал нищо за срещата ни.

— Така ли? — Трябваше да му напомня.

— Да. Може би според него гледането на племенниците минава за среща. — Тя сви рамене. — Няма проблеми. Вече ти казах, че го направи от любезност. Оценявам жеста. О, Сет каза на Дъг, че искаш коледна елха. Не можеш да си намериш подходяща ли?

Изпъшках.

— Не отново.

— Значи... не искаш елха? Или искаш? Приличаш на човек, който обича такива неща.

— Честно казано, ми е безразлично. — Поклатих глава. — Приятелят ми Питър го подхвърли на Сет.

Тя ме погледна подозрително.

— Знаеш ли, много често се виждаш със Сет.

— Свестните мъже стават и за приятели. — Нямам представа защо все още вярвах, че трябва да запазя връзката си със Сет в тайна. Някакъв инстинкт ми нашепваше, че така е правилно.

— Жалко — каза Мади и довърши маргаритата си. — На бас, че се отнася към приятелката си като към принцеса.

— Да — съгласих се горчиво. — Стига принцесата да няма нищо против любовницата. Понякога си мисля, че голямата му любов винаги ще бъде писането.

За моя изненада Мади не се засмя и не се шашна.

— Е, може би това е цената, която трябва да платиш, ако искаш да си с такъв мъж. Сигурно си заслужава.

Сега аз се замислих, зачудих се дали е истина. Не торможех ли прекалено много Сет, че е разсеян? Нахранихме се и се разходихме (без да залитаме *прекалено*) до книжарницата. Когато влязохме, ръгнах с лакът Мади.

— Добре, предлагам ти сделка. През следващата седмица искам да направиш три шантави неща.

Тя изглеждаше озадачена.

— Какви шантави неща?

— Не знам. — Замислих се, питайки се дали не съм по-пияна, отколкото смятах. — Ами шантави. Върви на клуб. Сложи си яркочервено червило. Няма значение. Само да ти кажа, че после ще те препитам.

— Това е абсурдно. Не е чак толкова лесно — каза тя намръщено и ми обърна гръб. — Не можеш сам да предизвикаш нещо да ти се случи.

— Правилно ли чух? Предложи на Мади да отиде на клуб? — каза гласът на Сет миг по-късно. Тя вече беше в центъра на книжарницата и се съмнявах, че ще приеме предизвикателството ми. Жалко. Обърнах се към него.

— Опитвам се да ѝ помогна.

— Като я напиваш на обяд? — подкачи ме той.

Посочих към стълбите.

— Нямах ли книга за довършване? По-късно ще говорим. Имам важна работа.

Почувствах леко угризение, че не му обърнах внимание — имахме уговорка за вечеря и щяхме да се видим по-късно. Той отиде да пише, а аз се залових за работа. Един служител беше болен и се наложи да се справям с полуделите клиенти. Мади беше на касата до мен и с удоволствие забелязах колко е весела и чаровна с клиентите.

Когато дойде време да затваряме, спрях пред вестниците, за да потърся... Е, и аз не знаех какво точно. Не бях забравила обаче горката жертва на удавяне. Чудех се дали няма да има друга статия за него или да пише нещо, което да ми помогне да разгадая какво се случва в сънищата ми. За съжаление заглавията на вестниците не ми предложиха вдъхновение.

Със Сет отидохме до площад „Пайъниър“ за късна вечеря и, разбира се, не намерихме къде да паркираме. Накрая спряхме на няколко пресечки от ресторанта и докато стигнем дотам, умряхме от студ. Разходката си заслужаваше обаче. Ресторантът беше един от любимите ми, предлагаша каджунска кухня, достатъчно пикантна да

прогони зимния хлад. С гамбо и етуфе^[1] в чинията нямаше как да сме в мрачно настроение.

Почти бяхме приключили с десерта, когато телефонът ми звънна. Номерът не ми беше познат.

— Ало?

— Здравсти, Джорджина. Винсент е.

— Здравсти — казах, изненадана, че го чувам.

— Виж, трябва да говоря с теб лично. Може ли да се видим?

— Сега ли?

— Да... Важно е.

Погледнах как Сет довършваше пудинга си. Беше ужасно спокоен и едва ли щеше да възрази, ако Винсент дойдеше.

— Навън съм със Сет.

— Няма да ти отнема много време — обеща Винсент.

— Добре. — Казах му къде сме и той обеща скоро да се появи.

Явно не се беше пошегувал. Едва успях да обясня на Сет какво става и Винсент влезе.

— Ти какво, да не долетя? — попитах го, когато седна на стола помежду ни.

— Не. Бях наблизко. — Той махна с ръка към остатъците от десерта ни. — Изглежда вкусно.

— Беше чудесен — казах. — Та, какво става?

Той се поколеба и погледна към Сет.

— Няма проблеми. Сет знае всичко — уверих го аз. Сервитьорката дойде да остави касовата бележка и рестото ни.

Винсент продължи да гледа Сет още малко, после се обърна към мен.

— Добре. Имам един бърз въпрос. Може да поговорим, докато излизаме.

Тримата пак излязохме на студа и тръгнахме към колата на Сет.

— Така — започна Винсент. — Помниш ли историята, която ми разказа преди известно време? За ченгето, което простреляло партньора си?

— Да.

— Откъде я научи?

Повървахме в мълчание още малко, докато се опитвах да си спомня.

— Не знам. Вероятно от телевизора. Може да съм прочела заглавието в книжарницата. Не си спомням.

— Сигурна ли си?

Намръщих се.

— Абсолютно.

Винсент въздъхна.

— Ето какъв е проблемът. Потърсих историята, но не успях да открия нищо. Не беше отразена в пресата и трябваше да разровя полицейските източници.

— Трябва да е била отразена. Откъде иначе бих я научила?

— Това искам да разбера.

Опитах се да си спомня. Къде я бях чула? Нямах представа. Но се сетих за нея, докато говорех с Винсент онзи ден. Очевидно нямаше как да си я измисля.

— Познаваш ли някого в полицията? — попита ме той.

— С никого не съм говорила наскоро. Може би съм я дочула случайно. Наистина, аз просто... не мога да си спомня.

— За какво става въпрос? — попита ме Сет.

Тогава парчетата на пъзела изведнъж се подредиха. Полицаят беше като мъжа, който се удави в Пюджит Саунд. И двамата вярваха в нещо, което не беше истина, но действията им в следствие го бяха предизвикали да се случи. Знаех и двете истории, още преди да са отразени.

— Джорджина? — попита Сет.

— Един полицай полудял в някакъв магазин и започнал...

— Добре, стига. *Спрете, по дяволите!*

И тримата се стреснахме — гласът долетя от тъмнината. Докато вървахме към колата, се бяхме отдалечили от шума и хората на площад „Пайъниър“. Иззад ъгъла се показва мъж, който имаше нужда от бръснене и чисти дрехи. Пред него Картър щеше да изглежда елегантен. В Сиатъл рядко ставаха нападения, но статистиката не значеше нищо, ако такова нещо все пак ти се случеше. Мъжът беше насочил пистолет към нас.

— Дайте ми всичко, което имате — изръмжа той. Имаше ококорени параноични очи и се зачудих дали не е дрогиран. Това също нямаше значение. Той имаше пистолет. Ние не. — Давайте всичко,

майната ви. Портмонета, бижута. Всичко. Ще стрелям. Кълна се в бога, ще стрелям.

Застанах пред Сет и Винсент. Така го накарах да застане нащрек, но не и да открие огън по мен. Вече ме бяха прострелвали. Болеше, но не ме уби. Хората ми обаче бяха в опасност.

— Разбира се — казах аз и протегнах ръка към чантата си. Говорех тихо и успокояващо. — Каквото поискаш.

— По-бързо — озъби ми се той. Сега пистолетът му недвусмислено сочеше към мен, което беше добре.

Зад гърба си чух как Сет и Винсент се опитваха да извадят портмонетата си. Със съжаление осъзнах, че трябваше да дам и пръстена от Сет. Тази вечер го носех на верижка на врата си. Цената обаче беше малка, ако успеехме да се измъкнем невредими.

Изведнъж долових движение с периферното си зрение. Преди да успея да го спра, Сет се хвърли напред към мъжа и го притисна към тухлената сграда до нас. Не мислех, че някога ще го видя да се бие, но останах впечатлена. За съжаление *не беше* необходимо.

С Винсент скочихме да помагаме в един и същи момент. Мъжът беше принуден да свали пистолета, когато Сет го прикова към стената, но нападателят се бореше с озверението на мечка. С Винсент се опитвахме да помогнем и най-вече да избием пистолета. Беше един от онези моменти, които изглеждаха едновременно и прекалено дълги, и прекалено кратки.

И тогава пистолетът изгърмя.

Двамата ми приятели и аз замръзнахме. Мъжът използва затишието, отскубна се от нас и избяга в нощта. Издишах облекчено, благодарна, че всички свърши.

— Джорджина... — каза Винсент.

Сет падна на колене и тогава видях кръвта. Лявото му бедро беше прогизнало, кръвта изглеждаше тъмна и гъста на бледата светлина от премигващите улични лампи. Лицето му беше бледо, очите му — разширени от шока.

— О, господи! — свлякох се до него и се опитах да видя крака му. — Обади се на 911! — изкрещях аз на Винсент. Явно сам се беше сетил, защото вече беше извадил мобилния си.

Някаква част от мен чуваше как обезумяло говори по телефона, но цялото ми внимание беше насочено към Сет.

— О, господи! О, господи! — повтарях аз и разцепих палтото си. От раната продължаваше да се излива кръв. Натиснах палтото върху нея и се опитах да спра кръвенето. — Остани с мен. О, моля те, моля те, остани с мен.

Очите на Сет ме гледаха и с нежност, и с болка. Устните му леко се разделиха, но не каза нищо. Вдигнах палтото и погледнах раната. Винсент коленичи до мен.

— Не спира, не спира — изстенах аз.

Винсент се надвеси над рамото ми.

— Бедрената артерия.

След повече от хиляда години, познавах човешкото тяло и знаех какво може да го убие. Щях да се досетя колко сериозна е раната, ако не бях изпаднала в истерия.

— Кръвта му ще изтече — прошепнах и отново натиснах раната с палтото. И преди бях виждала такива неща; хора бяха умирали от загуба на кръв пред очите ми. — Ще умре, преди да дойдат. Куршумът е уцелил артерията.

До мен чух как Винсент си пое дълбоко и накъсано въздух. После ръцете му покриха моите.

— Дръпни се — каза нежно той.

— Трябва да спра кръвенето.

Той обаче внимателно махна ръцете ми и палтото. Имаше кръв навсякъде.

Винсент постави ръце на бедрото на Сет, без да обръща внимание на кръвта. Думи се оформиха на езика ми, но не казах нищо. Въздухът около нас се нажежи и кожата ми се наелектризира. За миг сякаш Сет се къпеше в бяла светлина. От Винсент се излъчваше аромат на суха лавандула и влага. Беше примесен и с нещо друго... Нещо, което не мислех, че някога ще усетя отново.

После всичко свърши. Винсент махна ръцете си и когато погледнах, кракът на Сет вече не кървеше.

— Съжалявам — изпъшка Винсент. — Не ме бива много в лекуването, а и ако направя още нещо, другите ще ме усетят. Това ще е достатъчно, докато линейката пристигне.

Някъде в далечината се чу вой на сирени. Сърцето в гърдите ми биеше глухо. Светът забави ритъма си. Откога беше казал Винсент, че познава Ясмин? От петнайсет години. От прекалено много време. Не

изглеждаше на повече от трийсетина години. Не се бяха запознали, когато е бил тийнейджър. Нищо от това не се връзваше. Както и фактът, че беше изцелил сериозно нараняване.

Тези неща обаче не можеха да се сравнят с откритието ми. Само за миг той беше отпуснал гарда си и бях усетила безсмъртния му почерк. Всички безсмъртни имаха уникални характеристики, но различните видове безсмъртни притежаваха някои общи черти и това определяше към кой вид принадлежат. Сукуби. Вампири. Ангели. Демони. Почеркът на Винсент го беше издал.

„Другите ще ме усетят.“

Втренчих се във Винсент и в този момент червени, проблясващи светлини се показаха зад ъгъла. Очите ми бяха ококорени като на Сет.

— Ти си нефилим — издишах аз.

[1] Тамбо, етуфе — вид ястия. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 15

Лекарите в болницата казаха, че оцеляването на Сет било чудо. Което, разбира се, беше вярно.

Според полицаите, които говориха с нас, действията на Сет били прибързани, но похвални. Защитата на невинна девица винаги предизвикваше такава реакция и понеже Сет не беше убит, никой, освен мен не знаеше истината за тази галантна защита. Да кажа ли честно?

Според мен беше глупаво.

Според мен беше *толкова* глупаво, че бях бясна. Повече от бясна. Бях постигнала съвсем нови и непознати висоти на бяс.

Къде му беше умът, по дяволите?

— Изобщо не помислих — каза ми тихо той, когато му зададох този въпрос в спешното. Всички се бяха дръпнали за момент, заети с други неща и бяхме само ние двамата. Сет лежеше на леглото, все още блед, но иначе беше жив и добре. — Мъжът имаше пистолет. Беше го насочил срещу теб.

Отворих уста да кажа, че в това няма никаква логика, но дойде един от лекарите. Искаше да прегледа Сет и аз излязох от стаята, преди да кажа нещо, за което после да съжалявам. Сет може и да се беше държал като идиот, но беше в болница със сериозно нараняване. Да избухвам сега може би не беше най-удачната линия на поведение относно оздравителния процес.

Вместо това потърсих Винсент. След разговора му с полицията, той се беше закотвил в коридора и стоеше облегат на една стена с ръце в джобовете. Отпусна глава назад и се втренчи нещастно в тавана.

— Здравсти — казах аз, като гледах да стоя на безопасно разстояние.

Той погледна надолу към мен.

— Здравсти. Как е той?

— Добре, предвид всичко. Лекарите са удивени, че куршумът не е „уцелил“.

Винсент се обърна настрани и зарея празен поглед надолу по коридора. Не каза нищо.

Не знаех какво да кажа. „Та... ти си нефилим. Как са нещата днес?“

Честно казано знаех как са нещата. Ужасни. Нефилимите бяха деца на ангели и хора. После тези ангели ставаха демони, разбира се. Няма начин да спиш със сексапилни хора и все още да си в отбора на Рая, както вече бях отбелязала това относно Ясмин. Точно затова Джером беше демон. Това беше най-нечестната сделка в света. Много нефилими бяха издирвани и убивани от ангели и демони, дори и от собствените си родители. И Раят, и Адът гледаха на нефилимите като на опасни извращения. Фактът, че нефилимите обикновено бяха с необуздан характер и не притежаваха никакъв самоконтрол, още повече накърняваше репутацията им.

Те бяха преследвани и затова обикновено обикаляха земята инкогнито, криеха истинската мощ на силите си (която беше равна на силите на родителите им) и аурите си на безсмъртни, които можеха да ги издадат. Въпреки че ги съжалявах, те адски много ме плашеха. Повечето имаха зъб на ангелите, демоните и всички останали безсмъртни. Синът на Джером, Роман, беше такъв. Преди няколко месеца беше дошъл в Сиатъл, за да отмъщава и убива. Сега гледах Винсент и се чудех дали той не е същият.

— Ясмин... знае ли? — попитах след няколко неловки мига.

Очите му проблеснаха към мен.

— Разбира се — каза той със същия спокоен тон, с който беше говорил за връзката им. Сякаш искаше да каже: „Не е възможно да не знае“. Сякаш беше абсурдно да крие нещо от жената, която обича. — Това я убива — каза той с въздишка. — Изяжда я отвътре.

— Защото... ти... си такъв?

— Не. — Очите му бяха ужасно тъжни и аз почти забравих, че е от расата на супер силните психопати. — За нея това няма значение. Тормози я мисълта, че е тайна. Че трябва да крие всичко. Те не могат да лъжат, но тя все пак не казва цялата истина. Това е измама и на нея не ѝ харесва. На мен не ми харесва, че на нея не ѝ харесва. Два пъти се опитвах да сложа край на... връзката ни, но тя не иска, защото...

— Защото те обича — довърших аз.

Винсент сви рамене и отново отклони поглед.

— Съжалявам — казах му аз накрая. Това беше вярно. Колко ужасно! Ясмин обичаше невероятно опасно създание, но факта, че обича едно от най-презрените същества в нашия свят... Ами това отвеждаше нещата на съвсем различно ниво. Един ангел трябваше да докладва за съществуването на Винсент, не да го прикрива.

Винсент отново насочи вниманието си към мен.

— На кого ще кажеш? На Картър? На Джером?

Вгледах се в неговите тъмни, тъмни очи. Очи, изпълнени с толкова много тъга и толкова много любов. Вече не се страхувах от него. Той не беше Роман.

— На никого — казах тихо. — Няма да кажа на никого.

Той се изненада.

— Защо? Знаеш какво съм. Знаеш, че може да загазиш, ако ме прикриеш. Защо няма да кажеш?

Замислих се.

— Защото цялата система е шибана.

После се върнах в стаята на Сет, а когато отново излязох в коридора, Винсент го нямаше. Не беше и в апартамента ми, когато се прибрах по-късно вечерта.

Изписаха Сет на другата сутрин и аз не отидох на работа, за да остана с него.

— Нямам нужда от бавачка, Тетида — каза ми нежно той, въпреки че, кълна се, в гласа му се прокрадна съвсем слабо раздражение. — Добре съм. Няма да се счупя.

Седяхме в дневната, един до друг на дивана. Той беше взел компютъра си, а аз книга в ръка. Сгънах ръба на страницата, до която бях стигнала, и затворих книгата.

Исках да кажа на Сет, че ще се счупи, че това е нормално за един смъртен. Исках да му кажа хиляди неща, също както в болницата, но отново преглътнах чувствата си.

— Не трябва да се напрягаш — казах. — Искам да съм сигурна, че няма да направиш някоя щуротия.

— Хубаво. Защото обикновено животът ми е низ от физически натоварвания.

Беше прав. Повечето дни прекарваше седнал и в писане. Нямаше голяма вероятност да спуга друга артерия така.

— Просто искам да внимаваш — повторих упорито. — Снощи те простреляха, забрави ли? Не е като да паднеш на леда.

— Малко прекали и тогава.

— Толкова ли е лошо, че се грижа за теб?

Той въздъхна и се върна към работата си. Имах чувството, че не само аз съм ядосана. Прекарахме по-голямата част от деня така, малко говорихме. Когато споменеше, че иска нещо (храна, вода и т.н.) аз бързо скачах и му го носех. Накрая дойде време за вечеря и той изглежда вече беше на края на търпението си.

— Приятелите ти нямат ли планове за вечерта? — попита рязко той.

— Да не се опитваш да се отървеш от мен?

— Само питам.

— Ще играят карти.

— Ти няма ли да ходиш?

— Не, ще остана тук, с теб.

— По-добре върви.

— Не искам да те оставям. Може да ти потрябва нещо.

— Тогава ме вземи с теб.

— Какво? — възкликнах. — Но ти трябва...

— ... да си почивам, да не се напругам. Знам, знам. Но виж, вече започнах да се изнервям, а и на теб добре ще ти дойде малко развлечение.

— Сет...

— Джорджина — прекъсна ме той, — няма да правя нищо по-различно. Ще седя и само...

— Компанията ще е по-добра?

— Не това исках да кажа — отвърна той.

Продължихме така още малко и междуременно се зачудих кога отношенията ни стигнаха до това ниво. Досега всичко беше някак лекомислено и романтично. Кога прекрачихме границата и започнахме да се заяждаме и да си опъваме нервите един на друг? Във филмите животозастрашаващите ситуации сближаваха хората.

Накрая отстъпих и отидохме у Питър и Коди. Всички в компанията (тази вечер състояща се от Хю, Питър, Коди и Картър) се

изненадаха да ни видят, тъй като със Сет обикновено избягвахме събиранията на безсмъртни. Колкото и да не харесваше големите компании, Сет обичаше да играе карти. Това беше от типа аналитични дейности, които му допадаха и често му се разминаваше, без да говори много.

Точно преди да започнем играта, дойде Нифон. Разменихме си кратки погледи и после не си обръцахме внимание.

Беше неизбежно прострелването на Сет да не стане тема на разговор.

— Хвърлил си се пред пистолета да спасиш нея? — попита Питър, очевидно впечатлен.

— Ами... — каза Сет малко неловко, защото всички очи бяха вперени в него. — Опитах се да избия пистолета.

— Да го обезоръжиш?

— Ами... не. Буквално да го... избия. Не знам как да обезоръжа някого.

— Мислех, че си ходил на курсове по бойни изкуства, за да описваш бойните сцени в книгите си — обясни Питър.

Сет поклати глава.

— Досега не се бях бил. До снощи.

— Това е страхотно — каза Коди. — Да рискуваш живота си в името на любовта!

Втрених се във вампирите невярващо, докато дрънкаха колко невероятен е подвигът на Сет. Обсипаха го с още въпроси за нападението и гневът, който се опитвах да потисна от снощи, се нагнетяваше и нагнетяваше. Срецу мен Нифон слушаше със самодоволна усмивка. Картър, по типичен за него начин, криеше чувствата си. Искях да знам защо не е с другите ангели, но проблемите със Сет бяха с предимство пред всичко останало.

Едно нещо ме порази. Хю слушаше мълчаливо и изглеждаше ядосан колкото мен. Мислех, че ще заеме страната на вампирите, безгрижно ще настоява Сет да сподели повече подробности и ще го заклейми като безспорен герой. Лицето на импа обаче беше мрачно и каменно, очите му не се отделяха от картите.

— Вероятно е бил друсан — отбеляза Питър. — Не знаеш как ще реагира. Да скочиш така е прекалено дръзко, като се замисли човек.

Вече не издържах.

— Беше глупаво! — извиках. Всички глави се обърнаха към мен. Не им обърнах внимание и вперих очи в Сет. — Беше глупаво и идиотско и... и... — не можех да измисля повече синоними, така че замълчах. — Не трябваше да го правиш. Той не можеше да ме нарани. Не можеше да ме убие. Трябваше да ме оставиш аз да се оправям.

Знаех, че Сет мрази да е център на внимание, но отвърна на погледа ми с изненадващо каменно изражение.

— Джорджина, в тъмната алея имаше мъж с пистолет. Ти беше пред него. Наистина ли мислиш, че можех да мисля логично? „О, добре. Тя е безсмъртна и дори и да я прострелят, няма за какво да се притеснявам.“

— Да — изръмжах аз. — Точно това трябваше да си помислиш.

— А аз си мислех: „Жената, която обичам, е в опасност. Предпочитам аз да умра, вместо да гледам как тя умира“.

— Но *нищо* нямаше да ми се случи!

— Първичен човешки импулс е да защитиш любимите си хора. Дори и те да са безсмъртни.

— В това няма никакъв смисъл.

— Защото от много време не си човек — озъби ми се той.

Все едно ме удари. Изстрелях се от стола и отидох в банята. Сълзи от яд изпълниха очите ми, а не исках приятелите ми да видят, че плача. Облегнах чело на огледалото и приложих всички обичайни трикове да се успокоя. Дълбоко дишане. Броене до десет. Нищо не подейства.

Не разбирах. Просто не разбирах. И очевидно, и Сет не разбираше. Защо не можеше да разбере? И да ме бяха простреляли (в главата, в сърцето, където и да е), щеше адски да боли. Болката щеше да е огромна. Но след ден-два щях да съм добре. И да продължа.

Не и Сет обаче. Как не можеше да разбере колко беше сериозно това? Смърт завинаги. Стиснах очи и се опитах да не си представям Сет мъртъв. Студен. Неподвижен. Без искри в кафявите си очи. Ръката му никога нямаше да държи моята. У мен се надигна ридание, но не се предадох.

Продължих да дишам дълбоко и накрая реших, че мога да се върна при другите. Когато излязох от банята обаче и тръгнах покрай ъгъла към кухнята, чух някой да крещи. Хю.

— Било е смело. Благородно. Галантно. Достойно за златна звезда. Но тя е права. Било е глупаво. Било е адски глупаво и ти си дори още по-адски глупав, че не го разбираш.

— Разбирам го — каза Сет. Можех да доловя умората и раздразнението в гласа му. — Можеше да умра. Знам това. Само че тогава не мислех за голямата вселенска картина. Мислех за *нея*.

— Не — каза Хю. — Не е вярно. По дяволите, писна ми да слушам как всички все те оплакват колко ти е трудно. Само опяват колко е невероятно, че имаш успешна връзка с нея. Но, боже, какво му е трудното? Имаш красива, прелестна приятелка, която не остарява, мамка му. Тя те обича. Знам, че не можете да правите секс и всички се държат сякаш това е краят на света, но я стига! Тя ти е дала зелена светлина да правиш секс, с когото решиш. А и не те виждам да страдаш особено.

— Какво искаш да кажеш? — попита Сет.

— Искам да кажа, че *тя* е тази, която страда. Тя знае, че животът ти е като бомба. Остават ти... колко? Петдесет години може би? И то при положение, че не се разболееш или не пострадаш при инцидент. Петдесет години и край. Тя трябва да живее с тази мисъл всеки ден, със съзнанието, че един миг и животът ти ще угасне ето така. — Чух как Хю щракна с пръсти. — Няма да те боли. Няма да си ранен. Ще си *мъртъв*. Тя ще те гледа как остаряваш, как посивяваш и се сбръчкваш и когато най-накрая умреш, това ще я съсипе.

Настъпи тишина и после чух Сет да казва несигурно:

— Петдесет години са нищо в сравнение с нейната възраст. Ще ме забрави. Както всички не спирате да ми напомняте — тя е безсмъртна.

— А това само значи, че ще те оплаква много, много дълго време. Ако изобщо имаше някакво съжаление у теб към нея, отдавна трябваше да сложиш край на връзката ви. Не трябваше да се обвързваш с нея. Отначало тя не знаеше какво да мисли, сега вече е хлътнала. Тя няма да се откаже от теб. Дори и да започнеш да се държиш като най-големия задник на тази земя, пак няма да се откаже от теб. Не и след романтичните идеали, които си е изградила. Тя обиква лесно и лесно бива наранена.

Най-накрая се усилих да се размърдам в последвалата тишина. Никой не ме погледна, освен Нифон. Очевидно всичко това го

забавляваше. Седнах на стола и продължихме играта. Никой обаче не мислеше за картите. Атмосферата беше напрегната, разговорът беше изкуствен и не вървеше. Всички мислеха за едно и също, но на никого не му се говореше. Когато Питър неловко каза, че е уморен, всички останали буквално излетяхме от столовете си.

Обличах палтото си, когато Картър дойде при мен.

— Сет сам решава и това е негово право — каза меко Картър. Когато ангелът ме погледнеше така, кожата ми винаги настръхваше. Човек с такава грозна бейзболна шапка не би трябвало да може да прави такова нещо. Честно, защо шапките му винаги бяха мръсни? — Бесней колкото си искаш, но в крайна сметка смъртните живеят живота си както те решат. Не е наша работа да им се бъркаме.

— Напротив — казах аз. — И вие това правите. Всички го правим. Та това е причината за вечната битка между Рая и Ада — кой да влияе на хората.

— Да, но това е различно.

— Не, не е. — Зад него видях Нифон да казва нещо на Сет. Страхотно. Вероятно дяволът се опитваше да купи душата му. Само това ми липсваше. Обърнах гръб на Картър. — Виж, трябва да вървя. Поздрави ангелската тайфа, когато ги видиш.

Откъснах Сет от Нифон и тръгнахме към къщи. Не мислех, че е възможно да се чувстваме по-неловко, отколкото у Питър, но в колата се оказа, че греша. По-рано със Сет бяхме решили той да спи у дома, но когато изкарах колата, той попита:

— Бих искал да отхвърля малко работа. Нещо против да се прибера?

Явно и сега нямаше да говорим. Усмихнах се сковано, без да отделям очи от пътя.

— Разбира се. Няма проблеми.

ГЛАВА 16

Закарах Сет и се прибрах. Когато влязох в сградата, с изненада забелязах, че домакинът още работи. Обикновено се прибираще за вечеря. Камарата листове в ръцете му обаче говореше, че се налага да поработи извънредно. Той светна, когато ме видя.

— Госпожице Кинкейд! Имам нещо за вас.

За момент запремигах глупаво, после се сетих за бележките на вратата ми. Вече бяха станали три.

— А, да — казах аз. — Съжалявам, не успях да мина да го взема. Много забравям.

Той вече търсеше нещо от другата страна на прозореца. Приблжих се и той постави огромна кутия на плота. Етикетът беше обърнат наопаки, но успях да го прочета: „Коледно дърво — австрийска ела“.

— О, боже — изстенах. — Това трябва да е...

Но мъжът вече дърпаше *още една* кутия на плота — по-малка, от едната страна със снимки на украсена изкуствена елха. После се появи още една кутия, малко по-малка от австрийската ела и още една с размери 60 на 60 сантиметра. Последните две кутии бяха увити в блестяща зелена хартия. Опаковката беше толкова съвършена, че само едно същество на тази земя би могло да я направи — Питър.

Мъжът огледа кутиите.

— Сигурно много обичате Коледа.

— Мислех, че бележките се отнасят за един и същи пакет.

— Не. Всеки ден идва по един. Да ви помогна ли?

Занесохме коледните дървета в апартамента ми и ги оставихме на пода в дневната. Благодарих му и още щом си тръгна, Обри се надигна и започна да обикаля кутиите.

— Много таненбаум^[1] — каза внезапно един глас зад мен.

Подскочих и се обърнах. Ясмин.

— Не прави така. Картър го прави постоянно.

— Съжалявам — каза тя, малко смутено. — Не беше нарочно. Тъкмо пристигнах. — Тя отиде до кутиите и наклони глава да прочете етикетите. Беше с дънки и тениска с надпис „LSU“^[2]. Черната ѝ коса беше вързана на обичайната конска опашка и това я караше да изглежда седемнайсетгодишна. — Защо са ти толкова много?

Съблякох палтото си и го хвърлих на дивана с въздишка.

— Приятелят ми Питър пусна мухата, че ми трябва коледно дърво. Картър изгори елхата ми миналата година и явно всички са решили да ми се притекат на помощ.

— Чакай — каза тя. — Каза, че Картър е изгорил елхата ти?

— Да, дълга история.

— Сигурно много съжалява.

Тя ми посочи малката изкуствена елха, онази, която вече беше украсена. Отстрани на кутията беше надраскано нещо, думите едва се разчитаха.

Дж,

Реших, че ще ти свърши добра работа. Готово и украсено.

К.

П.П. А и гори бавно.

— Хм — замислих се аз. — „К“ може да е и от Коди.

— Не. Това жалко подобие на почерк ми е познато. От Картър е.

— Добре, значи ангелът се е разкаял. Но кой е изпратил останалите?

Скоро разбрахме. Опаковките на двете кутии вече бяха издали Питър. В по-голямата кутия имаше много красиво, много скъпо коледно дърво с иглички с цвят на „зимен мъх“, които бяха леко посипани със сребърен брукат. В по-малката кутия имаше подходящи за дървото лампички и играчки, всички в лилавата и розовата гама. Очевидно Питър не вярваше, че ще украся както трябва подаръка му.

Австралийската ела се оказа подарък от колегите в книжарницата. На картичката пишеше: „Изненада! Всички събрахме пари. Така няма да те обвиняват, че си Скрудж.“ Картичката беше подписана от всички колеги, както и от Сет.

Местех поглед от кутия на кутия.

— Това е коледно чудо. Нямах елха. Сега имам гора.

— Хайде — каза Ясмин. — Ще ти помогна да ги украсиш.

Погледнах я изненадано.

— Нямах ли среща с Винс или нещо такова?

Тя поклати глава.

— Дойдох да говоря с теб.

О-о.

Не ми се украсяваха елхи, но много по-силно същество от мен настояваше, така че запретнахме ръкави. Дървото на Картър беше най-лесно — трябваше само да включим лампичките. Поставих го на перваза на прозореца, под който имаше отдушник. Игличките на дървото светеха в розово, после в лилаво, после в зелено и накрая в бяло.

— Мили боже — казах аз. — Тази елха може да мине за лампа.

— На мен ми харесва — заяви Ясмин. — Има дух. — Изглеждаше много въодушевена. Сякаш гледах дете в коледна сутрин. Човек би помислил, че след толкова Коледи (и елхи), трябва вече да са й омръзнали. Тя посочи дървото на Питър. — Да украсим изкуствената.

Докато слагаме лилави лампички на елхата с цвят „зимен мъх“, започнахме „Разговора“.

— Та, Винсент ми каза какво се е случило. — Тя млъкна и праметна лампичките през един клон. — Радвам се, че мъжът ти е добре.

— Аз също. Извади късмет... Ако Винсент не беше там...

Отново мълчание. Не знаех какво цели с този разговор. Мислех, че се притеснява да не кажа на някого за Винсент.

Бях абсолютно сигурна обаче, че няма да ме заплаши да счупи капачките на колената ми или нещо такова, за да си мълча. Всъщност осъзнах, че търси утеха. Беше налудничав и изненадваща идея. Тя все пак беше ангел. Същество на надеждата и спокойствието, същество, у което *другите* търсеха утеха. И въпреки това тя я търсеше от мен — създанието на Ада.

— Говорех сериозно — казах ѝ аз. — Наистина го мислех. Няма да кажа на никого.

— Вярвам ти — каза тя, изражението ѝ беше ужасно объркано. Ангелите познаваха кога някой казва истината. — Но не разбирам. Защо? Защо няма да кажеш? Може да си навлечеш големи неприятности, ако шефовете ти, ако Джером, разбере, че си знаела и не си казала. — Винсент беше казал същото. Така си и беше. — Твоите хора много се връзват на такива неща.

— А твоите хора не, така ли? Ще ти простят ли, ако разберат?

Тя отклони поглед и закачи един розов стъклен гъלב.

— Виж — казах, — работя за Ада, но не изпитвам удоволствие от страданието на другите. Не и при положение, че харесвам и двама ви. Не искам да ви навличам неприятности. Не смятам, че правите нещо лошо. Опасно — може би, но не и лошо.

— За кое по-точно говориш? За любовта или за факта, че е нефилим?

Свих рамене.

— И за двете.

Тя ми се усмихна.

— Приемаш, че е нефилим много спокойно. Повечето хора в нашите кръгове биха побягнали с писъци.

— Познавах един нефилим. Излизах с него. — Закачих една блестяща лилава топка на дървото. — Беше адски страшен, да. И се беше заел с някакво самоубийствено отмъщение, което намаляваше малко сексапила му. Но, в крайна сметка... не знам. Не беше чак толкова чудовище. Не можеше да направи нищо срещу природата си.

Бях довольна, че се отървах от Роман и той вече беше далеч от мен. Беше прекалено голяма заплаха за мен и за онези, които обичах. Все пак обаче у него имаше нещо, което ме привличаше. Точно затова се бяхме впуснали във връзка преди нещата буквално да избухнат. Разбирах отегчението му от игрите на Рая и Ада. Беше ми предложил да замина с него и да ме освободи и все още имаше дни, когато се събуждах и изпитвах копнеж по това.

— Така е — съгласи се Ясмин. — Не могат да вървят срещу природата си. Те не са виновни. Съществуването им обаче постоянно ни напомня за *нашите* грешки... за нашите слабости. — Тя протегна ръце пред себе си и се загледа в тях, сякаш там щеше да намери отговор. — Никой от нас, висшите безсмъртни, не обича да признава слабостта си. Може би сме високомерни. Най-вече ангелите. Никой не

е съвършен, но обичаме да се правим на такива. — Тя въздъхна и пусна ръцете си. — Трябва да си тръгна. Трябваше да го направя отдавна.

Вдигнах глава.

— Но ти го обичаш.

— Понякога да обичаш някого значи да постъпиш правилно. Да направиш каквото трябва, не каквото искаш.

— Може би. Но да го зарежеш е прекалено крайно. Трябва да има начин да... Не знам, да имаш всичко.

Вратата се отвори и влезе Винсент. Не изглеждаше изненадан да ни види заедно — беше усетил аурите ни. Очите му срещнаха погледа на Ясмин и сякаш в стаята блесна светкавица. И двамата светнаха, заблестяха така, както никоя сукуба не би могла.

Изненада се от коледната ми гора, но се включи да помага, очевидно въодушевен колкото Ясмин. Двамата така и не се докоснаха, но забелязах същото нещо както онази сутрин — между тях имаше близост. Не беше нужно да се докосват. Връзката им беше очевидна и се зачудих как никой от другите ангели не ги беше усетил. Може би Ясмин беше права за високомерието на ангелите. Може би приемаха, че са съвършени и бяха прекалено слепи за недостатъците на другите. От друга страна създанията като мен се възползваха от слабостите и знаеха какво да гледат.

Украсихме дървото на Питър, извадихме коледните ми играчки от миналата година (онези, които не изгоряха в пожара) и ги закачихме на елхата от книжарницата. Когато гористият ми рай беше готов, Ясмин и Винсент си взеха довиждане с мен и си тръгнаха. Все още не знаех каква беше божествената им мисия в Сиатъл, но предположих, че е от вселенско значение. Почувствах се малко странно, че отделиха време за украсата на дома ми.

Докато разчиствах кутиите не можех да спра да мисля за думите на Ясмин, че „трябва“ и „искам“ са различни неща. Донякъде това важеше и за Сет и мен. Искахме да правим секс. Трябваше да се въздържахме.

Отново си спомних Андрю — дразнещо добрия свещеник, който ми причини толкова главоболия. Не се бях сещала за него от миналата седмица, но докато шетах наоколо, пред очите ми заиграха образи.

Въпреки всичките ми усилия, той остана бастион на чистотата и силата на волята. Беше ужасно дразнещо, но така играта беше по-забавна. И въпреки че тогава не го осъзнавах напълно, ми беше приятно да съм с него. Той беше добра компания и за мен означаваше много повече от сексуален обект. Беше очевидно, че не съм му безразлична.

Съвсем нормално беше, че един хубав, слънчев ден отношенията ни се влошиха. Помня всичко ясно. Бях отишла до църквата, в която служеше, и го намерих в зеленчуковата градина. Гледах да не се изцапам, пазех жълтата копринена рокля, която епископът току-що ми беше подарил. Андрю не обръщаше такова внимание, работеше на колене, решително копаеше и садеше малката реколта на църквата.

— Няма ли кой да върши това вместо теб?

Той примига нагоре срещу слънцето и ми се усмихна.

— Нищо не може да се сравни с усещането сам да направиш всичко.

— Щом казваш.

Той се върна към работата си, а аз продължих да седя мълчаливо, да го наблюдавам и да се наслаждавам на ленивия златен следобед. До нас долиташе шумът от ежедневната градска суматоха. Харесвах този град — беше приятна почивка от големите, оживени градове, в които бях прекарала повечето си дни на сукуба. Знаех обаче, че скоро щях да се преместя на малко по-интересно място.

Обърнах се към Андрю.

— Томас Брюър се върна от Кадуел. Казва, че всички били болни.

Андрю кимна.

— Хората навсякъде се разболяват. В повечето западни градове има епидемии.

— Притесняваш ли се?

Той сви рамене.

— Каквото, такова. Никой не може да промени волята Божия.

Направих гримаса. Бях чувала за тази болест. Векове по-късно хората щяха да я нарекат Черната смърт. Бързо се разпространяваше. Кожата почерняваше. Появяваха се буци. Въпреки че не можеше да ме нарани, не исках да идва тук.

— Според мен не е възможно Бог да е милостив, както твърдиш в литургиите, и да подлага хората на такова нещо.

— Това е изпитание, Сесили. Бог постоянно ни подлага на изпитания. Така ни прави по-силни.

— Или ни убива.

Той не отговори.

— Какво ще направиш, ако болестта дойде насам? — настоях аз.
— Джефри каза, че той ще замине. Ти ще тръгнеш ли с него?

Тъмните му вежди се извиха от изненада, сякаш го бях попитала дали слънцето ще изгрее утре.

— Не, разбира се. Като епископ, сигурен съм, че Джефри ще... направи каквото трябва, за да продължи да изпълнява задълженията си. Аз обаче... аз служа на хората. Ще продължа да служа на хората. Ако се разболеят, ще се грижа за тях.

Сарказмът ми премина в шок и аз скочих на крака и тръгнах към него.

— Не можеш да го направиш! Нищо ли не си чул? Няма оцелели. Можем само да избягаме и да чакаме да отминем.

Това беше истина. Да, беше жестоко, но както казах и на Лиам на срещата ни след търга, именно така светът се беше борил с епидемиите през по-голямата част от човешката история. Разбира се, имаше и хора, които се грижеха и помагаша на болните, но когато епидемията се разрастваше и нямаше лек, бягството и страхът вземаха връх. Повечето хора от тази епоха решаваха проблема като се опитваха да се отдалечат колкото могат повече от болестта.

Андрю също се изправи; изражението му беше ужасяващо осведомено и сериозно, когато ме погледна.

— Ще направя каквото трябва. Мястото ми е тук.

Нямах намерение да го съблазнявам, но се протегнах и хванах ръцете му. Той потръпна, но не се освободи.

— Това е глупаво — казах му сериозно. — Не можеш да спреш болестта. Ще умреш, а аз... аз няма да го понеса.

— Тогава замине. Върви с Джефри. Или върви... в манастира. Той е изолиран. Там ще си в безопасност.

Намръщих се.

— Стига вече.

— Искам само най-доброто за теб, това е. — Протегна едната си ръка и хвана брадичката ми. — И аз не искам да гледам как страдаш.

Тогава осъзнах колко близо бяхме един до друг. Топлината, която телата ни излъчваха, можеше да си съперничи с греещото над нас слънце. Андрю също го осъзна и се опита да се отдръпне. Задържах ръката му, гняв се надигна в гърдите ми.

— И така ли ще приключи всичко? Цял живот живееш в бедност и целомъдрие, за да умреш сред купища вонящи трупове с разлагаща се кожа?

— Ако това иска Бог...

— Стига! — казах аз и се наведох напред. — Стига вече. Не разбираш ли? На Бог не му пука. Той дори не забелязва.

— Сесили...

Не му позволих да довърши. Вместо това притиснах устни към неговите и долепих тялото си. Не знам дали някога беше целувал друга, но бързо се учеше. Не се отдръпна. Дори мога да се закълна, че усетих жаждата му, докато устните му изследваха моите и охотно позволи на езика ми да гали и танцува с неговия език.

И (о, боже, помогни ми), той беше толкова добър и благороден, че само от тази целувка у мен се изля цял извор енергия. Тя потече през мен като мед, прекрасна и сладка.

За моя изненада аз сложих край на целувката, въпреки че останах притисната към неговото тяло и все още го прегръщах.

— Не разбираш ли колко е глупаво? — прошепнах; устните ни бяха толкова близо, че вдишвахме дъха на другия. — Ще умреш, без да си поживял? Без да си опитал всичко на този свят? Наистина ли ще тичаш към смъртта?

Очите му се опитаха да ме преценят, ръцете му бяха на кръста ми.

— Нямам нужда от плътски удоволствия, за да осмисля живота си.

— Лъжеш — казах му. — Имаш.

— Да искаш нещо и да се нуждаеш от нещо са две различни неща. — Той отстъпи и изведнъж се почувствах половин човек, само защото тялото му не беше до моето. За миг сякаш имах чувството, че ни свързва нещо по-голямо и от двамата ни, но после усещането изчезна.

— Дългият живот не означава нищо, ако е празен и безцелен. По-добре животът ти да е кратък, но изпълнен с неща, които са важни за теб.

— Ти си глупак — сопнах му се аз. — Няма да стоя и да гледам как умираш.

— Тогава замини.

Така и направих.

[1] Коледна елха (нем.) — Бел.прев. ↑

[2] LSU (Louisiana State University) — Държавен университет Луизиана. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 17

На другия ден трябваше да работя само половин смяна, но имаше много работа и заподозрях, че ще ми е трудно да си тръгна. Сет не работеше в кафето, но намерих бележка на бюрото си. Очевидно беше идвал по-рано.

Тетида,

Имам малко работа, но искам да се видим по-късно. Липсваш ми и не ми хареса как се разделихме. Ела по-късно, когато имаш възможност. Ще съм си вкъщи цяла вечер.

С любов,
Сет

И аз имах малко работа и след като прочетох бележката, изведнъж реших да приключа със задачите колкото мога по-бързо и да отида при него. Тъкмо щях да тръгна, когато Мади ме хвана и тайнствено ме замъкна при историческите книги. За моя изненада дръпна яката на ризата си и оголи рамото си.

— Леле — пошегувах се аз. — Не мислиш ли, че трябва да я караме малко по-спокойно?

— Виж — прошепна тя и посочи презрамката на дантеления сутиен, който се показва отдолу. — Червен е.

— Точно така — съгласих се аз, все още объркана.

— Това е първото.

— Какво?

— Шантавите неща, които трябва да направя. Купих си червен сутиен.

Втренчих се в нея учудено.

— Мислех... мислех, че идеята ти се стори глупава.

Тя завъртя очи.

— Така беше, но после... Чух за Сет. За онова, което му се случи. Била си там, нали?

Любимата ми тема.

— Да, там бях.

— Не се ли уплаши? Искам да кажа... станало е пред теб — живот и смърт.

— Да. Горещо-долу.

Тя разтърси глава и ме погледна отново.

— Чух какво се е случило и това ме шокира. Казах ти, че не е никак лесно да правиш щуротии, но изведнъж реших, че всъщност не е толкова трудно. Трябваше просто да започна.

Усмигнах се.

— С червен сутиен.

Тя се изчерви.

— Хей! Твоите сутиени всичките може да са червени, но аз за пръв път купувам сутиен, който не е бял или черен.

Преглътнах сарказма си и искрено ѝ се усмигнах.

— Гордея се с теб, Мади. Наистина.

— Не се отнасяй с мен снизходително — предупреди ме тя.

— Няма. Чудесен е. Има ли и бикини?

Сега вече изглеждаше страшно неловко.

— Прашки.

Едва не подсвирих.

— Браво, войнико.

Тя се отправи към касите. Миг по-късно усетих безсмъртен почерк и някой докосна рамото ми. Завъртях се и открих огромните гърди на Тоуни буквално навряни в лицето ми. Не бях я чувала, откакто ѝ се бях обадила за работата при Саймън. Присъствието на Нифон на играта на покер беше единственият знак, че още не е спала с никого.

— Джорджина... — изстена тя и долната ѝ устна затрепери.

— Не, не — прекъснах я аз. Хванах ръката ѝ и я замъкнах в офиса ми. — Не тук.

Успях да затворя вратата, преди да избухне в сълзи. Изпъшках.

— Сега пък какво се е случило?

— Снощи се запознах с един човек — тя се хвърли на стола ми и чак се изненадах, че гърдите ѝ не я пернаха по лицето.

Облегнах се на стената и скръстих ръце като един вид защитен жест.

— Добре... това не е нещо лошо.

Тя преглътна едно ридание и аз едва се въздържах да не се протегна да изчистя размазаната по лицето ѝ спирала. Честно, колко спирала си слагаше тази жена?

— Прекарахме си чудесно... Пийнахме, поговорихме си и така нататък.

— И това не е нещо лошо.

Тя поклати глава.

— В края на вечерта ми каза, че иска да сме само приятели.

— Той... Чакай. Човек, с който току-що си се запознала, ти е излязъл с номера, че иска да сте само приятели?

Тоуни кимна.

— Ти какво му каза? Ти... предложи ли му се?

— Да... Попитах го иска ли да отидем в тоалетната и да пробваме загарващия гел с вкус на мента и шоколад, който си бях купила.

— Ти... Какво?

Тоуни посегна към чантата си и извади някаква тубичка. Махнах с ръка.

— Не, не. Не искам да го виждам.

— Къде сгреших? — изплака тя.

— Ами... — Не знаех да се смея ли, да плача ли. Тоуни никога нямаше да успее. Никога. — Може би си прекалено настоятелна. И честно казано... това с гела е малко шантаво.

— Мислех, че мъжете си падат по такива неща.

— Някои да, но... Не знам. Какъв беше той? Какво работи?

— Той е касиер.

— Хм. Хубаво. Не е зле.

— В „Благословени образи“.

— Какво? Предложила си секс на мъж, който работи в магазин за религиозни материали? — възкликнах аз.

— Исках свята душа — отвърна ми тя. — Това беше най-подходящото място.

— Боже господи! Тоуни... — Дори не знаех откъде да започна. В съблазняването имаше толкова много нюанси, толкова много тактики и

стратегии. Тя не знаеше нищо и наистина вече не вярвах, че ще успея да я обуча. — Намерих ти работа в стриптийз клуб... Защо се мотаеш из магазини за религиозни материали? Мъжете сами идват при теб, след като номерът ти свърши. — Изведнъж ми мина една ужасяваща мисъл. — Все още си на работа, нали? — Мислех, че Саймън ще удържи на думата си, но нямаше как да съм сигурна.

— Да... — измънка тя. — Но мъжете там не са...

— За последен път ти казвам: забрави свестните мъже! Не можеш да си позволиш да подбиращ. — Огледах я. Почти беше изчерпала енергията си. Намръщих се и си спомних срещата си с Лиам. — Та... Тоуни... наистина ли нищо не се получи с Ник от търга?

Тя взе кърпичка от кутията на бюрото ми и шумно издуха носата си.

— Не. Казах ти. Обадох му се и той каза, че не се интересува.

Умеех да разчитам хората. Бях много добра в това. Точно затова... ами затова бях звездна сукуба. Вгледах се в пълните ѝ съсълзи сини очи и потърсих някакъв знак, че лъже. Нещо, каквото и да е. Не забелязах нищо. Кой лъжеше? Тоуни или Лиам? И защо, който и да е от двамата, да ме лъже? Лиам нямаше никаква причина... не и за Тоуни. Тоуни, предположих аз, можеше да е в съюз с Нифон. Той може би протакаше нещата, за да ме дразни. Това беше опасна игра и за двама им. Омразата му едва ли беше толкова силна, че да рискува да вбеси Джером. А аз знаех, че Джером щеше да побеснее, ако разбереше, че назначението на Тоуни е поради скрити подбуди.

Освен това на другия ден, след като Лиам я е видял да си тръгва с Ник, енергията на Тоуни говореше, че не е правила секс. Та тя нямаше енергия. Това беше единственото неоспоримо доказателство.

Всички тези мисли преминаха през главата ми за един удар на сърцето. Ако Тоуни наистина ме мамеше, скоро щеше да научи, че не само тя притежава такива умения. Постарах се да изглеждам все така ядосана и нищо неподозираща и казах:

— Тоуни... аз... аз не разбирам. Нищо не разбирам.

— Това ли е? — попита тя. — Ти си ми ментор и нямаш какво друго да ми кажеш?

— Намерих ти работа! Не знам какво още да направя. Може да излезем заедно и... Бог да ми е на помощ... да направим тройка или нещо такова. — Малко неща бяха по-ужасяващи от това, но се

налагаше да взема мерки. Изражението на лицето на Тоуни говореше, че и тя изпитва подобни чувства.

— Не съм сигурна — каза тя. — Аз не правя такива неща.

Завъртях очи.

— След един век ще откриеш, че правиш всичко.

Тя отново издуха носа си.

— Ами... предпочитам да опитам сама, преди да се впусна в нещо такова. Дотогава... мислиш ли... би ли могла...

— Какво?

— Знаеш.

— Не, не знам. — От нея можех да очаквам всичко.

Тоуни преглътна.

— Да ме целунеш отново.

— Не! Казах ти, че няма да го правя повече.

— Но... но... толкова съм слаба...

Отново избухна в сълзи. И да, енергията ѝ наистина беше малко. Много малко. До утре сутринта имаше опасност отново да загуби формата си. Мамка му. Това не беше истина. Имах чувството, че някой ме разиграва, но защо и как? Наистина ли Нифон вярваше, че целият този фарс си заслужава, само и само за да ме подразни? Мамка му.

— Това е за последен път — изръмжах аз.

Тя спря наред риданието.

— Наистина ли?

Въздъгнах.

— Ела тук.

Със страх я целунах отново. Опасенията ми бяха не защото пак я целувах, а защото осъзнах, че аз самата съм с опасно ниски енергийни нива. Аз трябваше да си набавя нова енергия до сутринта. А ако го направех, създанието от сънищата ми щеше да се върне...

Получила нов прилив на живот, Тоуни успя да се трансформира и да оправи раздърпанието си външен вид.

— Благодаря ти, Джорджина. Ти си върхът! — тръгна да ме прегръща, но аз се дръпнах.

— Върви и спи с някого, ясно?

Дъг пъкна глава в стаята точно тогава, за да ме моли за помощ. Слава богу, очевидно не ме беше чул. Той ококори очи, когато видя

Тоуни. Подбутнах я да си ходи и ѝ напомних да не забравя разговора ни.

— Свободна ли е? — попита той, докато я гледаше как си тръгва. Коженият ѝ панталон се беше вдигнал нагоре.

— Да — отвърнах. — Абсолютно, но има високи изисквания.

Приключих с прегледа на книжарницата и отидох да свърша другите си задачи. Когато най-накрая пристигнах у Сет, го намерих изтегнат в цял ръст на дивана с включен компютър. Той седна и затвори лаптопа, когато влязох.

— Здравей, Тетида — каза той.

— Здравсти — поздравих го и аз.

Седнах до него и двамата замълчахме, докато се гледахме. Атмосферата не беше напрегната, но и не кипяхме от любов един към друг. И двамата мислехме. Преценявахме се. Той протегна ръка към V-образното деколте на блузата ми и аз потръпнах. Почувствах как пръстите му погалиха кожата ми там, където пръстенът му висеше на верижката. Той го издърпа и прокара ръка по делфина.

— Носиш го на верижка, а? Да не сме в гимназията?

— Може и да сме — рекох. — Дори още не сме стигнали до втора база.

Той се усмихна, пусна пръстена и премести пръсти върху бузата ми.

— Напротив, стигнахме — въздъхна той. — Напоследък май доста се караме.

— Да. — Потънах назад в мекия диван. — Вече дори не се караме за секса.

— Забелязах. Само за скучни неща.

— За скучни неща?

Той сви рамене.

— Сецаш се. За обичайните за една връзка проблеми. Че рядко сме заедно. За доверието. За откровеността. Любовта не е само борба със силите на вселената, които се опитват да ни разделят.

Исключение прави, помислих си аз, разликата в дължината на един смъртен и един безсмъртен живот. Не знам защо напоследък все се тревожех колко дълго ще живее Сет. Можех да разбера усложненията на интелектуално ниво, когато започнах да излизам с

него, но до скоро нямах други вътрешни колебания. Стрелбата по Сет още повече влоши нещата. Като стана въпрос...

— Така и не ти благодарих — започнах аз.

— За какво?

— Че рискува живота си за мен.

— Но ти не можеш да...

— Да, да. Вече установихме това поне стотина пъти. Като се абстрахираме от основателните причини, по-скоро от липсата на такава, за действията ти, беше сладко, и смело, и... и ти благодаря.

Сет постави ръка върху моята и я стисна.

— Няма за какво.

Изправих се.

— Така, отхвърлихме сантименталните глупости, да се залавяме за работа. Събличай се.

Сет се втрещи.

— Чакай... Какво?

— Е — поправих се аз. — Остави боксерките.

— На втора база ли ще минаваме?

— Просто го направи.

Докато той се събличаше, отидох до кухнята за някои неща и взех пазарската чанта, която бях донесла. Върнах се в дневната и го заварих да седи по средата на дивана само по боксерки. Бяха сиви и памучни. Очарователно.

Седнах на пода пред него и сложих купа с топла вода до мен. Натопих гъбата във водата и бавно започнах да масажирам стъпалата му.

Сет мълча няколко секунди. После каза:

— Сцени от библията ли ще разиграваме? Някой беше измил и краката на Исус.

Намокрих отново гъбата и се преместих на краката му.

— Не се тревожи — казах му. — Няма да те карам да превръщаш водата във вино. Не и докато не приключи. — Преместих гъбата на прасеца на Сет. Той беше мускулест и покрит със светлокафяви косъмчета. — Миенето на краката е традиция по-стара и от библията. Има го навсякъде, много от преди времето на Новия завет, в много други култури. Крале. Генерали. Всички са получавали такова отношение.

— На много крале и генерали ли си измила краката? — подразни ме той.

— Всъщност, да.

— О! Е, аз не попадам в тази категория.

Усмихнах се и се преместих на другия крак.

— Не е вярно. Поетите и бардовете са били от ранга на кралете. Мили са и техните крака.

— Липсват ми старите дни. Днес имаме късмет, ако ни платят.

Измих бедрото му, като внимавах да не закачам превръзката на раната.

— Да, вярно е. Но пък не те заплашват да те обезглавят, ако не харесат какво си написал.

— Очевидно не си чела отзивите на критиката.

— Чела съм само положителните.

Приключих с двата му крака и пуснах гъбата във водата. Махнах купата. Сет започна да се изправя, но му изшътках да седне.

— Не. Не съм свършила. — Протегнах се за бутилката масажно олио, която бях купила, и излях малко на ръцете си. Миришеше на бадеми. — Засега само те измих.

Много внимателно, както когато го миех, втрих олиото в кожата му и отново започнах от стъпалата. Миенето е много чувствено изживяване, но масажът с олио беше два пъти по-чувствено. Дори три пъти. Шеговитите закачки се изпариха. Сет просто ме наблюдаваше, на лицето му се изписа изненада и възбуда, когато ръцете ми се преместиха по-нагоре. Срегнах погледа му и усетих и други чувства. Любовта в очите му беше толкова силна, че трябваше да отклоня поглед. Сет владееше прекрасно английския език, но в някои дни това умение не можеше дори да се сравни с нещата, които казваше с погледа си.

Когато приключих с краката му, се покатерих зад него на дивана и преминах на гърба и гърдите му. Правех масажи почти толкова дълго, колкото и танцувах. Знаех прекрасно къде какво да пипна, познавах различните мускулни групи и знаех как да ги отпусна. Сет беше много стегнат и гърбът му беше на възли или от лошата позиция на тялото над лаптопа, или от стрес. Може би и от двете.

Накрая приключих. Без да се интересува, че ще изцапа мен или дивана, той се облегна назад и ме издърпа до гърдите си. Поставих

буза на гладката му, хлъзгава кожа и се потопих в аромата на бадеми и миризмата на Сет.

— О, Джорджина — въздъхна той. — Иска ми се да ти върна жеста.

— Ще се престорим, че си го направил.

Той въздъхна отново.

— Не обичам такива неща.

— Така ли?

— Говоря сериозно. Наистина не обичам.

Страстта в гласа му ме стресна. Вдигнах глава.

— Добре ли си?

— Да... аз само... Не знам. — Той поклати глава. — Малко съм неудовлетворен.

— Сексуално неудовлетворен?

— Да... но не само. Някога мислила ли си ние... знаеш, да го направим само веднъж.

— Не — казах веднага. — Категорично не.

— Бих поел този риск.

— Куршумът е увредил мозъка ти. Ти винаги си бил по-силният, забрави ли?

— Стрелбата ме накара да се замисля какво представлява животът, това е. — Прозвуча като Мади. Как може един толкова глупав жест от негова страна да вдъхнови толкова много хора? У мен ли беше проблемът? Вече не усещах ли хората? — Искам да кажа, не мога дори да ти се отплатя за масажа. Ти правиш всичко постоянно за мен... но какво получаваш? Сигурно и ти си сексуално неудовлетворена. Нещата, които правиш по принцип... те нямат значение. Понякога си мисля, че Хю е прав. Ти страдаш повече от мен.

— Не е вярно. Сексът ме тормози, но мога да се справя.

— Дано е така — каза Сет. — Докато бях в болницата, в един шантав момент се замислих, че пиша екшън сцени, а всъщност никога не съм участвал в нещо такова. О'Нийл има една дузина романтични връзки, а аз? Аз нямам нито една.

— Гадно е — съгласих се. — Но предвид рисковете... Е, знаем какъв е редът.

— Ами после?

— Ммм?

Сет леко се дръпна, за да ме погледне в очите.

— Притесняваш ли се, че ще умра. Това тормози ли те?

— Понякога.

— Ще ти причиня ли болка в крайна сметка?

— Не — казах безгрижно. — Не, разбира се.

Той ме придърпа пак към гърдите си.

— Обичам те, Джорджина. Ти ми носиш повече радост, отколкото съм очаквал да намеря в живота си. Искам да бъда с теб...

— той прокара ръце през косата ми и заплете пръстите си в нея. — Но не и ако това носи повече проблеми, отколкото радост. Не искам да те нараня. Не искам до края на живота ми да се притесняваш за тялото и душата ми. Не искам да плачеш, когато умра.

Буца заседна в гърлото ми и си помислих, че ще се разплача още там, още тогава. Имаше нещо в гласа му, странна и зловеща нотка, която ме уплаши, макар да не можех да обясня защо. Забих пръсти в кожата му и се притиснах силно към него.

— Никога вече — прошепнах. — Не искам да говорим за това никога вече. Това няма значение.

Сет ме прегърна още по-силно, без да отговори. После си легнахме, но почти не говорихме. Той се сгуши до мен и постави глава на гърдите ми. Прокарах пръсти през косата му, вдъхвайки аромата и присъствието му. Когато заспа, се замислих за думите му за значението на живота. Замислих се за желанията и нуждите й.

В момента се нуждаех от енергия. Тоуни ме беше изцедила, а нямаше да позволя да се озова в тялото, с което се бях родила. Все още галех косата на Сет и се замислих колко лесно би било просто да се протегна и да го целуна. *Наистина да го целуна. И пак, и пак...*

Желания и нужди.

Със съжаление се измъкнах от леглото. Сет спеше дълбоко и просто се обърна на другата страна, без изобщо да се събуди. Изпълнена с копнеж, излязох от апартамента му и използвах енергията си докрай, за да променя външния си вид. Не беше трудно да намеря жертва (което още повече потвърди абсурдността на ситуацията с Тоуни) и след по-малко от два часа бях в леглото при Сет презаредена. Този път не чух онзи отвратителен глас, за което бях благодарна. Заспах тъжна, но задоволена.

И засънувах.

ГЛАВА 18

Другото ми Аз изтича от кухнята към мястото, откъдето се чуваше плача. Обри и мистериозната котка рязко вдигнаха глави, изненадани от внезапното ми движение. В другата част на дневната момиченцето седеше на пода до малка масичка с остри ръбове и притискаше ръчичка към челото. Сълзи се стичаха по бузите ѝ, тя ридаеше.

За миг другото ми Аз падна на колене и обгърна момиченцето в силна прегръдка. Можех да усетя чувствата на другата Джорджина и едва не заплаках и аз при допира на мекото, топло тяло в ръцете ми. Другото ми Аз залюля момичето, шепнейки успокояващи, безсмислени думи, и потърка устни в копринената ѝ коса. Накрая момичето спря да хлипа и облегна глава на гърдите на другото ми Аз, доволна, че я обичат и люшкат.

Отворих очи и се взрях в чистия бял таван на Сет. Той лежеше до мен, свит до тялото ми и все още миришеше на масажно олио. Въпреки че бях будна, образите от съня бяха много силни и реални. Знаех *точно* каква беше косата на дъщеря ми, как миришеше, как биеше сърцето ѝ. Моето собствено сърце така скърбеше за нея, че липсата на енергия почти не ми направи впечатление.

Това се превръщаше в сериозен проблем.

Седнах и леко избутах Сет настрани. Докато се опитвах да реша какво да правя с последния си сън, една странна мисъл изплува в съзнанието ми.

Ерик. Не можех да спра да мисля за Ерик. Не беше нещо конкретно. Нямах точно определен проблем. За каквото и да се опитвах да мисля (за работата, за загубата на енергия, за Сет) лицето на Ерик изникваше в главата ми. Не знаех защо, но това ме притесняваше.

Ръцете на Сет се протегнаха към мен, когато се измъкнах от леглото. Умело успях да им избягам. Извадих мобилния си от чантата и тръгнах към дневната. Никой не вдигна, когато набрах „Аркана“. Беше

почти десет. Обикновено по това време вече беше отворил. Обадох се на информацията и потърсих домашния номер на Ерик, но не беше вписан.

У мен започна да се надига паника. Отчаяно набрах магазина на Данте.

— Данте, нещо е станало с Ерик, но нямам номера на домашния му телефон и...

— Леле, сукубо. Дай по-спокойно. Започни от началото.

Върнах лентата назад и обясних, че отново съм сънувала и съм се събудила с мисълта за Ерик.

— Може да не е нищо, но след онова удавяне... Не знам. Имаш ли номера на домашния му телефон?

— Да — каза Данте след няколко секунди. — Имам го. Аз... ще проверя и ще ти се обадя.

— Благодаря, Данте. Наистина.

Затворих и тогава сънливия Сет излезе от спалнята.

— Кой е Данте? Да нямаш безплатни минути към Пъкъла?

— Те не обичат да плащат — промърморих, все още притеснена. Лицето на Сет стана сериозно.

— Какво има?

Поколебах се, не защото ме беше страх да му кажа за Данте, а защото не бях сигурна, че искам да го въвличам в това.

— Става въпрос за интрига с безсмъртни — предупредих го аз. — И за висшите работи на вселената.

— Тези неща осмислят живота ми — каза иронично той и се настани в едно кресло. — Разкажи ми.

И му разказах. Той знаеше за първата ми загуба на енергия, но не и за останалото. Не му казах какво сънувам, а само че сънищата изсмукват енергията ми. Споделих и за пророчествата — как се бях събудила една сутрин мокра и как днес не можех да спра да мисля за Ерик. Когато приключих, се втренчих ядосано в мобилния си телефон.

— По дяволите. Защо не се обажда?

— Защо винаги ми казваш всичко в последния момент? — попита Сет. — Това те тормози от доста време. Мислех, че не се е случвало повече.

— Не исках да те притеснявам. И знам как приемаш проблемите с безсмъртните.

— Нещата, които те засягат, които може би те нараняват, не ме притесняват. Тоест... притесняват ме, но не това е въпросът. Тук става въпрос за...

Телефонът звънна.

— Данте? — попитах нетърпеливо. Дори не си направих труда да погледна номера.

Но беше той. Гласът му прозвуча зловещо.

— Трябва да дойдеш. При Ерик.

— В магазина?

— Не, в дома му. Близо е до мястото, където аз живея.

— Какво става?

— Просто ела.

Данте веднага ми продиктува адреса и ме упъти. С една бърза трансформация бях облечена и готова да избягам през вратата на мига. Сет ми каза да почакам и за по-малко от минута (по-бавно от мен, но все пак достатъчно бързо) и той беше готов.

Не се бях замисляла, че Ерик си има свой дом. За мен той просто съществуваше в магазина. Адресът беше на около километър и половина от дома на Данте, в стар, но добре поддържан квартал. Къщата на Ерик беше от типа малки дървени къщурки, обичайни за предградията на Сиатъл; предната градина беше пълна с розови храсти, спящи през зимата. Докато изкачвахме стъпалата, си представих как Ерик се грижи за цветята през лятото.

Данте отвори вратата, преди да успея да почукам. Зачудих се дали ме беше усетил или ни беше видял през прозореца. Не реагира на присъствието на Сет и ни поведе към една от спалните в къщата.

Интериорът не беше променян от доста време. Всъщност повечето мебели бяха в стилове от средата на двайсети век. Кариран диван с груба дамаска. Износен златен велурен фотьойл от седемдесетте. Телевизор, който по всяка вероятност не беше цветен.

Нищо от това обаче не предизвика никаква реакция у мен. Порази ме снимката в рамка на лавицата. На нея се виждаше един много по-млад Ерик (може би на около четирийсет), с по-малко бръчки по тъмната му кожа и без сиво в черната му коса. Той беше прегърнал трийсетгодишна брюнетка с големи сиви очи и усмивка, голяма колкото неговата. Данте ме бутна с лакът, когато спрях, на лицето му имаше странно изражение.

— Хайде.

Ерик лежеше в леглото. За мое облекчение беше жив. До този момент не бях осъзнала колко бях притеснена. Подсъзнанието ми се страхуваше от най-лошото, но бях отказала да пусна страха на повърхността.

Жив или не обаче, той не изглеждаше никак добре. Потеше се и трепереше, очите му бяха ококорени, лицето му беше бледо. Дишаше плитко. Когато ме видя, потръпна, и за части от секундата видях ужас в очите му. После страхът избледня и успя да се усмихне леко.

— Госпожице Кинкейд, простете ми, че не мога да ви посрещна подобаващо.

— Исусе — изстенах и седнах на ръба на леглото. — Какво се е случило? Добре ли си?

— Ще бъда.

Изгледах го изпитателно и се опитах да свържа нещата, които знаех.

— Някой те е нападнал?

Погледът му се отклони към Данте. Данте сви рамене.

— Може и така да се каже — каза Ерик най-накрая. — Но не по начина, по който си мислите.

Данте се облегна на стената, изглеждаше не толкова мрачен, колкото по-рано.

— Не й губи времето с гатанки, старче. Изплюй камъчето.

Ерик присви очи, малко пламъче проблесна в дълбините им. После той се обърна към мен:

— Бях нападнат... психически, не физически. Една жена дойде при мен тази вечер... привидение, не беше човек... беше обвита в енергия. Красива, завладяваща енергия, която струи и от вас понякога. — Приятен начин да опишеш сиянието след секс.

— Имаше ли крила на прилеп и огнени очи? — попитах, спомняйки си закачката на Данте относно митологическото описание на сукубите.

— Страхувам се, че не беше сукуба. Щеше да бъде много полесно. Не, това... според мен... беше Никта.

— Никта... ли каза? — Добре го бях чула, но очаквах да се впусне в описание на онерой, а не на майка им. Това нямаше никакъв смисъл. Едно беше духове на сънищата да се появяват в спалнята и в

сънищата ти. Съвсем различно обаче беше да си имаш работа с чудовищна първична сила на хаоса, участвала в създаването на съвременния свят. Все едно Бог да отскочи при теб да хапне вафли на път за работа. Може би Ерик бълнуваше.

— Никта — потвърди той, несъмнено долавяйки мислите ми. — Самият Хаос. Или, по-точно, самата Нощ.

В ъгъла Данте тихо се засмя.

— Сега вече ни го начукаха.

— Тя е майка на онероите — напомни ми Ерик. — И въпреки че сънищата не са единственото ѝ владение, тя е близко свързана с тях.

— Тогава... — опитах се аз да смея информацията. — Да не искаш да кажеш, че тя е отговорна за всичко, което ми се случва?

— Звучи логично — каза Данте.

Ерик очевидно беше съгласен.

— Тя е свързана с времето и всички безчетни потенциални съдби, които съществуват във вселената. Съдба и време се приближават все повече и повече към хаоса, към ентропията, и тя се храни от това. Опитва се да създаде повече хаос в света, да ни приближи още повече към крайното разпадане. Само че все още е далеч от тази цел и затова извършва малки хаотични деяния.

Нещо не разбрах.

— Сънищата ми и загубата на енергия са „хаотични деяния“?

— Не. — Ерик погледна Данте отново. — Смятаме, че сте неин инструмент. Тъй като тя е свързана с времето и с пространството, тя може да вижда част от бъдещето. Да разкриеш бъдещето на смъртните е най-добрият начин да всееш хаос в този свят. Тези видения са силно завладяващи, ако са предадени по определен начин, и могат да накарат човек да полудее. Този човек ще се вманиачи и ще се опита или да спре виденията, или да промени бъдещето си. А това е безполезно. Бъдещето е предопределено. Ако се опитаме да го променим, просто всичко ще се случи много по-бързо.

— Като историята на Едип — отбеляза Сет. — Опитите на баща му да промени пророчеството всъщност го предизвикват да се случи.

Ерик кимна.

— Точно така.

Вече и аз разбирах.

— Като ченгето, което видяло как застрелват партньора му. И като мъжът, който видял как семейството му забогатява, след като преплува Саунд.

— Така действа Никта. Всичко, което им показва, е истина... но не точно каквато те очакват. Лудостта и разрушението, което причинява, като показва на смъртните бъдещето им, бъдеще, което *те* сами предизвикват, са нещата, с които се храни.

— Но аз къде съм във всичко това? — попитах. — Тя не ми показва бъдещето и не ме кара да правя щуротии.

— Не знаем нищо повече, сукубо — каза Данте. — Ти със сигурност си част от плана. И си й необходима... но нямаме представа защо точно.

— Това е лудост — казах объркано. — Аз съм инструмент на всемогъща първична богиня на хаоса и разрушението.

— Това е малко прекалено — каза Данте весело. — Все пак не работиш за Гугъл или нещо такова.

Сет нежно ме докосна по рамото.

— Може ли да задам един въпрос? Объркан съм, че... Как е възможно чак сега да разбираш, че тази... Никта... съществува? Все пак, ако е толкова могъща, колкото твърдите... Не знам. Защо не се сетихте за нея веднага? Защо досега не са се случвали такива неща?

— Защото е заключена — казах аз. — Или поне трябваше да бъде. Раят и Адът имат други планове за света и не искат тя да им се пречка. Ако наистина е тя, нямам представа как се е измъкнала. Ангелите трябваше да я пазят и ако изобщо някой може да... — ахнах, но ахкането завърши с ръмжене.

Всички ме зяпнаха.

— Какво има? — попита Сет.

— Точно затова са тук! — казах. — Такъв съм идиот! В града има цял полк ангели. Знаех, че търсят нещо, но не и какво. — Това обясняваше и интереса на Винсент към местната преса: той търсеше типични за Никта схеми, които да ги насочат. Беше тръгнал да проследява източника ми на историята за ченгето, но стрелбата по Сет и разкритието, че е нефилим, отвлякоха вниманието на всички ни.

— Да, ама каква работа само вършат... — каза Данте.

Станах от леглото на Ерик.

— Трябва да им кажа какво сме научили. Може би ще знаят какво прави с мен.

— Внимавай — предупреди ме Ерик. — Тя вече подозира... Мисля, че затова ме нападна. Бях тръгнал в тази посока и явно не иска да науча истината.

Изведнъж се сетих нещо.

— Ерик... тя видение ли ти показва?

Той кимна.

— Какво беше то? — Трябва да е било ужасно, каквото и да е било. Очевидно е бил в шок, когато Данте го е намерил.

Ерик ме погледна и за миг видях ужас в очите му, както когато влязох в стаята. После всичко изчезна.

— Няма значение, госпожице Кинкейд. Тя искаше да ме уплаши, да ми попречи да ви помагам... но не успя. Ще стане каквото е писано. — Той видя, че не съм убедена, усмихна ми се отново и посочи вратата. — Не се тревожете за мен. Ще се оправя. Вървете намерете приятелите си ангели, преди да е станало нещо по-лошо.

Прегърнах го набързо и излязох от стаята със Сет и Данте. Още веднъж спрях да разгледам снимката на Ерик и жената. Досега мислех, че Ерик живее в магазина и по същия начин не си бях и представяла, че може да има личен живот. Очевидно това беше глупаво от моя страна. Коя беше тази жена? Съпруга? Любовница? Просто приятел?

До мен Данте протегна ръка на Сет и се представи. Двамата мъже се преценяваха един друг.

— Много съм слушал за теб — каза бодро Данте.

— Аз не бях чувал за теб до тази сутрин — отбеляза Сет. Очите ми още бяха на снимката. Близо до рамката забелязах, че е сгъната.

Не знам какво ме накара да го направя, но взех рамката и извадих снимката. Дясната част беше сгъната, за да скрие третия човек с Ерик и жената. Данте.

Погледнах изненадано. Данте взе снимката и рамката от мен и ги върна както бяха.

— Няма време за това, сукубо.

— Но...

— В момента имаме по-важна работа от собственото ти любопитство.

Хвърлих неспокоен поглед към затворената врата на Ерик. Данте беше прав.

— Мислиш ли, че би могъл да...

Данте въздъхна, отгатвайки въпроса ми.

— Да, сукубо. Ще мина да го видя по-късно днес.

За момент си помислих, че видях нещо на лицето му... сякаш нямаше да го направи, само за да ми угоди. Сякаш може би (*може би*) се притесняваше за Ерик. Беше странно, но и тримата изглеждаха много щастливи на снимката. Най-заклетите врагове обикновено бяха хора, които някога са били приятели. Пъзелът Ерик-Данте ставаше все по-странен и по-странен. Понечих да тръгна, но Данте извика след мен.

— Хей! Сигурно ще успея да ти направя талисман. Вече знаем какво е.

Надежда се надигна у мен при мисълта, че най-накрая ще спя спокойно.

— Наистина ли?

— Ако все още искаш — добави той предпазливо.

Вероятно намекваше за скептицизма ми, който не се беше стопил напълно. Все пак вече знаех кой е моят хищник и отчаяно исках да се защита.

— Определено. Ако и ти смяташ, че ще има полза.

— Поне на теория. Никта не е сред обичайните заподозрени. Ще направя каквото мога.

Закарах Сет до апартамента му, бях нетърпелива да го оставя и да направя някои проучвания.

— Трябва да намеря ангелите — казах му. — Ще ти се обадя по-късно.

— Значи... няма кино довечера?

— Аз... какво? О, по дяволите! — бях забравила за уговорката, която имахме. Той беше купил билети за единствената прожекция на един индийски филм. — Съжалявам... наистина...

— Ами — каза Сет горчиво — предвид факта, че въпросът е на живот и смърт, мисля, че този път мога да ти простя.

— Знаеш ли какво? Заведи Мади. Дължиш й една среща.

Той се усмихна.

— Имам най-добрата приятелка на света, постоянно се опитва да ме пробута на друга жена.

— Говоря сериозно. Тя се чувства нежелана. Мисли, че не я харесваш.

— Много я харесвам. Просто мисля, че е малко шантаво. Ще питам дали Тери иска да дойде. Не ме гледай така — предупреди ме той. — Ще излезем на среща. Но не на кино.

Целунахме се за довиждане и Сет обеща да ми се обади по-късно. Той си замина, а аз тръгнах да търся ангелите.

ГЛАВА 19

Не беше лесно да ги намеря. В апартамента ми нямаше никого, а Винсент не си вдигаше телефона. Отидох с колата до „Избата“ с надеждата, че са седнали да пият още от обяд. Не. Кръчмата беше празна, с изключение на двама редовни посетители на бара.

Ядосах се и се обадох на Хю — реших, че е време да получа помощ от моите собствени източници.

— Джером върна ли се?

— Не — каза импът. — Трябва ли ти?

— Нещо такова.

— Нещо такова?

— Дълга история.

— В центъра съм, имам среща. Искаш ли да обядваме и да ми разкажеш? По-надолу по улицата съм, където живееш. Да се видим у вас и да хапнем.

За пръв път говорех с Хю след скандала със Сет у Питър. Не ми се искаше да го забърквам, но ми се щеше да чуя мнението и на друг безсмъртен. А и идеите ми вече се изчерпваха.

Трябваша му десет минути да дойде, но ми се сториха като цял час.

— Майко мила! — каза Хю, когато влезе и забеляза коледните дървета. — Апартаментът ти е като национален парк.

— Млъкни.

— Говоря сериозно. Трябва да си наемеш горски.

— Стига. Да вървим.

Отидохме в едно заведение надолу по улицата. Настанихме се с храната и аз започнах да обяснявам защо ми трябва Джером. Когато му разказах историята за Никта, безгрижието на Хю изчезна.

— Мамка му — каза той и захапа огромния сандвич. — Май си заслужава да притесниш Джером.

— Къде е той? — попитах. — На поредното обучение?

Хю сви рамене.

— Не съм сигурен. Не каза нищо конкретно. Според Грейс и Хироко имал личен проблем с друг демон и отишъл да се разберат.

— О, господи! — казах. — Не чрез дуел, нали?

— Не знам. Не, надявам се. Лудите кучки изглеждаха много доволни, сигурно се надяват да извлекат някаква полза от ситуацията и да се издигнат. Знаеш какви са. А и... сигурно ще ги потърсиш за помощ, предвид всичко.

Можех... но, ако Джером имаше някакъв проблем, не исках да се замесвам с лейтенантите му и да бъда използвана по някакъв начин. Двете жени демони работеха за него, но нямаше да изпуснат шанса за повишение и когато политически трусове разтърсваха нашия свят, всеки гледаше да използва другия.

— Ще изчакам ангелите — казах. — Ако успея да съхраня енергията си, няма да има проблеми. Не намеря ли Картър и приятелите му за ден-два, ще потърся Грейс и Хироко.

— Мога да му се обадя, ако е наложително — каза Хю.

Усмихнах се на неспокойната нотка гласа му.

— Да, но са те инструктирали да не го притесняваш, каквото и да се случи, нали?

Импът кимна.

— Няма проблеми. Ще изчакам ангелите. Ако се наложи да отида при Грейс и Хироко, те ще решат дали си заслужава да обезпокоим Джером. Искам да кажа... има доказателства, но ако грешим и се окаже, че не е нещо сериозно, Джером ще побеснее, че сме го притеснили заради твърденията на двама смъртни.

— Ще е бесен на всички ни.

— Да. — Безцелно пробивах дупки в сандвича си с клечката за зъби, с която беше сглобен.

— Страх ли те е? — попита Хю. — От Никта?

— Да. Страх ме е. Не ми харесва, че нещо влиза в сънищата ми. Най-вече не и нещо толкова силно. Онзи мъж, Данте, ще се опита да ми направи талисман или нещо такова, за да ме предпази от нея.

Хю изпръхтя.

— Никой смъртен не може да направи такова нещо.

— Той е магьосник. Каза, че може.

— Скъпа, Никта е шибано божество... не, тя е повече от това. Тя е хипербожество. Сила на вселената, която е участвала в сътворението.

Силата ѝ е отслабнала с времето, да, но някакъв дрогиран психясал шарлатанин не може да направи достатъчно силен талисман, за да я отблъсне. Има може би не повече от шепа хора на този свят, които биха могли, а такава огромна сила... — Хю поклати глава. — Не знам. Предвид това, което ми каза, не го виждам.

И аз имах съмнения относно Данте, но засега успях да ги избутам настрана и се надявах на най-доброто. Когато Хю го каза обаче, всичките ми опасения се върнаха.

— Мамка му! — изругах.

Замълчахме и задъвкахме сандвичите си. Навън заваля и гладни клиенти нахълтаха в заведението да се скрият. Хю се загледа в симпатична брюнетка, която поръчваше, после насочи обратно вниманието си към мен.

— Имаш ли представа кога си заминава Нифон?

Намръщих се.

— Когато Тоуни вземе жертва.

Сега Хю се намръщи.

— Но тя взе жертва, нали така?

— Така ли?

— Не знам. Така каза Саймън. Или поне е помислил, че е взела. Каза, че я е видял да танцува и да блести преди две нощи. Това компенсирало донякъде отвратителния ѝ танц.

Преди две нощи...

— Не... това е невъзможно. Видях я някъде по това време и още не беше спала с никого. Енергията ѝ беше толкова малко, че трябваше пак да я целуна. Сгрешил е.

— Може сиянието да е било от целувката — в гласа на Хю се прокрадна надежда. — С език ли беше?

— Не беше голяма целувка. Нямаше блясък. Само колкото да се закрепя.

— Хм. — Той завъртя леда в диетичната си кола. — Явно Саймън е сгрешил. Мислех, че го бива да забелязва такива неща.

И аз така мислех.

— Хю... може да ти прозвучи странно, но според мен Тоуни само се прави на некадърна.

Той искрено се изненада.

— Защо би го правила, мамка му?

— Не знам. Може би, за да помогне на Нифон. Нещо не се връзва. За втори път чувам, че е спала с някого, а малко след това я виждам почти без енергия. Няма начин да я изразходва толкова бързо.

— Може би има твоя проблем.

— Аз имам много проблеми.

— Проблемът ти с Никта. Може би и Тоуни губи енергията си.

Леле. Интересна идея. И защо не? Ако Никта тормозеше една сукуба, защо не и втора? И това би обяснило защо Тоуни толкова бързо губеше енергията си. Освен ако...

— Ако Никта отнема енергията ѝ, това значи, че тя всъщност е *получила* енергия. Тоуни обаче продължава да твърди, че не е правила секс.

— Хм. Слуга на Ада да лъже?! От къде на къде?

— Да, но защо? Нифон рискува да навлече и на двама им една камара неприятности, ако Джером или някой друг разбере. Рисува прекалено много, само за да стои тук и да ме дразни. А ако Адът реши, че Тоуни не си върши работата, ще я привикат.

Хю ме изгледа странно.

— Какво? — попитах. — Защо ме гледаш така?

— Не си прочела книгата, нали?

— Каква книга?

— Наръчника на сукубата.

— Знаеш, че не съм.

— А ти дори получи съкратеното издание — каза той, малко обиден.

— Хю — изръмжах, — за какво става въпрос?

— Става въпрос, че ти като неин ментор носиш отговорност за действията ѝ. Ако не може да вземе жертва, ще привикат теб.

— *Какво?* Това е абсурдно.

— Такива са правилата.

— И какво, ще ме пляснат по ръката, че тя се е провалила?

— Да те пляснат по ръката? Защото си сукуба и не си научила друга сукуба как да прави секс? Това е толкова нелепо, че вероятно никога досега не се е случвало. Не знам какво ще направят. Най-малкото ще получиш мъмрене. Ще те прехвърлят на работа при старша сукуба.

— Аз съм старша сукуба.

Той сви рамене.

— Но ако тя лъже...

— Докажи го.

Потърках очи.

— Това е истинска лудост. Защо Нифон ме мрази толкова? Вече купи душата ми, за бога. Какво още може да иска?

Очаквах да пусне някоя остроумна забележка. Вместо това ми отговори с мълчание. Погледнах Хю.

— Какво? Какво има пък сега? — Той многозначително отклони поглед. — Хю!

— Не знам, Джорджина. — Хю рядко се обръщаше към мен с първото ми име. Обикновено бях „скъпа“ или „сладка“. — Понякога сключваме сделки и всичко изглежда наред, но после нещо се обърква.

— Какво искаш да кажеш?

— Работех с един имп, докато живеех в Далас. Ракел. Тя сключи сделка с един мъж. Той беше побеснял, че жена му го напуснала, защото бил стерилен. Не можел да има деца. — Хю красноречиво описа ситуацията като посочи към долната част на тялото си.

— Знам какво значи „стерилен“, господин Магьосник. Продължавай.

— Та той продаде душата си при условие, че и бившата му също няма да може да има деца. Беше огорчен и очевидно е искал справедливост. Искаше да я накаже така, както тя наказва него. И той продаде душата си, а ние, от своя страна, изпратихме някакво възпаление, което напълно унищожи фалопиевите тръби и утробата ѝ. Не знам. Женски работи. — Трябваше да направя усилие да не завъртя очи. Хю може и да се преструваше, че не разбира от „женски работи“, но през годините на поквара беше учил медицина. Знаеше повече за тези неща и от мен.

— Гадно — казах. — Но уместно от мъжка гледна точка, предполагам.

— Да. Въпросът трябваше да е решен, но нещо се обърква. Или по-скоро, не се обърква. Яйчниците ѝ още работели и тя произвеждала яйцеклетки, макар и да не можела да износи бебе. Тя и новият ѝ съпруг намерили сурогатна майка. Жената дала яйцеклетки, смесили ги с коктейла на мъжлето и сурогатната майка износила бебето. Бум!

— Жената все пак имала дете. — Замислих се. — Леле. Адът победен от науката. Философите от епохата на Просвещението били прави.

Хю се засмя на шегата ми.

— Беше глупаво. Някой, тоест Раquel, трябваше да се сети за този вариант, когато избра да направи дамата стерилна чрез инфекция. Раquel прецака работата. Мъжът отнесе случая си за преразглеждане в Ада и си върна душата заради нарушение на договора.

— Олеле — казах. — Явно е минало добре. Какво прави днес Раquel?

Той се намръщи.

— Мисля, че за нас ще е по-добре да не знаем.

Съгласна бях.

— Но какво общо има това с мен? Такива неща се случват рядко.

— Ами случват се по-често, отколкото си мислиш. В повечето случаи продавачът дори не забелязва, че нещо се е объркало. Но ако дяволът или някой друг овластен научи, съм виждал как преобръщат Рая и Земята, говоря буквално, за да поправят стореното.

— Значи намекваш, че Нифон е тук и играе нечестните си игрички с Тоуни, защото е прецакал нещо при моята покупка?

Хю разпери ръце.

— Нямам представа. Знам само, че ако някой имп се появи и е толкова настоятелен, колкото Нифон, то със сигурност става нещо голямо. Може да не е като ситуацията с Раquel, може да не е нарушение на договора, но има нещо.

— Договорът ми отдавна е изпълнен — промърморих аз. — Всички, които засягаше, вече са мъртви. И да е имало проблем, трябвало е отдавна да го открия.

— Както казах, нямам представа. Може би прибързвам със заключенията.

— Би ли проверил? Можеш ли да погледнеш договора ми?

— Не — отговори Хю още преди да съм задала въпроса си. — Категорично не.

— Но ако е имало някакво условие, за което не съм знаела...

— Да не мислиш, че мога да вляза в архивите на Ада и да извадя договор, с който нямам нищо общо? — възкликна той. — Мамка му.

Ако ме хванат, онова, което направиха с Раquel, ще ми изглежда като повишение.

— Но...

— Не — каза отново той, гласът му беше като камък. — Няма да го обсъждаме повече. Обичам те, скъпа, и ти го знаеш. Чувствам те като сестра и бих направил почти всичко за теб, но не и това. Съжалявам. — Впих поглед в него. И той впи поглед в мен. — Виж, искаш ли един съвет? Отърви се от Нифон. И от Тоуни, ако можеш. Разобличи ги, ако наистина плетат някаква интрига, и Джером ще поеме нещата.

— Джером дори не е тук! По дяволите! Защо ти да не ми помогнеш? Много бързо се намеси в любовния ми живот онази вечер със Сет.

Хю присви очи.

— Това може би беше най-хубавото нещо, което някога съм правил за теб.

— Да не си луд? Сега постоянно мрънка за това, притеснява се, че ще ме нарани и че ще ме направи нещастна.

— Добре — сопна ми се Хю. — Така трябва.

Хвърлих боклука върху подноса и се изправих.

— Довиждане. Благодаря за... хм, няма за какво да ти благодаря.

Хю ме последва до кофата за боклук.

— Държиш се глупаво. Говоря за всичко, което се случва.

— Никога не бих се отнесла с теб по начина, по който ти се отнасяш с мен — казах и изхвърлих подноса си. — Аз съм ти приятел.

— Приятелството няма нищо общо.

— Приятелството има много общо с всичко.

Той постави подноса върху купчината подноси и погледна часовника си.

— Виж, трябва да вървя. Съжалявам, не мога да ти помогна. Ще се видим ли у Питър? — Питър само чакаше да се появи повод за празнуване. Беше организирал коледна вечеря, колкото и странно да беше.

— Не. Ще бъда със Сет. Освен ако не скъса с мен, заради прекрасния ти съвет.

Хю захапа устната си, за да не каже нещо, което вероятно не беше никак ласкателно. Поклати глава, обърна се и си тръгна.

ГЛАВА 20

Не очаквах, че Данте ще се обади толкова скоро. Беше казал, че талисманът срещу Никта не е проста работа и бях предположила, че ще мине доста време, ако изобщо успееше да го направи. Мнението на Хю по въпроса само беше засилил нарастващия ми скептицизъм относно уменията на Данте.

— Готов съм със защитата ти — каза ми Данте по телефона. — Или поне е това, което мога да направя. Ако го искаш, ела го вземи — и затвори.

Отидох с колата до Рейниър Вали; магазинът на Данте беше празен, както винаги.

— Май работата намалява около Коледа, а?

— Всъщност — каза ми той и излезе от задната стаичка — ще се изненадаш какво отчаяние завладява хората по празниците. Ето, хващай.

И той ми подхвърли нещо с размерите на бейзболна топка. Хванах го и малко се разочаровах, когато го разгледах по-отблизо. Приличаше на топка от ракета, беше изплетена от много тънки, тъмни клонки. През процепите видях, че вътре има разни неща. Едното приличаше на камък. Другото приличаше на перо. Топката издрънча, когато я разтърсих.

— Това ли е? — попитах. — Това ще ме предпази от хипер-силно божество на сънищата? Прилича на реквизит от филма „Проклятието Блеър“.

— Няма да я прогони — каза той. — Нищо не може да я прогони. Но ще я накара да се замисли. Това е нещо като... репелент.

— Като лимонената трева?

Той завъртя очи.

— Да, като лимонената трева. Зависи, ако е заредена с енергия, няма да ѝ направи впечатление. Ако обаче е слаба... може и да я спре.

Разгледах топката отново. Не ми се стори нещо особено. Не долових нито сила, нито магия, но не всички предмети имаха аура,

която можех да усетя. В уменията да разчита неодушевените предмети, един смъртен медиум беше много по-добър от един низш безсмъртен. Мълчанието ми явно вече не дразнеше Данте.

— Виж — сопна се той, — не е нужно да го използваш, но ми трябваше много сила, за да го направя, ясно? Би било хубаво да преглътнеш обичайния си сарказъм за пет минути и да ми благодариш.

— *Моят* обичаен сар...

Спрях гневния изблик, който започна да се надига у мен. Данте оглавяваше списъка на циничните ми познати, но и аз не бях Полиана^[1]. Заяждах се с него още от първия път, когато го потърсих за помощ. Сега обаче, докато го гледах, забелязах, че беше блед и изморен. Очите му бяха кървясали. Топката може да не струваше, но той очевидно беше положил усилия да я направи.

— Прав си — казах. — Съжалявам. Благодаря ти. Благодаря за това.

Той вдигна вежди и забелязах колко му беше трудно да се въздържи да не се подиграе с искреността ми. Кимна с глава.

— Няма защо. — И двамата зачакахме другия да каже нещо. Явно не знаехме за какво да говорим, ако не се заяждахме. — Та... намери ли приятелите си ангели?

— Не. Май трябва да изпратя сигнал с прожектор като Батман или нещо такова. И Джером го няма. Хю, той е имп и е мой приятел, и той може да се свърже с него. Но това вероятно ще вбеси Джером, ако грешим — намръщих се, припомняйки си разговора ни в заведението. — Както и да е. В момента аз съм ядосана на Хю, така че не искам помощта му.

Данте се усмихна.

— Мислех, че сукубите са приятели с всички навсякъде. Или е мит като крилата на прилеп и огнените очи?

— Държи се като задник със Сет.

Данте ме погледна в очакване. Въздъгнах.

— Според него връзката ни е загуба на време. Но не заради проблема със секса, а защото мисли, че Сет ще ме нарани.

— Много алтруистично за един имп. Предвид обаче съмнителния ти морал, започвам да си мисля, че можем да очакваме всичко от вас — той направи няколко крачки към мен и игриво ме закачи по носа. — Ами ти? Мислиш ли, че ще те нарани?

— Не. И да мислех, това си е моя работа. Хю не трябва да се притеснява. И не трябва да кара и Сет да се притеснява.

— Не се разстройвай, че някой мисли за теб. Това значи, че те обича. Ако и нас имаше кой да ни обича, щеше да има много по-малко болка на този свят.

Не очаквах от Данте да каже нещо такова.

— Може би, но това ненужно изнервя още повече обстановката.

Той се подсмихна и хвана ръката ми. Обърна я и погледна дланта ми.

— Не си подреждала линиите на ръката си специално за това тяло, нали? — попита той.

Кимнах.

— Би ли трансформирала оригиналната си длан?

— За да ми гледаш на ръка? Мислех, че това са глупости.

— Невинаги.

Чаках да каже още нещо, но той замълча. Сивите му очи бяха сериозни и замислени, когато срещнаха моите. Нещо в тях ме застави, макар и много неохотно, да трансформирам ръцете си такива, каквито бяха по рождение. Не бях носила истинското си тяло, откакто бях станала сукуба, и тази малка промяна ми се стори чудовищна. Мразех тази си форма. Макар и рождените ми ръце да не бяха огромни, бяха големи за пропорциите на дребната ми фигура и ми се сториха странни и неподходящи.

Данте хвана ръцете ми и започна да мести поглед от едната към другата длан. След само няколко секунди изсумтя и ги пусна.

— Изненада, изненада.

Трансформирах ги в обичайната им форма.

— Какво? — попитах.

— С дясната ли си служиш?

— Да.

Той посочи към лявата ръка.

— Тези линии показват вродените ти качества — наследствените ти умения. Дясната е ръката, която разкрива колко ще израснеш и дали ще промениш вродените си заложби. Природа и възпитание.

— И?

— Линиите на двете ти ръце са еднакви. Линията на сърцето е в горната част на дланта, което значи, че си емоционална и страстна. И

тук никакви изненади. Но линията е раздробена на милиони парченца. Накъсана и начупена. — Той докосна лявата ми ръка. — Родена си да страдаш. — Докосна дясната ми ръка. — И това ще се повтаря отново и отново. Ти не учиш. Ти не се променяш.

— Ако съм *родена* да страдам, каква е връзката с ученето и промяната? Това не е ли предопределено? — Не ми хареса неодобрителната нотка в гласа му, сякаш бях виновна, че дланите ми са такива.

— Не започвай — каза той. — Не съм философ и не искам да влизам в спор какво е предопределено и какво можеш да промениш с волята си. А и гледането на ръка е пълна глупост.

— Да — казах сухо. — И аз така знам.

За моя изненада Данте ме прегърна и ме придърпа по-близо в нещо като прегръдка.

— Внимавай, сукубо. Забъркала си се в много опасни неща. На всички фронтове. И аз не искам да страдаш.

Не се дръпнах и отпуснах глава на гърдите му.

— Кога стана толкова мил? Още ли се опитваш да ме вкараш в леглото си?

— Винаги ще се опитвам да те вкарам в леглото си — и той ме целуна по челото, по носа и после по устните. — Но те харесвам. Просто внимавай.

След това се прибрах с колата въщи, малко изненадана от необичайното държание на Данте. Мислех си за него и пристигнах в Куин Ан, без да усетя. Нито Винсент, нито ангелите бяха в апартамента ми и реших да отскоча до книжарницата. Днес имах почивен ден, но знаех, че работата е много и все можех да помогна с нещо. Трябваше да се разсея.

Точно преди да затворим, Сет се обади на мобилния ми и попита дали мога да го взема от къщата на брат му. С Тери били на кино. Тъй като обаче Сет беше оставил колата си в Куин Ан, а Тери го беше взел от тях, сега някой трябваше да го върне. Довърших каквото бях започнала в офиса и си тръгнах.

Когато пристигнах, Тери и Андрея ме посрещнаха топло и ми напомниха отново за коледната вечеря, макар да бях обещала да отида преди много време. Те гледаха на връзката ни със Сет като на нетрайно и крехко нещо (каквото си и беше) и се чувстваха задължени да

направят каквото могат, за да я запазят. Както винаги, момичетата много ми се зарадваха и ме затрупаха с въпроси и приказки.

Всички, с изключение на Кайла. Очевидно ѝ бяха разрешили да остане до късно. Всъщност мълчанието ѝ не беше изненадващо. С изключение на неочаквания ни разговор онази вечер, тя почти никога не говореше. Обикновено обаче идваше заедно с другите момичета да ме поздрави. Тази вечер тя остана на дивана и ме наблюдаваше сериозно. Когато Сет стана да си ходи, се откъснах от момичетата и отидох при Кайла.

— Здравсти — казах и седнах до нея. — Как...?

Не я бях докоснала, но Кайла се дръпна от мен, сякаш я опарих. Тръгна назад, смъкна се от дивана и изчезна от стаята. Чухме малките ѝ крачета по стълбите, докато бягаше към стаята си.

Изненадано погледнах другите.

— Какво направих?

— Нямам представа — каза озадачена Андрея. — Беше добре цяла вечер.

— Нещо я е прихванало — каза Тери. — С децата никога не се знае. *Особено* с момичетата. — Той разбърка косата на Кендъл и тя изпищя.

Всички бързо забравиха за Кайла и продължиха да се сбогуват със Сет и мен. Аз обаче им отговорях с половин уста. Кайла винаги се радваше да ме види, а последния път ми засвидетелства специално доверие. Този вечер ме беше погледнала с ужас. Защо? Просто не беше в настроение? Или у мен имаше нещо на някакво друго ниво, което не можех да забележа?

Точно преди да тръгнем, попитах дали мога да кажа на Кайла довиждане и да поговоря с нея. Качих се горе и я открих свита на кълбо в ъгъла на леглото, стиснала еднорога. Очите ѝ се разшириха от ужас, когато ме видя, и аз спрях до вратата.

— Здравсти — казах. — Добре ли си?

Тя не отговори, само ококори още повече очи.

— Няма да идвам по-близо. Обещавам. Но, моля те... кажи ми. Какво виждаш? Защо се страхуваш от мен?

За миг реших, че няма да ми отговори. После, най-накрая, тя промълви толкова тихо, че едва я чух.

— Ти си лоша — прошепна тя. — Защо си толкова лоша?

Не това очаквах. Мислех, че ще ми каже, че нещо зловещо виси над главата ми. Нещо в думите на Кайла накара стомаха ми да се свие. Знаех, че съм лоша, това беше част от значението на „слуга на Ада“. Живеех ден за ден с неизменното задължение да съблазнявам и покварявам мъже. Някак си обаче, когато малката каза, че съм „лоша“, това ми се стори най-жестоката и скверна обида. Без да ѝ кажа каквото и да е друго, тръгнах надолу по стълбите.

Докато карах Сет към къщи, му разказах последните новини за ангелите и липсата, на какъвто и да е напредък.

— Някакво създание те преследва, а ти си решила да отидеш на работа? — прозвуча едновременно развеселен и ядосан. — Можеше да дойдеш на кино с мен.

— О! — Почувствах се глупаво. — Не исках да прекъсвам братската ви среща.

— И — добави той — си забравила.

— Теб никога не те забравям — отсякох, — но нещо се разсеях.

— Странно как това извинение не минава, когато ролите ни са разменени...

Отново нямаше никого, когато влязохме в апартамента ми. Оставих палтото си и талисмана на Данте в спалнята и отидох да седна на дивана при Сет.

— Мразя да чакам — казах му. — Защо все така се случва? В живота ми настъпва някаква голяма свръхестествена криза, а аз трябва да стоя мирно и да се чувствам безполезна. Винаги завися от някого друго.

— Не е вярно — каза той, преплитайки пръсти с моите. — Ти си прекрасна и способна, но не можеш да правиш всичко.

— Иска ми се да можех да правя и друго, освен да се трансформирам и да изглеждам добре. Иска ми се да можех... не знам. Да изстрелвам лазерни лъчи от пръстите си или нещо такова.

— Това би ли спряло Никта?

— Не, но щеше да е много яко.

— Аз пък винаги съм искал да владя студа.

— Леда?

— Да. — Сет театрално махна към масата за кафе — ако ще говорим за сили на супергерой. Ако владеех студа, можех да махна с ръка и изведнъж цялото това щеше да се покрие с лед.

— Не със студ?

— Същото е.

— И как владееенето на студа или леда щеше да помогне в борбата с престъпността?

— Е, не знам как точно. Но би било страхотно.

Засмях се и се сгуших до Сет, вече поуспокоена. Така вече можех да чакам.

— Гладен ли си? — попитах. — Ясмин и Винсент си играха на „Велики готвачи“ в апартамента ми.

Отидохме в кухнята и открихме, че е заредена с повече храна, отколкото съм имала, откакто се нанесох. Отвих една чиния — вътре имаше парчета прясно опечен сладкиш с маслено тесто. Сет посочи хладилника.

— Ако вътре има ягоди, значи Бог съществува.

Отворих вратата и надникнах.

— Пригответи се за религиозно изживяване — казах му и извадих купа с нарязани и посипани със захар ягоди. С другата ръка извадих голяма купа, покрита с фолио. — И домашна бита сметана.

— Алелуя! — каза той.

Отрупахме чиниите с парчета сладкиш и ягоди и изведнъж съществата от сънищата ми се сториха откровено смешни. Махнах фолиото от битата сметана и Сет бързо пъкна пръст в купата.

— Дивак — скарах му се аз.

— Божествено — отвърна ми той и облиза сметаната.

Пъкна отново пръст в купата и ми предложи да го оближа.

Наведох се и прокарах език по върха му. Сладост изпълни устата ми.

— Ммм — казах, затваряйки очи.

— Ммм — каза Сет.

Отворих очи.

— За сметаната ли говориш?

— Не точно.

— За това ли говориш?

Все още имаше сметана по пръста му. Аз го поех в уста и го засмуках нежно, обирайки остатъците от сметана и погалвайки кожата му с език. Когато приключих, той изпусна въздуха си.

— Благодаря за почистването.

— Чистотата ни приближава до Бог, така казват.

— Май остана малко сметана — отвърна ми той.

— Наистина? — попитах. — Къде?

Той загреба още сметана от купата.

— Ето тук.

Облизах и нея, смучейки и целувайки всичките му пръсти, не само виновника. Накрая обърнах ръката му и я целунах отгоре.

— Готово. Блести от чистота.

Сет поклати глава.

— О, не.

— Какво?

— Сега има по теб.

— Така ли? Къде?

Той взе още сметана и изцапа устните, брадичката и врата ми.

— Навсякъде — каза той.

Преди да успея да отговоря, устата му беше на врата ми, ближеше и целуваше толкова чувствено, колкото аз пръстите му. Беше толкова еротично, че се изненадах. А такива неща рядко се случваха точно на мен. Инстинктивно приближих тяло до неговото, устните му не спираха да се движат. Усещах как езикът му, топъл и изненадващо умел, обира всяка капка сметана по гърлото ми, после се плъзна по брадичката и спря на устните ми.

Целунахме се страстно, десертът (и добрите обноски) беше забравен на мига. Усетих как устните му идеално паснаха върху моите. Бях опряла гръб на плота и Сет притисна тяло към моето, беше ме хванал в капан. Когато най-накрая прекъснах целувката, едва можех да дишам.

— Леле — казах, с широко отворени очи. — Ето затова не готвя. Така стават белите.

Сет, все още притиснат към мен, погледна наляво и после надясно. От огнения, див поглед в очите му, ме побиха тръпки.

— Не виждам никакви бели.

— Още няма — признах, — но знаеш какво ще се случи.

Той сви рамене.

— Да. Но *в момента* нищо лошо не се е случило.

— Ще се случи ако... мммпф.

Сет ме целуна отново и този път ръцете му обвиха талията ми и ме придърпаха още по-близо. Аз също го прегърнах през врата и вдигнах нагоре глава, за да получа повече от целувката. Беше секси, беше опасно, беше невероятно и не можех да се наситя. Знаех обаче, че много бързо *трябва* да се наситя. Тъкмо се зачудих как да спра, когато Сет се дръпна.

— Ха — подразних го. — Явно се осъзна.

Сет се усмихна и сърцето ми запрепуска, отбелязвайки контраста между животинското желание и типичното спокойно изражение на лицето му.

— Не съм — каза той. — Да видим докъде можем да стигнем.

— Вече знаем — изтъкнах. — Проверявали сме.

Това не беше съвсем вярно. Досега не бяхме засичали или нещо такова, но бяхме придобили усет колко дълга и колко дълбока *трябва* да е една целувка и кога *трябва* да я прекъснем.

Той поклати глава.

— Не говоря за целувките. А за това.

Бях с черен потник и червена жилетка отгоре. Сет се протегна, разкопча трите големи копчета на жилетката и я съблече. Пусна я да падне на пода и постави длани отстрани на ръцете ми; усетих топлите му пръсти върху голата си кожа. Той ме погледна с очакване.

— Проверяваме колко бързо можеш да ме съблечеш? — попитах.

— Грешен отговор. Невинаги ти си важната.

Дръпна ръце, хвана края на тениската си с капитан Крънч и я издърпа над главата си. Притегли ме към гърдите си още преди тениската да е паднала на пода и изведнъж лицето ми се озова до златната ароматна кожа на Сет. Много плът. Устоях на желанието да започна да целувам гърдите му и тогава погледнах нагоре към лицето му и се опитах думите ми да прозвучат небрежно.

— Това нещо като гол покер ли е? Само че... без да участват карти?

— Това, Тетида — каза той, хващайки ръба на потника ми — е тест. Тест докъде можем да стигнем по всички параграфи. *Не* само с целуването.

Трябваше да го спра, но усещането от ръцете му навсякъде по тялото ми беше прекалено опияняващо. Потникът беше вдигнат над главата ми и се присъедини към другите дрехи на кухненския под.

Засмях се.

— Та... знаем до каква степен можем да се целуваме. Искаш да видиш колко голи можем да бъдем?

— Да — каза той. Опитваше се да запази сериозния си вид. — Това е научен експеримент.

— На мен ми се струва, че ме събличаш.

— Това е част от експеримента. Знаем докъде ни е позволено да се целуваме. Но можем ли да се целуваме голи? Колко време можем да се целуваме голи? Същото ли е?

— Аз не...

Той отново ме прекъсна с целувка и цялото ми тяло потръпна, когато гърдите ми се отриха в неговите. Нямахше нищо между нас, само кожа върху кожа, и беше невероятно. Това плюс целувката ме накара да се почувствам замаяна.

И така, експериментът на Сет продължи. Той махна поредните части от облеклото ни с едно движение. После понечи да ме целуне, но спря да огледа резултата. Когато и двамата бяхме съвсем голи, отстъпи и се възхити на тялото ми, лицето му беше ликуващо и самодоволно.

— Не мисля, че се прояви същността на сукубата — каза той.

— О, прояви се, повярвай ми — казах, изведнъж изнервена. Всеки един сантиметър от мен искаше да бъде докосван и гален. И опустошаван. Кожата ми гореше. И гладът вътре в мен (инстинктът, който ме караше да се храня с човешка енергия) бушуваше, осъзнал колко близо сме до вечерята. Всичко започна като забавна игра, но сега осъзнах колко опасна е станала. — Това обаче има по-малко общо с голотата, отколкото с целуването. Помниш ли онзи път, когато в леглото започнахме да се натискаме? Тогава взех част от енергията ти, а бяхме облечени. Ако продължиш или започнеш да правиш нещо с други части от телата ни, играта ще свърши. — Отдръпнах се и се протегнах за дрехите си. — Тази вечер обаче постигнахме добър научен напредък, признавам.

Сет ме хвана за китката, преди да успея да вдигна дрехата. Дръпна ме отново към себе си.

— Само още малко. Само да проверим. — Той беше все така настоятелен, цялото му тяло излъчваше възбуда. И преди го бях виждала такъв, но никога чак толкова.

— Какво още остана? — попитах.

— Само още една целувка — каза той, преструвайки се на невинен. — На... раздяла.

— Мили боже!

— Една целувка, Тетида. Само една.

Поколебах се, после кимнах.

— Добре. Хубаво. Но аз съм отгоре и не си мисли, че ще ти се размине.

— Разбрано.

Поне така си помислих, че казва, защото го промърмори докато устата му притискаше моята. Притисна ме отново към плота, ръката му се премести към дупето ми, надолу по задната част на бедрото ми. Бяхме толкова близо. Толкова, толкова близо. За пръв път бяхме толкова близо, толкова голи. Определено за пръв път бяхме голи и се целувахме. Почувствах се жива, цялата горях. Копнеех за него и като сукуба, и като влюбена жена. Можех да го усетя, усещах колко е твърд и колко силно ме желае. Собственото ми тяло отговори, като леко се притисна още по-близо и се отри в него. Ръката му на задната част на бедрото ми се стегна и вдигна нагоре крака ми. Едва успя да го постави на ханша си, когато го... усетих.

Него.

Животът на Сет. По-сладък от целувката, по-сладък от битата сметана. Той се изля у мен чист и светъл, не можеше да се сравни с нищо друго, което бях опитвала (е, само с *последния* път, когато го бях откраднала от него). Щях да изстена, ако устата ми не беше прекалено заета.

Осъзнах се и направих каквото мога, за да се освободя. Това не беше достатъчно и успях само леко да плъзна встрани уста от неговата. Той се премести по-надолу и започна да целува врата ми. Енергията не спря.

— Сет. *Сет*. Това беше. Дотук можем да стигнем.

Очите му, пълни с толкова копнеж и страст, задържаха моите.

— Моля те, Джорджина... толкова сме близо... само веднъж...

Бяхме толкова близо. Прекалено близо.

— Не. — Натиснах с длани гърдите му. — Сет, спри. — Бутнах го силно. — *Спри!* — Освободих се внезапно и залитнах няколко крачки назад, ръката ми улови плота за опора. Прехвърлянето на енергия прекъсна незабавно.

Той протегна ръка да ме подкрепи, но бях застанала прекалено далеч.

— Ти... добре ли си? — попита той.

— Добре съм. Но ти не си. Получих малко... малко от твоята енергия.

— Това не е нищо.

— Не и за мен — казах, все още на разстояние.

— Тази енергия не е *твоя* — изтъкна той. В очите му все още имаше огън и глад. — Моя е. И мисля, че си заслужава. — Той направи крачка напред. — И мисля, че си заслужава да загубя и още.

Протегнах ръка с дланта напред.

— Спри. Не се приближавай. Не ти вярвам.

Изречението му вече не беше толкова възбудено, по-скоро объркано.

— Ти... не ми вярваш? Не съм си мислил, че някога ще кажеш такова нещо.

— Не това имах предвид. Не съвсем. Искам да кажа... не знам. Едва ли ще ме изнасилиш или нещо такова, но ти си... хм, убедителен. А и напоследък не си на себе си. Откакто те простреляха. Станал си... не знам. Авантюрист. Сякаш преживяваш криза на средната възраст.

— Преживявам житейска криза, Тетида. Не искам да съм от онези хора, които на смъртния си одър осъзнават, че не са живели. Не можеш ли да го разбереш? Окуражаваш Мади да прави вълнуващи неща, а още се опитваш да защитаваш мен?

— Това е... различно.

— Защо? — попита той. — Защо тя да може да рискува, а аз не?

— Защото има голяма разлика между това да катериш скали и да спиш с някой, който ще отнеме години от живота ти. Колко време ще продължи тази криза? Винаги си казвал, че при нас сексът не е най-важен.

— Така е — каза той упорито. — Изобщо не е най-важен. Обичам те поради... толкова други причини. Повече, отколкото дори мога да опиша с думи. Но не искам да умра, без да съм те докосвал. Без да съм те докосвал наистина.

Зяпнах. Беше сериозен. Как можеше да каже, че не иска да умре, без да ме е докосвал, а като ме докоснеше, щеше само още повече да се приближи към смъртта?

— Казваш го, защото отдавна не си правил секс — обвиних го аз. — Превъзбуден си и не мислиш трезво.

— Възбуден съм — съгласи се той — от теб. От жената, която обичам. — Той направи още една крачка към мен, но все още беше далеч и не можехме да се докоснем. — Искам те, Джорджина. Толкова много, че това ме убива. Знам, че и ти ме искаш. Защо се страхуваме от нещо, което никога не сме опитвали? Ще ми се отрази, да. Но да продължаваме години наред... без да сме разбрали... — той поклати глава и въздъхна. — Моля те, Джорджина. Само веднъж. Нека бъдем заедно, *наистина* заедно.

Преглътнах. Беше толкова сериозен. Толкова сладък. Толкова секси. И, боже помогни, думите му ми се сториха логични. Спокойният начин, по който говореше, почти ме накара да повярвам, че няма значение, че ако се предам и позволя телата ни да се съединят, загубата ще е малка и незначителна. Погледнах го в очите и се опитах да убедя сама себе си, че е разумно, спомних си какво Картър и другите бяха казали. Това беше избор, който Сет трябваше да направи, не трябваше аз да се притеснявам.

Но, разбира се, аз се притеснявах.

— Не — отсякох. — Не мога. Моля те, Сет. Не го прави. Не ме гледай така. И аз те обичам толкова, толкова много. Но не можем да го направим. Повярвай ми, имаш нужда да правиш секс. Върви и намери някого, когото и да е. Няма значение. Не ми пука. Това ще реши проблема и на двамата ще ни е по-лесно да продължим.

— Пука ти — каза той със смъртоносно спокоен глас. — Казваш, че не ти пука, но не е вярно.

— Не и ако така ще останеш невредим.

— Това не е важно.

— По дяволите! Важно е! — изкрещях аз и се хвърлих напред. Ударих го с юмруци (леко) по гърдите и всички чувства, които се бяха насъбрали в мен по време на спора ни, изведнъж се отприщиха. — Не разбираш ли? Трябва да те пазя! Ако нещо ти се случи, ако аз съм виновна, че нещо ти се е случило, това ще ме убие. **ТОВА ЩЕ МЕ УБИЕ.** Няма да го понеса. Няма да понеса, ако нещо ти се случи. Това ще ме убие!

Спрях да крещя и срещнах погледа на Сет. Никой не каза нищо. Той гледаше надолу към мен и аз знаех какво си мисли. Защото аз

мислех абсолютно същото. Току-що бях повторила на глас думите на Хю, нещото, за което Сет се притесняваше. Когато избухнах, бях нарушила баланса. Вече проблемът не беше, че Сет ще бъде наранен. А че аз ще бъда наранена.

Внимателно, той се протегна и хвана китките ми. Махна ръцете ми от гърдите си и ме пусна. Направи крачка назад, все така, без да каже дума, вдигна дрехите си и започна да се облича. Аз стоях на място, гола и неподвижна.

— Сет... — казах аз бавно, — не това имах предвид.

— Няма проблеми, Тетида — каза той и закопча панталона си, без да ме погледне. — Разбирам. Съжалявам. Съжалявам, че прекалих.

— Не, не... това не е...

— Няма проблеми — повтори той. Гласът му беше толкова, толкова безизразен. Толкова, толкова равен. Не звучеше естествено. — Наистина. Трябва обаче да тръгвам. Така е най-добре и за двама ни. Бог знае, имаш достатъчно проблеми, не ти трябва да се тревожиш и за мен.

Усетих, че сълзи започнаха да се пълнят в очите ми.

— Не исках да кажа...

— Знам какво искаше да кажеш — каза той. Оправи тениската си и ме погледна. — Но, наистина... трябва да вървя. Ще говорим... не знам. Ще говорим по-късно. — Той протегна ръка, сякаш за да докосне бузата ми, но я пусна да падне. С още една въздишка каза довиждане и си тръгна.

Аз стоях, точно където бях, без да мърдам. По сърцето ми сякаш току-що бяха разляли киселина. То гореше и кървеше. Накрая, най-накрая и останалата част от мен рухна. Краката ми поддадоха и се срутих на пода. Той беше студен и твърд под голата ми кожа. Придърпах колене и зарових лице в тях, питайки се какво направих. Част от мен крещеше да го последвам, да го моля да се върне, да му кажа, че можем да правим любов и да имаме всичко, което винаги сме искали. Друга част (отчасти заради разума ми, отчасти заради гордостта ми) ме задържаше.

Същата тази част ме беше спряла да не тръгна след Андрю онзи ден в градината, след като се скарахме за Черната Смърт. Бях го оставила да си отиде, да се махне от пътя ми и после го избягвах. Когато чумата най-накрая дойде в нашия град, епископът беше един от

първите, които избягаха. Аз заминах с него и домакинството му. Също като в „Маската на червената смърт“, нямаше къде да се скрием от болестта. Все пак някои места бяха по-безопасни от други и епископът се погрижи да отидем на такова място. Той оцеля.

Месеците минаваха и до нас постепенно стигнаха разкази и слухове за града, в който бяхме живели. Дотогава вече ми беше писнало от Джефри и бях решила, че е време да продължа. Бях получила разрешение от архидемона ми да бъда прехвърлена във Флоренция. Една нощ се измъкнах от къщата на Джефри и поех на дълъг път. Старият ми град ми беше по път и седмица по-късно минах през него.

Град, през който е минала чумата, не изглеждала така, както съвременните хора си го представяха. По улиците нямаше купчини тела или нещо такова. Невинаги. Все пак Европа беше преживяла Черната Смърт и цивилизацията съществуваше и в най-тежките моменти. Земеделието вървеше, още се строяха къщи, още се раждаха бебета.

Градът обаче ми се стори по-тих и по-меланхоличен, отколкото когато живях там. Андрю не беше в църквата, когато отидох, и старецът, който се грижеше за земята, ми каза, че отишъл да помага на енориашите в един от по-бедните квартали.

Намерих го там, в дома на един пивовар. Пивоварът имаше голямо семейство (осем деца) и живееше с двамата си братя. Къщата беше малка, претъпкана и мръсна. Всички бяха болни, с изключение на жената на пивовара, която уморено се опитваше да помогне на Андрю в грижите за семейството ѝ.

— Сесили? — попита той учудено, когато ме видя. Беше коленичил до едно момче тийнейджър. Нещо вътре в гърдите ми разцъфна от радост и облекчение. Андрю беше жив. Беше останал, беше се борил с болестта и беше победил.

Приблжих се до него и коленичих. Жената даваше вода на малко момиче и ме погледна неспокойно. Дрехите ми не бяха копринени, но личеше, че принадлежа на друга прослойка и тя не знаеше как да се държи с мен.

— Ти си жив — въздъхнах. — Толкова се притеснявах. Притеснявах се, че повече няма да те видя.

Той се усмихна с онази негова нежна усмивка и аз забелязах новите бръчки около очите му.

— Бог не е искал още да ни разделя — каза той.

Погледнах момчето. Бях решила, че Андрю го храни или нещо такова, но тогава осъзнах, че му дава последно причастие. Момчето беше без риза и можех да видя по врата и мишниците му прословутите черни гнойни подутини, от които чумата беше получила името си. Чумата обикновено постигаше своето за около седмица, но от изпитият му вид човек би си помислил, че е на смъртно легло от години. Очите му трескаво блестяха и не знаех дали изобщо забеляза присъствието ми.

В гърлото ми се надигна жлъч и отклоних поглед. Изправих се и казах на Андрю:

— Ще те оставя... ще те оставя да довършиш и ще изчакам отвън. — Излязох от къщата навън, където беше топло и нищо не умираше.

Малко по-късно Андрю ме намери. Не попитах дали момчето още е живо. Вместо това казах:

— Колко от болните оживяват? От онези, при които си бил, и за които си рискувал живота си. Колко от тях са оживели?

Той сви рамене.

— Три четвърти. Понякога половината, ако са много млади или много стари.

— Половината — повторих равно. — Това не е много хубаво.

— Ако и един човек оцелее, благодарение на мен, би било много хубаво.

Погледнах увереното му спокойно лице и въздъхнах.

— Ти си адски непоправим.

Той се усмихна. Аз пак въздъхнах.

— С какво мога да помогна?

Усмивката му изчезна.

— Не се шегувай, Сесили.

— Не се шегувам. Кажете ми какво да правя.

И така се озовах в ролята на медицинска сестра в малък град в провинцията на Англия. Честно казано човек нямаше какво да направи, за да победи чумата. Само най-общите неща — да поддържа хигиената на болните и да им даваме храна и вода,

колкото можеха да поемат. Останалото зависеше от имунната им система и (ако можеше да се вярва на Андрю) божията воля. Когато пациентите ми преминаваха точката, от която нямаше връщане назад, обикновено спирах да помагам. Не можех да ги гледам и ги оставях на Андрю и молитвите му.

Случваше се обаче, някои хора да оздравеят, хора, за които се бях грижила аз; тогава сякаш почти започвах да вярвам, че се е намесила по-висша сила. Поне така мислех, докато Андрю не се разболя.

Всичко започна с треска и болки, но и двамата знаехме какво значи това. Той не обърна внимание и продължи да работи, докато симптомите започнаха да се трупат. Накрая не можеше да се бори повече. Зарязах другите си пациенти и се посветих изцяло на него.

— Трябва да помагаш на другите — каза ми той един ден. Кожата му беше розова и на петна, черни подутини бяха започнали да се появяват около лимфните му възли. Въпреки болестта и умората, той все още ми се струваше красив. — Не се тревожи за мен.

— Трябва да се тревожи за теб. Никой друг не го прави. — Това беше вярно. Андрю беше помогнал на толкова хора, а никой не дойде при него, въпреки че оздравелите не се разболяваха повече.

— Това няма значение — каза Андрю със слаб глас. — Доволен съм, че те са живи.

— И ти ще оживееш — казах упорито, въпреки че симптомите започваха да сочат друго. — Трябва да оцелееш, за да продължиш да вършиш глупавите си добри дела.

Той успя да се усмихне.

— Надявам се, но мисля, че времето ми на този свят е на привършване. Ти обаче... — той ме погледна, наистина ме погледна, и аз се изненадах от любовта, която се изписа на лицето му. Знаех, че го привличам, но не очаквах такива дълбоки чувства. — Ти, Сесили... няма да се разболееш. Ще продължиш, силна и здрава, и красива. Усецам го. Бог те обича.

— Не — казах тъжно. — Бог ме мрази. Точно затова ме оставя да живея.

— Бог ни праща изпитания, с които знае, че ще се справим. Ето, вземи това. — Той докосна златния кръст около врата си, но беше прекалено слаб, за да го свали. — Вземи го, когато си замина.

— Не, Андрю, ти няма...

— Вземи го — повтори той, толкова твърдо, колкото можа. — Вземи го и когато го погледнеш, си спомняй, че Бог те обича и знае, че няма нещастие, което да не можеш да понесеш. Ти си силна. Ще издържиш.

Горещи сълзи се изляха по бузите ми.

— Не трябваше да го правиш — казах му. — Не трябваше да им помагаш. Щеше да живееш, ако не го беше направил.

Той поклати глава.

— Да, но тогава нямаше да мога да живея със себе си.

Андрю умря няколко дни по-късно. Останах до него до края, но всеки миг беше агония. Мразех да гледам това, което беше станало с него и бях по-убедена от всякога, че няма добра сила, която да се грижи за хората.

Той умря спокойно и тихо, както и живя. Друг свещеник дойде да му даде последно причастие, когато моментът настъпи, и последните съзнателни мигове на Андрю отразяваха надежда и категорична вяра в отвъдното. Останах, за да съм сигурна, че погребението ще бъде уредено, не че имаше фанфари и прочее. В онези дни нямаше бдения и погребални домове, поне не за хора като него.

Малко след това напуснах Англия и отидох на континента и не след дълго болката от смъртта му започна да приема нова форма. О, той още ми липсваше — все още горях и болеше, сякаш бяха откъснали част от мен. Освен това обаче чувството ми на вина създаде своя собствена болка. Имах чувството, че можех да се погрижа и по-добре за него. Че е трябвало да настоявам да тръгне с мен, когато чумата дойде. Или че е трябвало да помагам много повече в грижите за болните и така да го предпазя от човека, който го беше заразил.

Флоренция беше красив град, пред прага на Ренесанса, когато пристигнах. И въпреки че живеях сред великолепието и изкуството, смъртта на Андрю ме преследваше години наред, а болката от вината и загубата му дълбаеше сърцето ми. Тя така и не отшумя напълно, но все пак намаля — просто ми трябваше много, много дълго време. Както Хю каза, да живееш дълго просто означава, че имаш повече време да жалиш.

[1] Полиана е главната героиня в едноименната книга на Елеонор Портър. Името на героинята става нарицателно за човек, който винаги

успява да намери нещо хубаво във всяка ситуация. — Бел.прев. [↑](#)

ГЛАВА 21

Пет минути след като Сет си тръгна, осъзнах, че съм допуснала грешка. Не задето му отказах, това беше правилно. Но не трябваше да му позволявам да си тръгне. Не така трябваше да приключи един скандал.

Все още бях ядосана, че Андрю умря, защото помагаше на другите. Още ме болеше от загубата му. До ден-дневен вярвах, че позицията ми в градината беше правилна, но въпреки това съжалявах, че после си тръгнах. Гняв и гордост бяха застанали между нас, разделиха ни и за малко да стане прекалено късно. Макар и да не бяхме на едно мнение, не трябваше да се разделяме. Трябваше да говоря с него и да се опитам да намеря компромис.

Не исках скандалът със Сет да засили още повече мълчанието и объркването помежду ни. Не исках да губя още мигове от времето, което ни оставаше заедно. Трябваше да оправя нещата. Реших, грабнах палтото и чантата си и тръгнах към вратата след него.

Къде вървах, къде тичах по пътя към книжарницата. Там той беше оставил колата си, но сега я нямаше. Бях го изпуснала. Гледах втренчено в празното място няколко секунди и влязох в книжарницата. Най-накрая бях купила глупавия подарък за Коледа на Картър и порано го бях оставила в офиса. Когато обаче влязох и натъпках подаръка в чантата си, открих, че нямам силите да изляза. Вместо това потънах в стола си и зарових лице в ръцете си. Как можахме така да объркаме нещата със Сет? Наистина ли стрелбата беше променила толкова начина, по който възприемаше живота? Щеше ли това така или иначе да се случи?

Аурата на Ясмин изведнъж изпълни стаята и вдигнах глава точно навреме, за да видя как тя и Винсент се материализираха пред мен. На мига забравих за Сет.

— Здравей, Джорджина — каза Винсент. — Получих съобщение...

— Знам за Никта — прекъснах го аз.

Изумена тишина увисна във въздуха. Не бях сигурна за нефилимите, но знаех, че ангелите рядко се изненадваха. Ясмин очевидно беше шашната.

И понеже беше ангел, не се опита да отрича за Никта. Просто попита:

— Откъде?

— Тя ме използва да ѝ върша мръсната работа. — Учудването им стана още по-голямо. — Само че... не съм сигурна как точно го прави.

Те се спогледаха и после погледнаха към мен.

— Започни от началото — каза Ясмин. — Както по принцип е редно.

Така и направих; първо им разказах за сънищата и загубата на енергия. После споделих как незнайно откъде научавах за трагични събития и изпитвах част от усещанията, които пораждаше дейността на Никта. Накрая обясних как Ерик и Данте бяха направили връзката и бяха намерили закономерност между случващото се с мен и всички онези злочести истории.

Ясмин седна на един сгъваем стол и отпусна глава назад, докато мислеше. Нещо такова беше направил и Винсент в болницата. Зачудих се дали не е от онези несъзнателни жестове, които двойките копираха един от друг.

— Хм... гениално. Ето как го прави, без да можем да я открием.

— Никога нямаше да се сетя — съгласи се Винсент, крачейки. — Което, разбира се, е било целта ѝ.

— Значи знаете какво прави с мен? — попитах нетърпеливо. Липсата на информация ме убиваше.

— Да — каза Ясмин. — Но нека първо извикаме другите.

— Другите...

Въпросът замря на устните ми, тъй като три фигури се материализираха в стаята: Картър, Джоел и Уитни. Ангелски аури се посипаха около мен. Не можех да не им завидя поне малко. На мен щяха да са ми необходими дни, за да издиря по-висшите безсмъртни, а Ясмин го направи само с мисълта си.

Картър се усмихна, когато ме видя. Джоел изглеждаше ядосан. Уитни изглеждаше объркана.

— Какво става? — попита Джоел. Беше ядосан, както последния път, когато го видях. Добре че беше безсмъртен, иначе щеше да умре

от високо кръвно векове по-рано. — Защо ни доведе на това... това... място? — Човек би помислил, че е в публичен дом, а не в малък офис с лошо боядисани стени.

Ясмин се наведе напред на стола, беше подпряла брадичка с ръце, а лактите ѝ почиваха на колената. Очите ѝ блестяха от възбуждане.

— Пипнахме я. Намерихме я... по-точно Джорджина я намери.

Джоел и Уитни бяха слисани. Картър — не. От изражението му усетих, че очакваше нещо такова.

— Не мога да повярвам, че ти отне толкова време — пошегува се той.

На Уитни не ѝ беше смешно.

— Обяснете.

Ясмин го направи и когато приключи, другите бяха толкова впечатлени, колкото тя и Винсент преди малко. Дори Джоел изглеждаше по-малко ядосан.

— Много находчиво — промърмори той. — Винаги, когато бяга, измисля нов начин да ни се изплъзне.

Местех поглед от лице на лице. След скандала със Сет у мен бушуваха много емоции и не ми беше останало никакво търпение.

— Някой ще ми каже ли най-накрая аз къде се вписвам?

Картър дойде до мен. Беше с избеляла синя памучна тениска и бейзболна шапка на „Маринърс“, която сякаш беше минала през електрическа резачка. Още се усмихваше.

— Сигурно знаеш, че Винсент е медиум. Той усеща нашия свят и в някои отношения е по-чувствителен към свръхестествената дейност от някои от нас. Понякога с хората е така. Това беше вярно. Ангелите не бяха всемогъщи и не притежаваха всички дарби. Кимнах, не исках да издам, че Винсент всъщност е нефилим медиум. — По принцип успява да хване следата ѝ много бързо. Когато се развилнее и започне да се храни с хаоса, който всява сред смъртните, оставя... Не знам, нещо като магическа следа там, откъдето минава. Енергията, която краде, само я поддържа, не е достатъчна да я прикрие. Човек като Винсент може...

Винсент му помогна:

— Надушвам я. Аз съм паранормална хрътка.

Ясмин се подсмихна.

— Досега не успя да я засече — продължи Картър — и затова се наложи да я търсим по друг начин. Гледахме за някаква схема в новините.

— Значи... тя е прикривала следите си — свих рамене. — И каква е моята роля?

— Използвала те е, за да се скрие. По два различни начина. Играела е на сигурно. Като е взимала енергия от теб и от хората, тя е удвоила силите си. Така ѝ е било много по-лесно да се скрие. Когато силата ѝ е нараснала, мисля, че е започнала... да се скрие в теб.

— Гадост. — Изведнъж се почувствах изнасилена. — Как е възможно това? Тя... сега тук ли е? — погледнах към долната част на тялото си, сякаш можех да видя нещо.

Той се вгледа в мен.

— Не, не мисля. Може би е получила достатъчно енергия, за да се разхожда свободно известно време. А как го прави? Животът и енергията текат през теб и до известна степен самата тя е и двете неща. Ти си проводник на тези сили.

— Иска ми се хората да спрат да ме наричат така. Сякаш съм някаква машина.

— Не е вярно. Когато се слее с теб, получаваш бегла представа за делата ѝ. У теб преминават подробности за нещата, които е натворила, въпреки че силно се опитва да скрие и тях, и себе си.

— Как?

— Чрез сънищата ти — каза Винсент. — Разсейва те със сънищата. Щастливи, обсебващи сънища, към които започваш да се пристрастяваш. Подсъзнанието ти е толкова запленило от тях през нощта, че не усещаш как изсмуква енергията ти, докато спиш.

Облегнах се назад втрещена. Бях си имала работа с много странни гадории (впечатляващ брой, от които се случиха през последните няколко месеца), но това изби рибата. Кожата ми настръхна и изпитах сюрреалистичното усещане, че тялото ми не е вече мое.

Притесни ме и фактът, че сънищата ми бяха за отвличане на внимание, целяха да ме извадят от равновесие и да не разбере какво става. Бяха толкова сладки... толкова силни. Аз лелеех за тях, а се оказаха лъжи. Илюзии, създадени от чудовище, с цел да скрие паразитния си контрол върху мен. Това накърняваше красотата на

сънищата. Обичах момичето. Исках да вярвам в нея. Исках тя да е истинска.

— Е — каза Джоел рязко, присвитите му очи бяха забити в мен, — трябва да използваме сукубата, за да примамим Никта — и той махна с ръка към мен. — Хайде. Върви и съблазни някоя бедна душа, та Никта да се върне.

Потръпнах. Ясмин се вгледа в него.

— Не виждаш ли, че е разстроена? Покажи малко състрадание.

— Поданиците на злото не заслужават състрадание — промърмори той.

Уитни стоеше до вратата в другата част на стаята. Тя говореше рядко и гласът ѝ ме изненада.

— Всички създания заслужават състрадание. — Вдигнах поглед и срещнах очите ѝ. Те бяха тъмни и бездънни, изпълнени със сила и емоция. Имах чувството, че падам в тази чернота, както понякога ми се случваше с Картър. Реших, че компанията на ангелите не ми харесва. Те обичаха да се ровят в душите и обикновено го правеха и с мен.

Отново настъпи неловка тишина.

— Добре, добре — казах. — Не е нужно да изливаме чувствата си и да си стискаме ръцете. Кажете ми какво да правя.

— Ти ще си примамката, Джорджина — каза Картър.

— Аз винаги съм примамката — оплаках се. — Защо така? Защо продължават да ми се случват такива неща? — Не много отдавна трябваше да бъда примамка за полубог, който изнасилваше хора. Това не ми харесваше преди, не ми харесваше и сега.

Очаквах Картър да се пошегува, но той остана сериозен.

— Защото ти си едно от онези уникални създания, около които силите на вселената се събират.

Това беше по-лошо и от ролята ми на „проводник“. Не исках да имам нищо общо. Не исках да бъда мишена. Исках спокоен живот — да работя в книжарницата и да имам блажена, идеална връзка с приятеля си. Добре де, връзката ни никога не е била такава, но едно момиче може да помечтае.

Да помечтае, да посьнува...

Лош избор на думи.

— За съжаление — каза Ясмин деликатно, — до известна степен Джоел е прав. Ти трябва да... хм, да възстановиш енергията си, за да

примамам Никта.

Джоел се намръщи.

Въздъгнах.

— Знам, че е важно... Не искам тя да нарани някого, но трябва ли задължително да е тази вечер? Не може ли да го направим утре? Аз просто... не ми е до това. — Не и след Сет, не и след всичко, което се случи. Бях толкова, толкова изтощена. От мисълта за секс ми ставаше лошо, енергия или не.

Джоел стисна юмруци.

— Не ти е до това? Нямаме време за капризи! Заложен е човешки живот...

— Джоел — каза Картър. Само една дума, но я каза твърдо и непоколебимо. Не бях чувала небрежния саркастичен Картър да държи такъв тон. Той и Джоел впериха погледи един в друг. Не можех да преценя безсмъртните им сили, но знаех, че Картър е отвратително силен. По-силен дори от Джером. — Остави я на мира. Никта атакува, само когато тя открадне енергия. Нищо няма да ни стане за една нощ.

Ако не знаех повече, щях да помисля, че Джоел се страхува от Картър. Джоел сякаш искаше да каже още много неща, но отстъпи.

— Добре — каза той през стиснати зъби.

Отправих облекчен поглед към Картър. Предвид как се чувствах тази вечер, сигурно шансовете ми да съблазня някого нямаше да са подобри от шансовете на Тоуни. Сетих се за другата сукуба и се зачудих дали да не спомена подозренията си, че Никта може би изсмуква енергията и на Тоуни. В крайна сметка реших да не го правя. Все още имаше много условности. Отказах се.

Ясмин се изправи и постави ръка на рамото ми.

— Почини си. Изглеждаш ужасно. Трябва да се приготвиш за утре.

— Отврат. Мога да изглеждам както си искам. Ако някой ти каже, че изглеждаш ужасно, значи нещата наистина са сериозни.

Тя се усмихна.

— Не говоря за външността ти.

Изчезна. Няколко мига по-късно Уитни и Джоел направиха същото. Само Картър остана с мен и Винсент.

— Всичко ще се нареди — каза ми Картър.

— Не знам. Някакво откачено чудовище, което се храни с хаос, влиза и излиза от мен. Вие ще се опитате да я извадите от тялото ми. Май има голяма вероятност да не приключи добре.

— Имай малко вяра — каза той и изчезна.

С Винсент постояхме няколко секунди. После въздъгнах още веднъж.

— Шибани ангели.

Той докосна рамото ми.

— Да си вървим.

Дръзнахме да излезем на студа и повървахме до апартамента ми. Почти не говорехме. Винсент изглеждаше уморен и замислен, без съмнение заради проблемите с Никта. Когато приближихме апартамента ми обаче изражението му започна да се променя. Отначало изглеждаше объркан. После изненадан, после шашнат, после ужасен и накрая отвратен. Спряхме на стъпалата пред сградата.

— Какво има? — попитах.

Той посочи нагоре.

— Там има нещо... зло.

— В... апартамента ми? Защото, знаеш, че аз технически съм...

Винсент поклати глава.

— Не, не. Някакво различно зло. Ти си зло по природа, без да се обиждаш. Това е различно. Някакво зло творение. Черно е и е лошо. Неестествено. Да има някой друг в сградата, който да играе за твоя отбор?

— Не. Само аз съм.

Той се намръщи.

— Е, да влезем и да видим откъде идва. Ххррр. За моите сетива е като... разложен боклук.

Влязохме вътре и не му отне много време да разбере откъде идваше това „различно зло“. От собствения ми апартамент.

— Казах ти, че аз съм единственото зло, което живее тук — пошегувах се аз, но реакцията му малко ме притесни.

Винсент не отговори, мина покрай мен и започна да търси. Приличаше, както по-рано го описаха, на хрътка. Изчезна в спалнята ми и се появи с произведението на Данте.

— Това е — заяви той, като го държеше далеч от себе си.

— Това? — попитах учудено. — Това не е... нищо.

— Откъде го взе?

— Един мой познат го направи. Той ми помага. Той е... не знам, псевдо медиум. Може да е истински медиум. Тълкува сънища и твърди, че е магьосник. — Втрещих се в лошата топка. — Искаш да кажеш, че е истински магьосник?

— О, определено е голяма работа. Това нещо е толкова мръсно, че не мога да повярвам, че не го усещаш. Е, може би е... различен тип магия от магията, която ти е присъща, но... Исусе! Кара ме да се чувствам сякаш... не знам, все едно плувам в мръсен канал.

— Е... знам, че той не е... добър човек. Той и един друг приятел го намекнаха. Но... не разбирам. Мислех, че преувеличават.

— Има лошо и лошо — каза Винсент. — А това е лошо. Това нещо е репелент, нали? Да държиш настрана Никта ли ти го даде?

— Да, но не беше сигурен, че върши работа...

— О, върши работа. Би задържало всеки и всичко на разстояние. Да направи такова нещо... Боже, Джорджина. Това е невероятно, иска се изключително голяма сила. Много малко хора са родени с такава сила. Той определено не е сред тях. Това е откраднатата сила.

— Всеки краде — отбелязах сухо. — Аз, Никта...

Очите на Винсент останаха непоколебими.

— Ти и тя я изсмуквате от хората. Тази е *изтръгната* от някого. Както се изтръгва сърцето от гърдите на човек.

— Но какво... — опулих очи. — Искаш да кажеш, че Данте е убил някого, за да направи това?

— Конкретно за това ли? Може би. Но той трябва вече да притежава изключителни сили, освен силите, които е вложил тук, само за да се опита да направи такова нещо. А ако има такива огромни сили, значи, че в някакъв момент от живота си трябва да е направил нещо наистина лошо.

— Като... да е убил някого?

— Повече от това. Специално убийство, жертвоприношение. Знаеш каква сила можеш да придобиеш така.

Абсолютно. Аз бях сукуба и не можех да спра да крада души, но се опитвах да опазя ръцете си чисти от други скверни дела. Все пак няма как да работиш за Ада и да не познаваш всички злини и как да ги извършиш.

— И — продължи Винсент — знаеш, че колкото по-силен е ударът, толкова по-силно е значението на жертвеното убийство...

— Да. Толкова по-голяма е силата. — Кожата на врата ми настръхна, когато започнах да разбирам накъде бие Винсент.

— Каквото и да е направил, за да получи тази сила, то не е било случайно, чисто убийство. Имало е значение за него. И е било ужасно. Трябвало е да жертва и нещо от себе си, да загуби част от човешката си същност, за да я получи.

Втрених се в лошата топка. Не можех да усетя това, което Винсент усещаше, но сега и аз бяха отвратена и се чувствах неспокойна в присъствието ѝ. И изведнъж... изведнъж отвращението на Кайла вече не ми се струваше толкова странно. Талисманът беше в чантата ми, когато я видях. Тя каза, че аз съм „лоша“, защото може би съм била обвита в силата на талисмана. Какво беше направил Данте? Какво беше извършил саркастичният, лаконичен Данте, за да се сдобие с такава сила — и Винсент, и Хю бяха казали, че иначе е невъзможно да се направи такъв вид талисман. Каквото и да беше, Ерик го мразеше именно заради това.

Потръпнах.

— Можеш ли да го унищожиш?

Винсент кимна.

— Искаш ли?

Една малка част от мен не беше забравила, че щеше да отблъсне Никта. Нямахме обаче да я накара да изчезне, а трябваше да я примамам да се върне, ако искахме да я спрем. Преглътнах и кимнах.

— Да, направи го.

Отне само няколко секунди. Зелена светлина обви лошата сфера и после в ръката на Винсент не остана нищо. Не почувствах промяна в силата или каквото и да е, но нефилимът изглеждаше облекчен.

Издишах.

— Е, вече нищо не може да я спре, а?

— Да — каза той и потърка ръце. — Пригответи се.

ГЛАВА 22

На другия ден Сет не беше в книжарницата, което възприех като лош знак. Обикновено беше пасивно агресивен, когато се карахме.

Докато работех, постоянно мислех за него и за ужасното ми избухване. Откакто бяхме заедно, бяхме имали много неловки разговори, но не и нещо такова. Не можех да разбера точно какво ме притесняваше (освен очевидното), но имах чувството, че това е повратен момент и че дълго време щеше да има влияние върху нас.

И разбира се, тревожех се и за Никта. Щях да си намеря жертва след работа; Винсент беше казал, че ангелите ще дойдат, докато спя и когато Никта се появи.

— Добре ли си?

Вдигнах поглед от купчината чекове, които подписвах в офиса. Мади беше с тясна черна пола и подобрена бяла блуза и изглеждаше супер невероятно. Беше си пуснала и косата.

— Леле — възкликнах. — Какъв е поводът?

— Няма повод — каза тя и сви рамене. — Сменям гардероба. — Вдигна крак и показа черни обувки със седемсантиметров ток.

— Свети боже! — казах. — Май не правиш нищо наполовина.

Тя сияеше и забелязах нещо у нея, което нямаше нищо общо с новите дрехи. В очите ѝ имаше радост — щастие, което я караше да се чувства уверена и дори още по-лъчезарна. Беше ужасно различна от огорчената жена, която се беше появила на търга.

— Какво става? — попитах, забравяйки неволите си за пръв път днес.

Усмивката ѝ стана още по-широка и се появи трапчинка. Миг по-късно стана сериозна.

— Ще ти кажа после. Имам добра новина. Но ти... Какво става? Изглеждаш ужасно.

Ясмин беше казала същото снощи. Беше тъжен ден, когато една сукуба не можеше да се задържи на върха на вълната. Поклатих глава.

— Много е... сложно. — Пуснах една слаба усмивка. — Ще се оправя, не се тревожи. Хайде сега. Искам да чуя нещо ободряващо. Кажете ми какво става.

— Не мога. Имат нужда от мен. Дойдох само да оставя това. — Тя сложи куп документи на бюрото ми. Те буквално се сляха с хартиите, които вече бяха там. В офиса ми цареше такъв хаос, че Никта спокойно можеше да намери сигурно убежище в него.

— Хайде, напрежението направо ще ме побърка — подразних я аз.

— Ами... Ще можеш ли да ме закараш на летището утре? Отивам си вкъщи за Коледа.

— Дъг ще дойде ли с теб?

— Не. Това ти е коледният подарък. Но ще ти разкажа всичко в колата. Ще трябва да тръгна около пет.

— Задръстване в пет часа в петък преди Коледа. Ще имаме доста време да си поговорим.

Част от обичайната ѝ притеснителност се прояви.

— Ако е проблем...

— Не. Така или иначе ще затворим рано. Ще те закарам.

Мади излезе и аз на мига се разсеях и се замислих какво може да се е случило. Каквото и да беше, беше нещо хубаво. Харесваше ми промяната, която беше предизвикало. Щастие и увереността ѝ отиваха.

Мислите ми бяха прекъснати от звъна на телефона. Вдигнах и чух гласа на Сет от другата страна.

— Здравсти — казах аз с надеждата да звуча спокойно и уверено, а не отчаяно и облекчено.

— Здравсти. — Последва дълга пауза. — Аз... просто... исках да знам дали ще дойдеш на Коледа.

Сърцето ми изстина. Не: „Липсваше ми.“ Не: „Съжалявам.“

— Разбира се. Как иначе?

Замислих се за Коледа. Имах странното чувство за deja vu. Бяхме у брат му за Деня на благодарността. И както сега, също се бяхме карали. Сякаш животът ми се въртеше в омагьосан кръг. „Ти не учиш. Ти не се променяш.“

Разбира се, със Сет бяхме закърпили положението след предишния скандал. Може би така щеше да стане и този път. Все пак

на Коледа ставаха чудеса, нали?

— Добре — каза ми той. — Ще те взема.

— Добре.

Още една дълга пауза.

— Щях да идвам днес, но... Ами, книгата...

Книгата. Винаги книгата. Но пък и аз имах работа с богинята на хаоса.

— Да, знам. Няма проблеми.

— Ще говорим на Коледа.

— Добре.

Затворихме. През мен премина тръпка. Ето отново. Нямах дарба да виждам в бъдещето, но инстинктът ми (който нямаше нищо общо с виденията на Никта) ми нашепваше, че се задава нещо голямо.

След работа отидох с колата до Белвю — най-богатия и претенциозен квартал на Сиатъл. Град сам по себе си, Белвю беше до голяма степен другата противоположност на Сиатак. С времето хотели, ресторанти и магазини започнаха да се появяват в централната му част и благодарение на притока на пари от „Боинг“ и „Майкрософт“, по-старите обикновени сгради упорито бяха заменени от сгради с полъскава и стилна архитектура.

Белвю беше дом и на един мой познат на име Кевин. Бях го срещнала преди година в един бар. У Кевин нямаше нищо изключително. Той не беше нито грешник, нито светец, а заемаше някакво щастливо място по средата и успях да събера прилично количество енергия, когато спях с него. Най-забележимата му черта беше, че винаги беше на разположение. Работеше вкъщи (нещо свързано с интернет, предполагам) и никога не излизаше. А и изглеждаше добре и беше приятна компания. Не го бях разпитвала много. Достатъчно ми беше, че ми предоставяше бърз и лесен секс и че не го презирах.

— Сандра — каза той щастливо, когато отвори вратата на апартамента. Беше с тъмнокафява коса и силно подрязана, много нова брада, която ми допадна. Тъмнокафявите му очи ме гледаха развеселено. — Доста време мина.

Моята „Сандра“ имаше дребно телосложение, подобно на обичайната ми форма. Оттук нататък приликите свършваха. Косата ми сега беше къдрава и черна, очите ми бяха сини, понякога до виолетово.

Под дългото си черно палто бях с тъмносиня рокля без ръкави, която прилепваше към тялото и беше прекалено оскъдна за това време на годината.

— Така е — съгласих се. — Това значи ли, че няма да ме поканиш?

Той се усмихна и отстъпи, тържествено поканвайки ме вътре.

— Ти какво? Да не съм луд? Само идиот би те отблъснал.

Последвах Кевин по коридора в дневната. Беше правил ремонт след последния път, когато бях тук, и промяната беше приятна. Мебелите и декорът сега бяха в сиво-сини нюанси, които ми напомниха на залез през зимата. Камина пращеше в едната част на стаята и голям еркереен прозорец гледаше към друг жилищен блок. Провесих палтото си на един стол и изгладих малките гънки по роклята.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита той с ръце в джобовете.

Поклатих глава.

— Нямам много време.

Той ми се усмихна огорчено.

— Никога нямаш време. Знаеш ли, понякога имам чувството, че ме използваш.

— Това проблем ли е?

— Проблем? — попита той и изсумтя. — Красива жена иска да прави секс с мен, без каквото и да е ангажимент? Не може да е проблем. — Той направи няколко стъпки към мен. — Използвай ме колкото искаш.

Той дойде още по-близо и устните ни се срещнаха в целувка. Без бавене, без предисловия. Обвих ръце около врата му и разделих устни, нетърпелива да го усетя и да го вкуся. Ръцете му се спряха на ханша ми за момент, после се плъзнаха нагоре. Хвана презрамките на роклята ми и ги дръпна, оголвайки гърдите ми, без да спре да ме целува през цялото време. Бутна ме и ме притисна до стената, близо до камината. Усетих възбудата му до голата кожа на краката си. Ръцете му обгърнаха гърдите ми, палците му се плъзнаха по зърната ми и ги стиснаха. Той сменяше темпото — понякога беше груб, понякога нежен.

Откъснах се от целувката, колкото да наклоня глава към открития прозорец зад него.

— Прозорецът...

Той притисна уста към моята. Езиците ни затанцуваха за кратко и после той се дръпна, колкото да каже:

— Знам.

От тона му разбрах, че е бил наясно и че иска така да остане. Не попитах защо. Това очевидно беше сезонът на екхибиционизма.

Накрая откъсна уста от моята и проследи с целувки врата ми. Облегнах глава назад и извих тяло към неговото. Едната му ръка продължаваше да обгръща гърдата ми. Той захапа зърното ми и започна да го дразни със зъби и език, докато се втвърди. Другата му ръка вдигна нагоре полата ми, нетърпеливо търсейки бикините ми и това, което беше под тях.

Копнежът ми по енергията и допира му се разпростря по тялото ми. Изстенах тихо, когато премести устни надолу. Той се смъкна на пода и застана на колене, но ме задържа права до стената. Дръпна бикините ми до долу и ги остави на глезените ми. Плъзна ръка между бедрата ми, раздели ги леко и зарови лице между тях; наболата му брада леко ме гъделичкаше. Бях горяща и мокра, повече отколкото мислех, и когато езикът му докосна пламтящия ми клитор, изстенах по-силно и усетих как колената ми леко затрепериха.

Понечих да му кажа, че не е нужно да прави това, че можем, ако иска, да минем направо на главното. Езикът му обаче се движеше нежно напред-назад, увеличавайки огъня и екстаза у мен. Преглътнах думите. Последните трима мъже, с които бях спала, не ме бяха накарали да свърша, и въпреки че целта на тази визита беше чисто утилитарна и част от плана да хванем Никта, изведнъж изпитах егоизъм и пожелах да получа нещо повече от енергията му.

Езикът му се движеше напред-назад, скоростта и интензивността се сменяха постоянно. Когато мислите му започнаха да се изливат у мен, разбрах, че това му харесва, не само защото беше нещо ново, а и защото му допаднаше начинът, по който реагирах на всяка малка промяна. Беше от онези мъже, които искрено обичаха да доставят удоволствие на жената. Болезненото място между краката ми, на което беше вдъхнал живот, се разрастваше и разрастваше отвъд точката, която докосваше, отвъд бедрата ми. Почувствах се като човек (по-скоро сукуба) факла и се извих на стената, към него. Краката ми поддадоха, когато обгарящото удоволствие достигна критична точка, и той премести ръце надолу, за да ме подкрепи и да ме задържи права.

Накрая цялата ми същност избухна, огънят се превърна в чиста светлина, чисто блаженство. Извиках, когато оргазмът ме погълна, езикът му продължаваше да ме дразни, дори и в конвулсиите на оргазма ми. После дори и той не успя да ме задържи права. Краката ми се превърнаха в желе и аз потънах на пода пред него. Той се усмихна, искрено доволен, и се наведе напред да ме целуне. Можех да вкуся себе си по устните му.

— Ела — каза той, хвана ме за ръцете и ми помогна да се изправа. Заведе ме до прозореца и смъкна останалата част от роклята ми. Постави ме на високия перваз на прозореца. Съблече дрехите си и промърмори. — Ще отида да взема презерватив.

Дишането ми беше учестено, сърцето ми биеше бясно.

— Не, искам да усетя теб, само теб. — Хванах ръката му и я поставих между краката си, плъзгайки пръстите му в мен. — Искам и ти да ме усетиш.

Бях влажна и преди да започнем, а сега, след всичко, което беше направил, бях още по-влажна. Пръстите му се плъзнаха лесно в мен, очите му се разшириха, когато ме усети. На лицето му се изписа колебание и после той кимна. Ако трябваше да посъветвам приятелите си хора, определено щях да им препоръчам да правят безопасен секс. За мен обаче това нямаше значение, тъй като не можех нито да хвана нещо, нито да забременея. Често разубеждавах жертвите си да не използват предпазни мерки, за да увеличи чувството им на вина. С Кевин тази вечер обаче не исках презервативи, просто защото не желяех да губим време. Желанието и копнежът ми бяха прекалено силни. Исках го сега.

Плъзнах ръце надолу по стомаха му и усетих възбудата му. И той ме искаше. Обвих пръсти около него, галех и масажирах, и се наслаждавах на начина, по който нарастваше в ръката ми. Притиснах гърба си към студеното стъкло, вдигнах колена и ги разтворих широко, почувствах се като пеперуда. Первазът на прозореца беше на точната височина и ние бяхме хълбок до хълбок, когато го насочих вътре в мен.

И двамата ахнахме при допира. Той влезе колкото може по-навътре, телата ни се притиснаха. Начинът, по който ме изпълваше, беше изключителен. Умението ми да се трансформирам ми позволяваше да се направя колкото мога по-стегната и ми харесваше как той изследваше границите ми. Спря за момент, наслаждавайки се

на начина, по който телата ни се бяха слели и после бавно започна да влиза и излиза, като ме блъскаше в прозореца при всеки тласък.

Тогава животът му започна вече сериозно да се излива у мен. Почти издишах от облекчение. Удоволствието от начина, по който енергията му ме изпълваше, съперничеше на усещането от тялото му вътре в мен. Това толкова ми липсваше, липсваше ми чудото и радостта от чистата, неопишуема енергия, генерирана от човешката душа. Никта беше откраднала част от мен и бях доволна, че съм си я върнала, макар и за малко. Мислите, които долових с притока на енергия, бяха щастливи и доволни — той се наслаждаваше на удоволствието да е с мен. Тайна, ексцентрична част от него се надяваше съседите му от другата страна на улицата да гледат. Той искаше да гледат. Искеше да му завидват.

Тласъците станаха все по-силни и по-силни и той шептеше отново и отново колко съм прекрасна, колко съм красива. Все още чувствителна от жеста му преди секса, свърших два пъти, тялото ми се разтапяше, докато оргазмените спазми ме разтърсваха. Накрая усетих тялото му да се напруга и от изражението му разбрах, че ще изгуби контрол. Забих нокти в ръцете му и зашепнах настойчиво да свърши в мен. Така и направи, блъсна ме толкова силно в прозореца, че си помислих дали няма да се счупи. Кулминацията на енергията му ме заля при оргазма му и когато всичко отмина, и двамата въздъгнахме доволно.

Не го изоставих толкова бързо, колкото Брайс, но и не отделих време да се насладя на приятната възбуда от преживяното. Помогнах му да се облече и го настаних удобно на дивана, преди да си тръгна. Все пак го харесвах и се надявах да го видя пак при не толкова напрегнати обстоятелства. Изражението му беше спокойно и доволно, когато се сбогувахме.

— С теб винаги е най-изтощаващо — каза ми той, клепачите му потръпваха от умора.

Не можах да се въздържа да не се усмихна. Че как иначе? Другите не крадяха душата му — поне не буквално.

— Това значи ли, че не искаш да идвам?

— Не. Категорично не.

Все още усмихвайки се, си тръгнах и се отправих към града. Докато се приближавах към центъра обаче, изпълнена с енергия,

щастливите ми чувства се стопиха. Спомних си защо бях отишла да го видя и какво ме чакаше тази вечер. Тялото ми, толкова болезнено горещо преди час, сега изстина.

Когато пристигнах в апартамента, Винсент, Картър и Ясмин вече ме чакаха. Никой не каза нищо за сиянието ми, а веднага започнаха с плана.

— Никта вероятно ще се появи безгрижно тази вечер — обясни Картър. — И когато види, че си заредена с енергия, ще действа.

Ясмин кимна.

— Ние не можем да останем, но Винсент ще бъде в дневната. Тя няма да го заподозре. Ще си помисли, че е обикновен човек. Когато той усети, че е започнала да се храни с теб, ще ни извика. После ще дойдем и ще я вържем.

Това не ми хареса — нито „храненето“, нито „връзването“.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще я извадим и ще я хванем — обясни Картър. Явно имаше предвид, че ще я *извадят* от мен. Гадост.

— После ще я върнем в затвора ѝ — добави Ясмин.

Тяхната увереност се предаде и на мен и предположих, че съм повлияна от ангелската харизма. Нямахме обаче как да се измъкна, не и ако исках да се отърва от нощния си посетител.

— Добре — казах. — Да го направим.

Ангелите си тръгнаха. Още беше рано и останах при Винсент. Поиграхме карти, гледахме глупави филми. Тези обикновени неща ме накараха бързо да забравя, че е нефилим. Когато дойде полунощ, се изправих и се протегнах.

— Не мисля, че ще успея да заспя — отбелязах. — Все едно да си легна преди Коледа. Прекалено ми е нервно, за да се успокоя. Само че не дядо Коледа чакам тази вечер.

Той се усмихна.

— Е, опитай. Ако се наложи, можем да ти дадем приспивателно или нещо такова, но предпочитаме да не го правим.

Трябваше ми много време (лежах в леглото почти два часа), преди да заспя. Човек трудно може да се отпусне, когато знае, че така ще покани създание на хаоса да се нахрани с теб. И все пак успях да заспя и дори си позволих да проявя малко нетърпение. Пак щях да сънувам съня.

Така и стана.

Всичко започна както винаги — момичето падна и другото ми Аз отиде да я утеши. Сълзите на малката вече изсъхваха, когато дочухме звук от кола и затваряща се врата. Другото ми Аз се изправи. Усмивка разцъфна на лицето ѝ и тя погледна нейната (моята) дъщеря с малко преувеличено вълнение, както често възрастните правят пред децата.

— Чу ли? — попита другото ми Аз. — Татко се прибра.

Вълнението се отрази и на лицето на момичето. Другото ми Аз я вдигна и я сложи на хълбок. Явно имаше добро равновесие, предвид колко дребно беше другото ми Аз.

Двете отидоха до входната врата и излязоха на верандата. Беше вечер, навсякъде беше тихо и тъмно, с изключение на малка лампа на верандата. Тя осветяваше плътна снежна покривка на моравата и алеята. Все още равномерно валеше сняг. Не знаех къде съм, но определено не беше Сиатъл. Толкова много сняг щеше да хвърли града в паника, сякаш едва ли не беше дошъл Армагедон. Другото ми Аз беше съвършено спокойно, почти не забелязваше снега. Където и да се намираха, явно беше нещо обичайно.

На алеята току-що беше спряла кола. Усетих как сърцето на другото ми Аз се изпълни с щастие. Зад колата имаше мъж — неопределена тъмна фигура на бледата светлина. Той извади куфар на колела и затвори вратата на багажника. Момичето плесна с ръце от вълнение, а другото ми Аз махна с ръка за поздрав. Мъжът също махна, докато вървеше към къщата. Другото ми Аз отчаяно се опитваше да види лицето му. Беше прекалено тъмно. Трябваше да се приближи още съвсем малко...

Той така и не дойде по-близо — точно тогава изпитах усещането, че някой се опитва да изтръгне душата ми от тялото.

Седнах в леглото и почти изпищях от агония, когато болката премина през цялото ми тяло. И четиримата ангели плюс Винсент бяха обградили стаята. Силата, пулсираща около нас, беше като пушек. Едва можех да дишам.

И там, до леглото ми, стоеше Никта.

Беше такава, каквато я описа Ерик — стара, съсухрена жена. Кожата и косата ѝ бяха бели, тъмните ѝ очи бяха хлътнали и нечовешки. Дрипава тънка рокля увиваше тялото ѝ. Изглеждаше някак прозрачна, сякаш не беше материална, и я обвиваше блестяща аура.

Не виждах какви сили притежава, но можех да ги усетя. Ангелите я бяха затворили временно зад стени от сила, но не беше вързана. Все още. Тя отвърщаше на атаките им с такава сила, че зяпнах. Силата, на която и да е от ангелите караше моята да изглежда незначителна и въпреки това тя се противопоставяше достойно на обединените им сили. Това беше потресаващо, не разбирах за какво ѝ трябваше моята енергия — тя имаше достатъчно. Никта все пак беше успяла да отнеме част от енергията ми. Беше изсмукала около половината, преди да я издърпат от мен.

Тя изпищя от гняв, но още се бореше. Тогава, малко по малко, видях как балансът се промени. Силата ѝ отслабваше с времето. Ангелите бяха непоклатими. Те я омаломощаваха. Тя го осъзна и на лицето ѝ се изписа паника. Обезумелите ѝ очи обиколиха ангелите и накрая спря поглед върху Ясмин. Между нас все още съществуваше слаба връзка и разбрах какво смяташе да направи. Беше намерила най-слабия от четиримата. Тя събра последните си сили и ги насочи към Ясмин, надявайки се да смаже обединените сили на ангелите, като нарани Ясмин достатъчно, за да им отвлече вниманието.

Миг преди Никта да осъществи атаката си, видях изражението на Винсент. Той също беше осъзнал какво смята да направи. Тръгна напред и усетих как маската му падна. Издайническата аура на нефилим ме заля и силата му изпълни стаята. Беше голяма. На улицата не я беше проявил цялата.

Невидима енергия се спусна от Никта към Ясмин и се опита да я унищожи. Винсент обаче беше там и блокира атаката. Енергията отскочи обратно към Никта. Тя изпищя отново, защитата ѝ падна. Другите ангели се възползваха от възможността и ивици светлина я обиколиха. Миг по-късно светлината избледня, но стените бяха там, макар и да не можех да ги видя. Тя опипваше наоколо като изопачена версия на мим в кутия, но беше в капан. Не можеше да мине през стените, в които я бяха заключили.

Бяха успели. Бяха заловили Никта. Но никой от ангелите не ѝ обърна внимание.

Всички гледаха Винсент.

— Ти... — задъха се Джоел.

Джоел не се поколеба. Тръгна към нефилима и видях как тялото му започна да излъчва светлина. Щеше да се трансформира в

истинската си форма, форма на ужасяваща красота и сила.

Но Ясмин беше по-бърза.

Слабата жена с черна коса се превърна в чиста светлина. Беше същевременно всички цветове на дъгата и нито един. Огнен меч се появи в ръцете ѝ. Тя застана пред Винсент (който ѝ крещеше да спре) и замахна към Джоел. Острието го удари и той извика.

Ужасно, изгарящо усещане започна да ме обгръща. Бързо затворих очи и се завъртях настрани, осъзнавайки какво щях да направя. Истинската форма на ангелите беше нещо неопишимо и можеше да бъде възприета само от сетива, които един човек (или човек, превърнат в сукуба) не притежаваше. Ако бях продължила да я гледам, щях да понеса сериозни поражения. Дори да бъда в една стая с нея беше болезнено.

Бях видяла обаче каквото трябваше, преди да затворя очи. Бях видяла мечът да пада. Ясмин беше атакувала Джоел. Никта беше решила, че тя е най-слаба от четиримата, но силите на Ясмин и Джоел явно бяха близки. Тя обаче го беше изненадала и това беше наклонило везните.

Въздухът в стаята се завихри със силата на ураган. Имаше силна експлозия, сякаш слънце избухна в супернова. Всичко беше огън и вятър. И писъци. Два писъка — на Ясмин и на Джоел. Обвих ръце около себе си и скрих лицето си, сигурна, че ще умра. Енергията избухна към мен и достигна точка, която сигурно щеше да взриви цялата сграда, целия свят. Ставаше все по-силна и по-силна.

Изведнъж всичко се обърна. Енергията започна да се отдръпва от моята част на стаята обратно към ангелите. Сякаш се образува черна дупка и засмука всичко наоколо. Разбира се, засмукваше само енергия, не физически предмети, но въпреки това имах чувството, че дърпа и мен. Стиснах силно одеялото и се опитах да се задържа за него. Времето вече нямаше значение. Можеха да са минали и десет секунди, и десет часа.

Накрая засмукването спря и всичко се успокои. Обстановката се нормализира. Нямаше вече ненормални енергийни нива. Беше обикновена стая с трима ангели, нефилим, сукуба и първично божество на хаоса. Никта изведнъж беше забравена от всички.

Ясмин върна „човешката“ си форма. Вече беше безопасно за мен. Вдигнах глава, очаквах Картър и Уитни да се спуснат и да я нападнат.

Те обаче стояха замръзнали. Нямахме и следа от Джоел. Той беше унищожен. Тайфунът от сила беше отбелязал смъртта му.

Ясмин беше на колене, пръстите ѝ бяха забити в бузите ѝ. Тя хлипаше и шепнеше нещо, което звучеше като обезумяла молитва. Винсент, също като ангелите, стоеше на разстояние от нея. Тя току-що беше убила Джоел. Не разбирах защо никой не прави нищо. Защо просто стояха? Сякаш всички чакаха нещо.

Изведнъж зад мен нещо изсъска, по-скоро в главата ми, отколкото на глас:

— Сукубо.

Погледнах хлътналите очи на Никта. Като Винсент и ангелите, и аз бях забравила за нея. Тя протегна ръка към мен и аз се свих. За щастие невидимите стени не ѝ позволяваха да ме доближи.

— Сукубо — повтори тя. — Докосни стените. Използвай последните си сили и ме освободи.

— Какво? Не! — Вниманието ми беше разделено между нея и другите. Всички ангели все още стояха неподвижно.

— Освободи ме и ще ти помогна да си отмъстиш.

— Да си отмъстя? За какво говориш?

— На онзи, който ме изпрати при теб, когато избягах — сопна ми се тя. — На онзи, който те обеща на мен.

Нямах представа за какво говореше.

— Той те е... освободил?

Тя се огледа неспокойно зад себе си. Времето, което имаше, изтичаше.

— Не, ти ми беше обещана! Но аз мога да ти помогна. Да ти помогна да накажеш...

— Не — отсякох. Беше прекалено опасна. За каквото и лудо отмъщение да говореше, това, което причиняваше на смъртните, не си заслужаваше.

Отчаянието ѝ нарасна. В крайна сметка ангелите щяха да си спомнят за нея, и двете го знаехме.

— Ще ти покажа края на съня! — извика тя. — Ще ти покажа мъжа! Мъжът от съня.

Сърцето ми спря.

— Той не е истински — прошепнах. — Всичко е било лъжа. Използвала си го, за да ме заблудиш.

— Не! Всичко, което показвам, е истина. Винаги е истина.

— Не може... не е възможно. — Преглътнах и усетих как сълзи изпълват очите ми. Исках да е истина. Повече от всичко. — Това не може да се случи.

Никта заудря с ръце невидимите стени на затвора си.

— Истина е! Това е бъдещето! Видях го. Докосни стените и ще ти покажа. *Ще ти покажа мъжа от съня!*

Исках. Исках да го видя. Трябваше да го видя. Мъжът от съня. Мъжът, който можеше да направи всичко това реално...

Протегнах ръка, сякаш контролирана от някаква външна сила. Очите на Никта се разшириха, нетърпеливи и гладни.

Изведнъж писък разцепи въздуха.

Не, беше повече от писък. Когато Ясмин унищожи Джоел, също имаше писъци. Това обаче беше нещо повече. Беше най-ужасният звук във вселената, явление отвъд звука. Също както очите ми не биха могли да възприемат формата на един ангел, така и ушите ми не можеха да разберат писъка напълно.

Дръпнах ръка от Никта и рязко погледнах ангелите. Ясмин още беше на колене, но беше обгърната от пламъци. Това обаче не беше обикновен огън. Напомни ми на светлината в истинската ѝ форма — всички цветове и нито един. Картър и Уитни гледаха с неразгадаеми лица.

Винсент също гледаше. Беше направил няколко крачки към мен, отдръпвайки се от огъня. Изражението му беше хаос от емоции, нито една положителна. Все още не разбирах какво се случва с Ясмин, но знаех какво ще стане с него.

— Бягай — казах му тихо.

Лицето му беше бледо, почти колкото лицето на Никта. Сякаш беше остарял със сто години.

— Не мога... Не мога да я оставя...

— Трябва. Те ще те унищожат. Ако не те, то някой друг. Все някой в града трябва да е забелязал какво стана. Знаеш, че съм права.

Очите му още гледаха Ясмин. Аз обаче вече не можех да я различа. Сега цялата беше в пламъци — пламъци, които бяха станали черни.

— Върви! — извиках. — Тя това би искала. Тя го направи заради теб!

Винсент потръпна при тези думи и най-накрая ме погледна. Истинската сила на мъката му накара насъбралите се сълзи да се излеят по бузите ми.

— Върви. Моля те — примолих му се. Джоел беше унищожен. Може би и Ясмин щеше да бъде унищожена. Не можех да понеса повече смърт.

Той не каза нищо, но след няколко секунди стана невидим. Усетих аурата му да изчезва.

В другата част на стаята пламъците бяха започнали да избледняват. Ясмин бавно се появяваше, абсолютно непокътната. Изглеждаше същата, но нещо в аурата ѝ се беше променило. Долових същата златна светлина, усещането за минзухари и тамян. Но имаше и още нещо. Вече не излъчваше остротата и кристалността на ангелска аура. Вместо това долових някакво димящо усещане, което обаче нямаше нищо общо с огъня.

Най-накрая всички пламъци изчезнаха, Ясмин все още беше на колене на пода. Секунди по-късно се появи друга аура. Аура, който познавах отлично. Джером стоеше в стаята — очевидно се беше завърнал от потайната си работа, която беше отишъл да свърши.

Той огледа всички лица и накрая се взря в мен.

— Исусе Христе! Какво си направила?

Не му обърнах внимание, не можех да откъсна поглед от Ясмин. Тя изглеждаше същата, но не съвсем. И все пак не беше...

И тя беше забелязала промяната. Протегна ръце пред себе си и ги заразглежда, сякаш досега не ги беше виждала. Ужас обзе чертите ѝ.

— Не — изстена тя. — Не... — започна да хлипа отново.

Накрая Картър откъсна поглед от нея и срещна погледа на Джером.

— Това вече е твое, Шарон.

Джером кимна и пристъпи към Ясмин.

— Време е да вървим.

Тя погледна към него, лицето ѝ блестеше от сълзи. Не каза нищо, но и не беше нужно. Изражението ѝ казваше достатъчно. То молеше, умоляваше всичко това да не е истина, че може би (само може би) Джером ще го промени. Той поклати глава и докосна рамото ѝ. Те изчезнаха.

В стаята беше тихо, неестествено тихо, почти тягостно. Гласът ми прозвуча странно и не на място.

— К-к-какво се случи? — попитах Картър. Забелязах, че Уитни плачеше.

— Ясмин падна — каза тихо той. — Тя вече е демон.

ГЛАВА 23

Не можех да остана в спалнята си след това, не и след като видях двама ангели да умират — единият физически, другият духовно. Трябваше да се махна оттам, от апартамента. Никой явно не забеляза и не му пукаше, че избягах. Никта беше хваната, имаха по-големи вселенски проблеми, отколкото една обезумяла сукуба.

Шофирах вече десет минути, когато осъзнах къде отивах. У Данте. Думите на Винсент за злия талисман изведнъж не ми се струваха важни. В момента имах нужда да говоря с някого за това, което бях видяла. Сет не би разбрал, а и още не бяхме уредили нещата между нас. Понякога ми беше трудно да говоря на сериозни теми с вампирите. Все още бях ядосана на Хю. Не исках да притеснявам Ерик, тъй като той още се възстановяваше. Само Данте ми беше останал.

Той отвори вратата на магазина, след като бях чукала поне пет минути. Рошавата коса и омачканите дрехи ми подсказаха, че отново го бях събудила. Изглеждаше ядосан, както винаги, когато влязох вътре.

— Не се ли получи? Казах ти... — той ме погледна по-отблизо. — Какво се е случило?

Довлачих се до един от столовете и се сринах на него с ръце на слепоочията си. Чувствах се като огледален образ на Ясмин. Отворих уста да кажа нещо, да обясня какво се е случило... но и дума не излезе от нея. Той коленичи до мен.

— Сукубо, плашиш ме. Какво се е случило?

Втренчих се невидящо в него за няколко секунди преди да успея да фокусирам лицето му.

— Тя падна.

— А? Никта?

— Не... Ясмин.

— Кой?

Очите ми се разфокусираха отново, когато си спомних черния пламък. Ужасния звук. Премигнах и се опитах да се отърся от спомена

и да насоча вниманието си към Данте.

— Тя е ангел. Беше ангел. Може би още е. Не знам. Мамка му, не знам. Не знам какво е.

Той се протегна, хвана ме за ръцете и ме разтърси леко, за да привлече вниманието ми.

— Виж, съвсем се обърках. Каква връзка има падането на ангел с Никта? Ако изобщо има връзка. Успокой се и започни от началото. Поеми си дъх. — Поех си. — Още веднъж. — Направих го. — Сега разказвай.

И аз му разказах.

Отначало беше трудно и няколко пъти започвах отначало. Накрая обаче успях да му обясня за ангелите. Историята бавно се изля от устните ми, разказах му всичко, което се беше случило: залавянето на Никта, смъртта на Джоел и падането на Ясмин.

Той продължи да държи ръцете ми, докато не приключих и покъсно осъзнах, че се е опитвал да ме успокои. Аз треперех. Няколко минути никой не каза нищо, просто седяхме. Накрая той издиша и поклати глава.

— Мамка му, сукубо, това е прекалено за една нощ. Дори и за теб. — Той докосна брадичката ми с ръка и вдигна лицето ми. — Ти обаче знаеш, че ангелите падат. Знаеш, че все още падат. Постоянно.

— Но не и пред мен — прошепнах. — През цялото време...

Не познавах някой, който е бил ангел и после да е станал демон. Всички демони, които познавах... е, винаги са си били демони. Не ги бях познавала като ангели.

— Винаги има първи път.

Срещнах погледа му.

— Но аз я харесвах.

Очаквах да каже нещо като: „Лошите неща се случват на добри хора“, но вместо това той поклати глава.

— Съжалявам.

Преглътнах сълзите си (бях плакала достатъчно тази вечер), наведох се напред и облегнах глава на гърдите му както онази вечер. Той прокара ръка по косата ми и ме залюля.

— Тогава има ли надежда? — попитах. — След като и ангелите падат, за нас, останалите, има ли надежда?

— Няма — отговори той. — Трябва сами да се оправяме. И трябва да изберем това, което ще е най-добро за оцеляването ни. Ако приятелката ти ангел беше мислила така, нямаше да падне.

— Но това е проблемът... ангелите не мислят за себе си, нали? Те са безкористни.

— Може би — каза той несигурно. — Оставила е нещата да стигнат твърде далеч с онзи нефилим... Това не е много безкористно. И двамата са прецакани, а ние имаме още един член в клуба.

— Какъв клуб?

— Клубът. Нашият клуб. На хората, които правят една грешка и са наказани завинаги заради нея. — Той спря. — Клубът е доста голям.

Внимателно се измъкнах от прегръдката му.

— Ти какво направи?

— Ммм?

— Каква беше твоята грешка. Винсент намери талисмана... Каза, че е нещо ужасно. Черна магия. Каза, че трябва да си извършил нещо наистина лошо, за да го направиш.

Очите на Данте бяха тъжни, когато ме погледна.

— Наистина ли искаш да знаеш?

Кимнах.

— Не. Не искаш. За пръв път не се държиш с мен, сякаш съм най-големият задник на света. Ако ти кажа истината... ще спреш да ме уважаваш.

— Няма. Ще те уважавам дори повече.

— Но няма да ти хареса. Защо мислиш, че не те целунах онзи ден пред дома на Ерик? Аз само се шегувам, че искам да спя с теб... Мамка му, наистина искам да спя с теб, но ако го бях направил, щеше да усетиш колко малко енергия всъщност имам.

— Вярвам ти за енергията, но още искам да знам какво се е случило.

Очите му се присвиха от безсилие.

— Виж, сукубо, едва ли ще успея да разкажа историята, дори и да искам. Прекалено е трудно.

Думите му за целувката изведнъж ми подсказаха една идея.

— Ще ми покажеш ли?

— Какво?

Приближих се до него.

— Целуни ме. Почти няма да получа енергия от теб, но ако отвориш душата си за този спомен, ще доловя части от него.

Надявах се да стане. Мислите и чувствата на любовниците ми преминаваха у мен по време на секс, но не беше нещо, което можех да контролирам. Не можех да издърпам точно определени спомени. Обикновено усещах нещата, за които мъжът си мислеше. Много често беше изненадан или изпитваше вина към любимата, на която изневеряваше.

Но може би... може би, ако Данте мислеше целенасочено за онова, което беше извършил, щях да го доловя. Заслужаваше си да опитаме. Приблжих се още към него. Той не помръдна и аз стигнах до устните му и го целунах. Отначало само се целувахме — беше чисто физически. Постепенно обаче започнах да получавам частици от живителната му енергия. Той се оказа прав — душата му беше прекалено черна. Живителната енергия, която се вля в мен, беше съвсем малко. Само няколко капки, като капките, които се процеждат през кран. После... след като прецених енергията, почувствах нещо друго. Почувствах душата му — разбрах защо е толкова черна, толкова лишена от блестящия живец на другите хора. Чернилката започна да се излива у мен, беше противно и тинесто зло... и там, отвъд нея, стояха отчаянието и гневът, и безнадеждността, и безсилието. Беше отвратително. Чернилка и кръв. Искаше ми се да се дръпна, но трябваше да разбера какво криеше.

Споменът се появи като несвързани образи, но успях да ги сглобя и да наредя цялата картина. Видях сестра. По-голяма с десет години. Тя се беше грижила за него през цялото му детство — и като майка, и като учител. И тя беше медиум. Беше го научила да владее силите си и как да извлича магията от света, която оставаше скрита за повечето хора. Тя беше силна, но той беше по-силен. Това обаче не му стигаше. Беше пожелал не само да контролира силата си, беше пожелал да увеличи силата си. Но, както Хю и Винсент ми бяха казали, малко хора се раждат със силата, за която той копнееше.

Затова той я беше взел. Беше я изтръгнал.

От нея.

Видях лицето му, когато я уби, почувствах болката му, когато камата докосна гърлото ѝ. Тя му беше наполовина майка, наполовина сестра, но той беше откраднал живота ѝ. Чрез този акт, неговата сила

беше станала огромна, и защото беше поел нейната, и защото беше използвал заклинание. Кръвта на невинен човек винаги носеше сила, а черната магия я беше усилила многократно. Той се беше почувствал като бог.

И беше пожелал да е мъртъв.

Беше прокълнал себе си. Още обичаше силата, още обичаше да я контролира... но след като беше убил сестра си, беше намразил себе си. Беше се отдръпнал от света, опитваше се да зарови спомена в наркотици и алкохол и използваше силата си само за малки, незначителни поръчки.

Прекъснах целувката, не исках нито да виждам, нито да чувствам повече. Ако бяхме продължили, вероятно щях да видя как беше направил талисмана. Едва ли щеше да е толкова лошо, колкото онова, което беше причинил на сестра си, но ми беше достатъчно. С широко отворени очи, се отдръпнах от него назад по пода.

— Била е любимата на Ерик — казах тихо. Съвсем за кратко бях видяла Таня, това беше името ѝ, и Ерик заедно. — Тя е жената на снимката. Затова те мрази.

Данте кимна.

— Ние, тримата... щяхме да направим велики неща. Бяхме ужасно талантиви, мамка му. — Той сложи ръка на челото си, очите му бяха пълни с тъга. — Не се изненадах, когато Ерик сложи край на приятелството ни. Искаше да ме убие... Да го беше направил. Наистина. Но... Ами той не е такъв човек.

— Не — съгласих се. — Не е. — Изправих се и отново се дръпнах от Данте, който още седеше на пода.

Той погледна нагоре и осъзна какво правех. Нещастното му изражение стана гневно.

— Тръгваш ли си вече?

— Да.

— Е, благодаря, че се отби. И благодаря, че доказа, че съм прав.

— За какво?

Той вдигна ръце във въздуха.

— За това. Казах ти, че ще ме намразиш.

— Аз не... — спрях. Наистина го мразех. Не можех да променя чувствата си, не и след като бях видяла колко много са се обичали със

сестра му. Не и след като осъзнах колко много е наранило това Ерик.
— Данте... Това, което си направил...

— Беше грешка. Щях да я поправя, ако можех. Една грешка и съм прокълнат завинаги. Също като приятелката ти ангел. Също като теб.

— Не — казах. — Не е същото. Ясмин падна, защото обичаше.

— Тя е паднала, защото е проявила егоизъм — оспори ме той. — Но да не спорим за това. Разкажи ми за себе си. Ти, защото обичаше ли падна?

Не казах нищо. Бях паднала от похот. Бях изневерила на съпруга си, защото бях наранена и самотна, и ми беше скучно и... ами защото можех.

Данте ме изгледа изпитателно.

— Виждаш ли? Ясно. Ти си се прецакала. Разбирам те. Много малко хора биха те разбрали. На бас, че приятелят ти не те разбира.

— Той ме приема.

— Но разбира ли те? Някога разказвала ли си му с пълни подробности какво си направила?

— Не, но това няма значение.

Данте се изправи и се приближи към мен.

— Няма значение!?! Не можеш да си с него. Няма да стане. Не казвам, че те чака велика романтична връзка с мен, но поне би трябвало да си с хора, които знаят откъде идваш.

— Да. Но ако съм с теб, ще пия и ще мразя живота.

— Тоест?

— Сет ме кара да се надявам, че нещо хубаво ще се случи. Кара ме да искам да съм по-добра.

— Но няма смисъл! — възкликна Данте. — Не разбираш ли? Нищо няма да се промени за теб. Дори шибаните ти длани го твърдят.

— Не... Никта каза... Никта каза, че сънят може да се сбъдне. Мъжът от съня...

— Тя те е излъгала. И ти щеше да се вържеш, ако ангелът не беше паднал.

Стиснах зъби.

— Сънищата й показват истината. Със Сет...

— Ще се ожените? Ще избягате към залеза? Ще имате деца? Сукубо! Събуди се! — Данте крещеше, лицето му беше на сантиметри

от моето. — Това е невъзможно. Не и за теб. Може би за него, но не и с теб. Всеки ден, през който си с него, прави живота му все по-празен и безсмислен.

— Това не е вярно! — изкрещях. — Ние сме щастливи. Ще бъдем щастливи заедно и не ми пука, че не ми вярваш. Не искам никога да те виждам и да говоря с теб. Знам защо Ерик те мрази и аз те мразя. — Отворих с ритник вратата. — Заслужаваш да гориш в Ада.

Тръгнах си, но не можех да се прибера у дома. Тъй като нямаше какво да правя, седнах в едно денонощно заведение и си поръчах кафе като многозначително игнорирах всеки, който ме заговореше. Гледах как слънцето изгря над Олимпик Маунтинс и отидох на работа, когато книжарницата отвори. Помогнах на колегите си да обслужат клиентите, които пазаруваха за Коледа в последната минута, но върших само простички и механични задачи. Щяхме да затворим рано, за да могат всички да довършат покупките си. Истинска лудница, но поне държеше зомбираното ми тяло заето.

Когато затворихме, беше почти време да закарам Мади на летището. Оставах ѝ само още няколко неща да купи за Коледа и ме попита дали ще отида до центъра с нея. Бях станала свидетел на смъртта на ангел и пазаруването ми се струваше най-тривиалното нещо на света. Обаче... нямаше какво друго да правя и се съгласих. Сигурно бих се съгласила с всичко.

Центърът на Сиатъл беше отрупан с коледна украса, лампички и венци висяха над алеята между магазините по Четвърто Авеню. В четири следобед навън беше почти тъмно. Дъжд се изливаше по тротоара, беше порой, какъвто повечето хора вярваха, че се излива целогодишно тук. Всъщност валеше само през зимата и то по-скоро ръмеше. Такъв проливен дъжд беше рядко явление, може би небето плачеше за смъртта на Джоел.

През една витрина гледах дъжда и как пешеходците се бореха с чадърите, докато Мади търсеше нещо за сестра си в „Банана Рипъблик“^[1]. Апатично бях потърсила подарък и за Сет, но желанието ми бързо се изпари — нямаше как да измисля нещо по-хубаво от пръстена. Още го носех на верижка около врата си. Днес сякаш беше натезал.

Беше ми тъжно за това, което се случи с Ясмин, но продължавах да мисля и за Никта. По-точно продължавах да мисля за това, което ми

беше казала: „Мъжът от съня“. Кой беше мъжът от съня? Въпросът обсеби съзнанието ми, колкото и безпредметно да беше. Повтарях си думите на Данте, опитвах се сама себе си да убедя, че няма значение, че всичко е измислица. Тъмният силует обаче ме преследваше в мислите ми и част от мен вярваше, че ако знаех кой е той, може би всичко ще е истина.

— Джорджина?

Откъснах поглед от дъжда на улицата и видях Винсент пред мен. Зад него заетата Мади преглеждаше рафт жилетки. Мислех, че изглежда съсипан от скръб в апартамента ми, но това беше нищо в сравнение със състоянието му сега. Лицето му беше измъчено и бледо. Очите му бяха стъклени и зачервени, но дали от плач или от липса на сън, не знаех. Вероятно и от двете.

Той ми подаде ключа от апартамента.

— Просто исках да ти го върна.

Взех ключа.

— Не беше нужно да ми го даваш лично. Можеше да го оставиш.

— Да. — Той пъкна ръце в джобовете си и заби поглед в земята.

— Аз просто... исках да поговоря с някого.

— Виждал ли си... хм, Ясмин?

Той поклати глава.

— Не. Не знам какво е станало с нея. Искам да кажа, знам... Тя е някъде в Ада. Може би я ориентират или нещо такова. Не знам. Каквото и да е, сигурно е ужасно. Аз съм виновен.

— Не — казах автоматично. — Изборът беше неин.

— Тя обаче го направи заради мен.

— Това няма значение. Въпросът е, че го направи, защото така искаше. Не е твоя работа да съдиш решенията, която тя взима.

Докато изричах думите, се почувствах шибано отвратително. Казах абсолютно същото, което всички ми повтаряха за Сет. Абсолютно същото, което самият Сет ми повтаряше от толкова време.

— Може би. Не знам. — Той въздъхна. — Ужасно е глупаво. Всички тези години бяхме толкова внимателни да не се издадем и тя да не падне. Бяхме много добри, успяхме да устоим на желанията си. А накрая резултатът е същият, само заради един момент на объркване и страст. Стана толкова бързо, знаеш. Аз действах, за да я защитя, тя действа, за да ме защити... — той се отнесе и сякаш щеше да заплаче.

Аз се чувствах по подобен начин. „Клубът е доста голям“, беше казал Данте.

— Но... тя падна... Сега вече можете да сте заедно, нали?

Винсент поклати глава и се усмихна така, че изглеждаше дори още по-тъжен, отколкото когато не се усмихваше.

— Не знам. Не знам дали ще пожелае да се срещнем. Нещо ми казва, че не би искала да я виждам така.

— А ти как се чувстваш?

— Аз я обичам безусловно... или, хм, поне обичах ангела Ясмин безусловно. Тя вече не е онази жена. Искам да кажа, че може да мрази това, което се случи... може да е нещастна. Но в крайна сметка ще свикне. Всички свикват. И тогава ще бъде една от тях. Няма да е същата Ясмин и не знам дали ще мога да я обичам или дали тя ще може да ме обича. Отчасти тя беше толкова свършена, именно защото успяваше да устои на изкушението... и може би и тя мислеше същото за мен.

За миг забравих Винсент и вниманието ми се насочи към мен самата, към моите проблеми. И това беше като при нас със Сет, осъзнах аз. Постоянното напрежение във връзката ни беше ужасно, но принципите, на което беше основана договорката ни, беше част от обаянието на връзката ни. Може и да казваше, че няма нищо против да не правим секс, но според мен част от него ме обичаше, именно защото отказвах да спя с него. И обратното — аз обожавах неговата непоклатимост, не само защото се въздържаше с мен, но и защото не търсеше други любовници. Отчасти затова толкова ме шокира последният ни скандал. Не очаквах, че ще прояви такава слабост.

И все пак... въпреки че се възхищавахме един друг на принципите си, заслужаваше ли си? И наистина ли беше слабост от негова страна? Винсент и Ясмин бяха заедно много по-дълго, отколкото аз със Сет, измъчвайки се по същия начин. В крайна сметка не бяха спечелили нищо. Стана каквото стана.

— Злочестата любов не е толкова бляскава, колкото изглежда отстрани — каза Винсент, вероятно отгатнал мислите ми.

— Винаги съм го знаела.

— Понякога си мисля... че може би щеше да е по-добре изобщо да не се бяхме обвързвали. Годиците с нея бяха прекрасни, но... тя щеше да е жената на моя живот и да нямахме връзка.

Не знаех дали е прав. Кратките моменти на радост заслужаваха ли си болката, която можеше да последва? Не бях ли затова със Сет, макар и да знаех, че все някога ще да умре? Може би Сет беше прав за поемането на рискове. Животът беше кратък. Може би човек трябваше да граби каквото може. Всичко беше толкова объркващо. И изведнъж ми се прииска да говоря със Сет за всичко — за това как трябва да живеем живота си и да поемаме рискове, какво ни привлича един към друг и защо си заслужава да се борим за връзката ни. Не исках да повторя грешките на Ясмин и Винсент. Със Сет трябваше да седнем и непредубедено да решим как да продължим.

— Какво ще правиш сега? — попитах Винсент. Моментът не беше удачен да обсъждам философията на една връзка с него.

Той посочи неопределено зад себе си.

— Ще напусна града. Макар и да се крия, те продължават да ме търсят. Трябва да отида някъде.

Кимнах. Беше ми тъжно, че си заминава, но знаех какво щяха да направят другите ангели и демони, ако го намереха. И така, пожелах му всичко най-хубаво и го прегърнах набързо, преди да се разделим. Докато гледах как се отдалечава, се замислих за поуката от неговата история. Тревогата ми се засили, надявах се пътуването до летището да е кратко и по-бързо да говоря със Сет.

Отправих се към другата част на магазина и намерих Мади да плаща покупките си.

— Кой беше онзи мъж? — попита тя, докато подаваше кредитната си карта. — Беше сладък. Малко мърляв... но сладък.

— Имаше дълъг ден — отвърнах ѝ. И го чакаше дълга вечност. — Просто един приятел.

— Свободен ли е?

Замислих се.

— Да. Мисля, че да.

Докато я чаках, погледнах в близкото огледало. Мади все така неизменно поддържаше новата си чаровна и стилна визия. Беше се подстригала и новата ѝ прическа правеше лицето ѝ деликатно и обаятелно. Панталонът и блузата ѝ, макар и да бяха обикновени, ѝ стояха изискано и кокетно.

От друга страна, аз изглеждах като грозната доведена сестра. О, все още имах хубава фигура и красиво лице, благодарение на уменията

ми да се трансформирам, но бях облякла дънки и старо палто — днес не ме интересуваше висшата мода. А и не си бях направила труда да си оправя косата. Просто я бях вързала на висока опашка. Най-красноречиво беше лицето ми. То изразяваше тъга, както лицето на Винсент. Очите ми бяха хлътнали, което ме стресна. Това контрастираше с цялата красота на чертите ми. Погледнах Мади и осъзнах, че днес тя беше сексапилната.

Най-накрая тръгнахме за летището и се оказа, че движението е толкова ужасно, колкото мислех, че ще бъде. Колите по път 1–5 не мърдаха и предвид късмета ми напоследък, сигурно пред нас имаше катастрофа, което допълнително да усложни задръстването и обстановката преди празниците. Въздъхнах и се отпуснах на седалката.

— Добре — казах на Мади, отчаяно се нуждаех някой да ме разсее. — Разказвай сега. Какви щуротии си правила напоследък? Сигурна съм, че вече си преизпълнила нормата.

— Ами — започна тя — купих си нови дрехи, разбира се. Вече видя повечето, а и досега не съм имала толкова бельо. Преди ме беше страх, но се оказа, че има много симпатични неща по магазините.

— Да. Така е.

— Купих си и една камара обувки на висок ток. Още се уча да ходя, но мисля, че се справям добре. — Тя изстена и заприлича на коварната феминистка, каквато беше преди. — Чувствам се... като жена.

Усмихнах се и отправих поглед към колите отпред. Всички фактори за катастрофа бяха налице, така че трябваше да внимавам. Колите спираха и тръгваха, вниманието на шофьорите се притъпяваше и те се унасяха. Ето така ставаха верижните катастрофи. А и една от чудатостите на шофьорите в Сиатъл беше, че не умееха да шофират в дъждовно време.

— Според мен се справяш добре с високия ток. Какво още? Нещо друго, освен пазаруването?

— Записах се на курс по джудо.

— Невъзможно.

— Напротив — каза тя, смеейки се. — Това беше най-щурото, което успях да измисля. Най-накрая ще си върна на Дъг, задето толкова години ми дърпа плитката.

— Звучи справедливо — казах. Преместих се в най-лявата лента с надеждата, че ще се придвижваме малко по-бързо. — Нещо друго?

— Ммм... Ами започнах да се оглеждам за мой апартамент.

— Добра идея.

— Проверих полетите за местата, на които винаги съм искала да отида.

— Още една добра идея.

— И спях със Сет.

Едва не се забих в мантинелата.

— Какво? — Бързо завъртях волана и се върнах в моята лента. Мади беше протегнала напред ръце, за да се предпази. — Сет ли каза?

— Да...

— Сет *Мортенсен*?

Тя прозвуча изненадано.

— Разбира се. Кой друг?

Това беше толкова абсурдно, че дори не можех да реагирам. Все едно да ми каже: „Хей, забеляза ли, че земята избухна?“ Не можеше да е истина — всички факти говореха, че е невъзможно. Мозъкът ми още отказваше да обработи информацията. Пропилени мозъчни клетки.

— Как... тоест какво... — поклатих глава. — Обясни.

От изражението ѝ личеше, че умира да го направи. Точно това беше нещото, което гореше у нея в офиса ми вчера.

— Ами преди две нощи се върнах в книжарницата, след като затворихме. Бях забравила нещо. Видях Сет на паркинга. Беше ходил някъде и се беше върнал за колата си.

Това „някъде“ беше моят апартамент. Говореше за нощта, в която се скарахме.

— Както и да е — продължи тя. — Той изглеждаше разстроен, а ти нали ми беше казала, че трябва да поемам рискове. Освен това той ми дължеше една среща, нали така? Попитах го дали иска да отидем да пийнем и той се съгласи.

Опитах се отново да избягам от мантинелата.

— Той не *пи*, нали?

— Не. Не пи алкохол. Но стояхме до късно и си изкарахме прекрасно. Не можеш да си представиш колко лесно се говори с него. Той изглежда свит, но след като го опознаеш... — тя въздъхна щастливо. — С него сме на едно мнение... иска да прави разни неща,

да пътува... Та накрая заведението затвори и той ме покани да отида у тях за малко.

Дори не можех да я погледна.

— Сет... те е поканил у тях?

— Ако бяхме отишли у нас, щяхме да се натресем на Дъг, а искахме още да си говорим. Поговорихме си... и, ами след известно време... спряхме да си говорим. Едното доведе до друго... — тя издиша, сякаш самата тя не си вярваше. — Аз не правя такива неща. Не и на първата среща. Но... е, той е добър човек, знаеш. А и исках да направя нещо щуро.

Не, не, не. Не беше възможно. Беше сън. Никта си откъщаваше, защото не й помогнах. Беше ми изпратила кошмар и се надявах скоро да се събудя.

Не знам колко време бях мълчала, докато Мади не ме попита несигурно:

— Джорджина, слушаш ли ме? Нали не мислиш... нали не мислиш, че съм била прекалено лесна? — в гласа й имаше страх, страх да не ме разочарова и да не би да не одобря.

— А? Не... не... не, разбира се. — Поех си дълбоко въздух. — Та... хм, добре ли беше?

— О, да! — тя се засмя нервно. — Не мога да повярвам, че говоря за това. Но да, Сет е чудесен любовник. Много е внимателен.

— Да, мога да си представя.

— Господи, не мога да повярвам, че се случи!

Аз също.

— Какво ще стане сега? Само за една нощ ли беше? — Все пак какво друго можеше да е? Сет беше с мен, нали? Нямахте причина да се притеснявам. Бях му дала картбланш да спи, с когото поиска. Всъщност... бях му *казала* точно това онази нощ. Искал е да спи с нея, добре. Очевидно обаче това не значеше нищо. *Трябваше* да е само за една нощ, нали?

Нали?

— Не знам — призна тя. — Дано да не е. Много го харесвам... и беше прекрасно. Наистина мисля, че много се сближихме... Сякаш на онзи търг не ме купи само от съжаление. Той каза, че ще ми се обади и че пак ще излезем. — За пореден път тя прояви съмнение и несигурност. — Нали не мислиш... нали не мислиш, че е мъж, който

би казал нещо, ако наистина не го мисли? — беше онази Мади, която познавах. Онази, която ме имаше за пример и търсеше съвета ми. Онази, която не вярваше на мъжете.

Втренчих поглед напред и реших, че сега небето плаче за мен. След няколко секунди казах:

— Не, Мади. Ако ти е казал, че иска пак да излезете, значи наистина го мисли. Той е такъв човек.

[1] Американска марка за облекло. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 24

Знаех, че ще живея вечно, но невинаги осъзнавах колко дълго беше това. По време на пътуването към летището обаче, придобих ясна представа какво представлява вечността.

Почти през цялото време Мади не спря да говори за Сет. Почти съм сигурна, че отклони вниманието си, само за да провери колко е часът и да се зачуди дали ще успеем навреме. Бях сигурна, че ще стигнем навреме, защото бях готова да спра колата и да я нося на гърба си, само и само да не се наложи да се връщаме заедно. Накрая реши, че ще успеем и се върна на Сет. Сет, Сет, Сет.

Имаше само трима души на този свят, на които щях да повярвам, ако дойдеха при мен с такава история. За съжаление Мади беше една от тях. Тя казваше истината. Беше изписано на лицето ѝ и нещо вътре в мен (може би онази част, която наистина осъзнаваше колко сериозен беше скандалът ни със Сет) го усещаше.

След известно време съзнанието ми претръпна и спрях да мисля изобщо. Най-накрая я оставих на летището и тръгнах към къщи, почти не обръщах внимание на задръстването по обратния път. Влязох в апартамента, вечерях и гледах „Коледна песен“. Една дълга гореща вана и пет шота водка успяха да ме приспят. Спах на дивана, защото не можех да се насиля да вляза в стаята, където беше паднал ангел. Страшна Бъдни вечер.

На другата сутрин Сет дойде да ме вземе за обяда у Тери и Андрея. Той беше неспокоен, но все пак се усмихна, когато ме видя.

— Изглеждаш страхотно.

— Благодаря.

Знаех, че е така. Бях се приготвяла два часа, като последния половин час просто стоях пред огледалото. Стоях и оглеждах всеки един детайл от външността ми. Прилепналата червена рокля. Извивката на врата ми под блестящата черна висока яка. Начинът, по който златистата ми коса (днес права и гладка) падаше по гърба ми. Златистите сенки и черната очна линия, които ограждаха очите ми.

Устните ми, блестящи от бледорозовия гланц с цвят на праскови. Дори и без ток краката ми изглеждаха дълги и елегантни. Лицето ми, изваяно с високи скули и безупречна кожа, беше красиво.

Аз бях красива.

Наречете го суета или егоизъм, но това беше истината. Аз бях толкова, толкова красива. По-красива от Мади. По-красива, от която и да е смъртна жена. Втренчих се в разкошното отражение и се помолих то да ме убеди, че Сет ще ме пожелае. Той трябваше да ме желае. Как можеше да не ме желае?

Знаех обаче, че цялата красота на света не може да скрие болката вътре в мен. След няколко секунди и Сет я забеляза. Усмивката му изчезна.

— Как разбра? — попита той.

Пуснах палтото, което държах.

— Ти как мислиш? Тя ми каза. Нямахме търпение да ми каже.

Той въздъхна, седна на страничната облегалка на дивана и се втренчи в нищото.

— Това ли е? Няма ли какво да кажеш? — попитах го.

— Съжалявам. Господи, наистина съжалявам. Не исках да разбираш така.

— Щеше ли изобщо да споделиш?

— Да... разбира се.

Гласът му беше толкова сладък и нежен, че на мига забравих за яда, който исках да изляя. Вгледах се в него, взрях се в кехлибарените му очи.

— Тя каза... тя каза, че не си пил, но ти пи, нали? Така е станало, нали? — сякаш бях на възрастта на Кендъл и вероятно гледах умоляващо, както Ясмин беше погледнала Джером.

Лицето на Сет остана безизразно.

— Не, Тетида. Не бях пиан. Не пих изобщо.

Потънах в креслото срещу него.

— Тогава... тогава... какво се случи?

Трябваше му малко време да разкаже. Виждах как се бореше със себе си: от една страна искаше да говори открито, от друга мразеше да споделя неща, които нямаше да ми харесат.

— Бях много разстроен след онова, което се случи. Бях на крачка да се обадя на онзи... как се казваше? Нифон. Не можех повече, исках

да оправим нещата между нас. Точно тогава обаче, попаднах на Мади. Бях толкова... Не знам. Объркан. Обезумял. Тя ме попита дали искам да хапнем и аз приех, преди да се усетя. — Той прекара ръка през косата си, безизразното му изражение стана объркано и нервно. — С нея беше... толкова приятно. Хубаво. Лесно се говори с нея. И след като между нас не се получи физически, аз бях някак... хм...

— Възбуден? Наточен? Зажаднял?

Той се намръщи.

— Нещо такова. Но... не знам. Имаше и нещо друго.

Съзнанието ми върна малко лентата назад.

— Не каза ли, че си щял да се обадиш на Нифон?

— Да. Говорихме онази вечер на покера... и после ми се обади още веднъж. Каза, че ако поискам... можем да сключим сделка. По онова време ми се стори прекалено щуро, но след като си тръгнах онази нощ... Не знам. Започнах да се чудя дали така няма да получа живота, който винаги съм искал и да направя така, че повече да не те тревожа.

— Тогава появата на Мади е била благословия — промърморих аз. Исусе. Сет сериозно е мислил да продаде душата си. Трябваше да се разбере с Нифон. Не ме беше послушал, когато му казах да остави Сет на мира. Исках да му разкъсам гърлото, но отмъщението трябваше да почака. Поех си дълбоко въздух.

— Така — казах аз на Сет. — Това е значи. Не мога да кажа, че ми харесва... но... ами, вече е свършило.

Той наклони глава неразбиращо.

— Какво искаш да кажеш?

— Това. Забежката с Мади. Имаше секс за една нощ. Винаги сме казвали, че може, нали? Не е честно само аз да правя секс. Сега можем да продължим нататък.

Настъпи дълга тишина. Обри скочи до мен и потърка глава в ръката ми. Прокарах пръсти по меката ѝ козина, докато чаках отговора на Сет.

— Джорджина — каза той накрая, — знаеш... Казвал съм ти, че аз не правя секс за една нощ.

Ръката ми на гърба на Обри замръзна.

— Какво искаш да кажеш?

— Аз... не правя секс за една нощ.

— Смяташ да започнеш връзка с нея?

Той изглеждаше нещастен.

— Не знам.

Не. Това не беше истина.

— Какво значи това за нас? — попитах.

— Не знам.

Гневът ми се върна и аз скочих, с риск да вбеся Обри.

— А какво *знаеш*? — попитах го. — Знаеш ли въобще защо го направи?

— Станаха много неща... — каза той. — Имаше много фактори. Просто се случи...

Сложих ръка на устните си и тръгнах към него.

— Така ли? Наистина ли? Защото не съм сигурна.

Обърканото му изражение стана предпазливо.

— Какво значи това?

— Мисля, че си искал да ми отмъстиш, защото те отблъснах онази вечер. Аз те ядосах. Нараних те. Затова и ти се опитваш да ме нараниш. Да ми дадеш урок.

— Аз... Какво? Да не си луда? Мислиш, че съм го направил, за да ти дам урок? Мислиш, че искам да те нараня? Защото не правихме секс?

— Защо не? — попитах. — Мъжете винаги са искали да правят секс с мен. Защо ти да си различен?

— Джорджина — каза той невярващо, — не е възможно да го вярваш наистина. Винаги е било повече от секса. Няма как да не го знаеш. Казвал съм ти отново и отново. Никога не бих те наранил нарочно. И все пак...

— И все пак какво?

Той отклони поглед и се втренчи в килима.

— Не знам дали можем да сме заедно, без да те наранявам.

— Е, ако не спиш с приятелите ми...

— Не това е проблемът. Всичко може да се случи. Утре може да ме блъсне кола или да се разболея. Ако някой ден се пречупиш и спиш с мен, ще се намразиш завинаги. А ако аз се пречупя и продам душата си, също ще си нещастна. Така или иначе, все ще те боли. Просто е въпрос на време. Видях те онази вечер в кухнята, видях лицето ти, когато ми се разкрещя. Тогава осъзнах, че това е истината.

— Аз... бях разстроена — промълвих. — И... искам да кажа... знаехме, че няма да е лесно. Бяхме се разбрали още от началото... За секса и за всичко друго...

— Нещата се променят — каза директно той. Срещна погледа ми и отново видях как се бори със себе си. — Преди мислех, че аз ще бъда нараненият, не ти. Аз щях да се справя.

— А аз няма, така ли?

— Не искам и да разбирам. И честно казано, проблемът не е само в секса. Ние не разговаряме, разминаваме се... Не знам. Мамка му, имаме проблеми със смъртта. Не знам дали трябва да продължаваме.

Почувствах се така, сякаш Джоел умираше за втори път. Сякаш цялата ми енергия беше изсмукана.

— Защо — попитах — все обвиняваш мен, че аз не споделям, а после ми изстрелваш *това*? Ако си се чувствал така... трябваше да го кажеш по-рано, не когато уж се опитваш да скъсаш с мен по никое време.

— Не съм много сигурен какво искаш да кажеш, но не блъфирам. И съм се опитвал да говоря с теб. Опитах се вечерта, когато ме масажира, но ти не поиска да ме чуеш. Не можем повече да сме заедно.

Застинах. Не, не беше истина. Това не беше истина. Очаквах голям скандал, но мислех, че ще се разберем както винаги. Очаквах да ме моли за прошка. Очаквах да поставим нови граници на връзката ни. Очаквах аз да съм в позицията да решавам какво ще стане с връзката ни.

Не очаквах аз да му се моля.

— Не. Не. Сет... трябва да оправим нещата. Виж, все ще измислим нещо за Мади. А ако искаш да спиш с други жени... няма проблем. Винаги съм ти казвала, че нямам нищо против. Просто това е първият път и... ми дойде като шок, това е. — Той продължи да ме гледа мълчаливо и аз започнах да бърбря несвързано. — Ще се справим. Винаги успяваме. Ще намерим начин. Не можеш да решиш нещо толкова просто така. И аз имам право на мнение, знаеш.

— Да — каза той. — Знам. Аз също имам право на мнение. И искам да се разделим.

— Не — казах обезумяло. — Не *искаш*. Това е някакво ужасно... Не знам. Не говориш сериозно.

Мълчанието на Сет беше по-вбесяващо, отколкото ако ми се беше развикал. Той просто продължи да ме гледа и ме остави да говоря. На лицето му беше изписано много съжаление, но и много решителност.

— Ти беше онзи, който каза, че можем да преодолеем всичко — извиках. — Защо не и това?

— Защото е прекалено късно.

— Не е възможно. Ако го направиш... няма да постигнеш нищо... накрая пак ще ме нараниш. И мен, и Мади.

— Това е нищо в сравнение с всичко друго, което може да се случи — каза той. — А колкото до Мади... нямам намерение да я нараня. Аз... аз я харесвам.

— Но *обичаш* мен.

— Да, така е. Сигурно винаги ще те обичам. Това обаче не е достатъчно. Трябва да продължа. Не можем повече така. Може би... не знам. Мисля си, че между мен и Мади ще се получи. В някои отношения тя е като теб, само че...

Сет започна да приказва безсмислици, както когато беше нервен. Сега захапа устната си, сякаш да върне думите си обратно, и отклони поглед.

— Само че какво? — попитах. Едва чувах собствения си глас.

Той върна погледа си на мен, решителен и непоколебим.

— Само че е по-човечна.

И това беше капакът. Целият гняв и тъгата изчезнаха. У мен не остана нищо. Абсолютно нищо. Бях празна.

— Изчезни — казах.

Той пребледня. Нещо в гласа и изражението ми трябва да е било наистина ужасяващо. Неуверено протегна ръка.

— Не исках да те нараня. Тетида, съжа...

— *Никога* повече не ме наричай така — казах му и отстъпих назад. Не знам дали думите излязоха от моята уста. Сякаш някой друг ме контролираше. — Махай се. Веднага.

Той отвори уста и аз си помислих, че може би решимостта му ще се пропука. Накрая устоя.

Тръгна си.

ГЛАВА 25

Бях се заклела никога да не влизам в спалнята, но точно тогава изпитах огромна нужда от леглото си. Прекарах остатъка от деня в него, свита в пословичната ембрионална поза. Също както когато изгоних Сет, не чувствах нищо. Бях мъртва отвътре. Не беше останало нищо, нищо от живота ми, нищо, за което да се залавя. Умната част от мозъка ми казваше, че трябва да плача. Знаех, че у мен има мъка, мъка, която все някога щеше да се излее. Засега обаче я блокирах, беше ме страх да си призная, че всичко е истина и да посрещна последствията. Това, осъзнах аз, беше причината за писъка на Ясмин. Беше ужасно да те откъснат от някого, когото толкова много обичаш. Да те откъснат от нещото, което осмисля съществуването ти.

Минаха часове и светлини и сенки се придвижваха през спалнята им, докато слънцето започна да залязва. Стана тъмно, но не си направих труда да пусна лампата. Нямах нито енергия, нито желание.

Не знам колко време отлетя, после чух чукане. Отначало не бях сигурна какво беше това. После го чух отново — определено някой чукаше на вратата. Останах в леглото, не исках да виждам и да говоря с никого. *Ами ако е Сет?* Някаква частица от мен се вкопчи в надеждата, че може би си е променил мнението. Останалата част не го вярваше. Бях видяла погледа в очите му. Решимостта му. Нямаше да се върне. А след като нямаше да се върне, нямаше смисъл да виждам, когото и да е.

Посетителят ми почука за трети път, още по-силно. До мен Обри обърна глава към дневната, после към мен, несъмнено чудейки се защо не спра този шум. С въздишка изпълзях от леглото и се заклатих към входната врата. На половината път спрях. Не беше Сет.

— Джорджина! — изплака носово сопрано. — Знаем, че си там. Усецам те. — И аз бях усетила Тоуни, разбира се, затова и бях спряла. Въздъгнах отново, чудейки се дали не мога да я игнорирам. Вероятно не. Дори и да не отворех вратата, тя можеше да остане там цял ден, защото знаеше, че съм вътре.

Отворих, очаквайки да бъда засипана от сълзи и фанфари. Вместо това видях Тоуни да стои спокойно пред вратата, колебаеше се дали да влезе. Очите ѝ все пак бяха влажни, но изглежда се опитваше да се сдържи. Треперещата ѝ устна издаваше, че не ѝ е лесно.

И имаше сияние.

— М-може ли да вляза? — попита тя.

Отстъпих назад и я поканих с ръка.

— Искаш да излезем, за да полеем завоеванието ти?

И това беше. Тя се срина. Ридаейки в ръцете си, потъна в канапето ми. Все още безчувствена от раздялата ми със Сет, няхах достатъчно сили да се справя с това. Няхах сили да я намразя, няхах сили да я съжалявам. Бях жива апатия.

— Тоуни, аз...

— Съжалявам! — прекъсна ме тя. — Много, много съжалявам. Не исках. Не исках да го правя. Но той ми каза, че ако го направя, и двамата ще спечелим. Че ще използва връзките си и ще напредна по-бързо и че аз...

— Хей, чакай малко — казах. — За кого говориш? За Нифон?

Тя кимна и извади пакет кърпички от чантата си. Поне вече се разхождаше подготвена. Издуха силно носа си, преди да продължи.

— Той ми каза да се преструвам. Да се преструвам, че не ме бива. Аз... всъщност мен наистина не ме бива. Изобщо не ме бива. Не мога да флиртувам като теб. И наистина не мога да танцувам. — Тя спря за малко, сякаш това ѝ причиняваше болка. — Но ти беше права, наистина няма начин да не мога да спя все с някого. Правих секс. Просто излъгах, че не съм.

Това си мислех и аз от известно време, но признанието ѝ не ме ободри. Само ми напомни колко отвратителни неща ми се случиха през последните две седмици. Втрених се в нея, все още не можех да се ядосам. Отчасти, защото още не изпитвах никакви чувства, и отчасти, защото просто не си заслужаваше. Нифон я беше използвал, за да изиграе мен, но беше изиграл и нея.

— Добра лъжкиня си — казах ѝ най-накрая. — Не можех да разбера дали ме лъжеш или не. Струваше ми се, че казваш истината, а обикновено ме бива да разчитам хората.

Тоуни се усмихна, съвсем леко, явно изпитвайки нещо като гордост.

— Много лъжех, когато бях смъртна. Занимавах се с измами. — Усмивката ѝ изчезна. — Докато онзи задник не ме изгони заради евтината руса курва. Тя нямаше представа какво прави, но на него пукаше ли му? Не. Задник. Сега съжалява. И двамата съжаляват.

Премигнах. Не очаквах да чуя такова нещо. Не бях сигурна, че искам да го чуя. Изведнъж първоначалното желание на Тоуни да накара мъжете да страдат, звучеше логично — както и защо е продала душата си на първо място. Надявах се настоящия ѝ външен вид да не е някаква пародия на евтината руса курва. Това би било прекалено зловещо.

— Ами... хм, сигурно. Между другото, не е много по-различно да съблазниш един мъж. — Може би защото се движех и говорех, но когато седнах, ленивият ми мозък се пробуди и започна да анализира ситуацията. — Тоуни, защо ми казваш всичко това? Ако работиш за Нифон, той няма да остане доволен, че си развалила прикритието му.

— Така е. Той не знае, че съм тук. Но... но ме беше страх. Знам, че всичко ще излезе наяве, ако кажеш, и не искам да падна с него. Реших, че ако дойда и говоря с теб, ти може би... може би ще ми простиш. Тук започна да ми харесва. Не искам да си тръгвам. А ако накажат него, ще накажат и мен и...

— Чакай, чакай. Спри за малко. За какво да го накажат? Че те е накарал да излъжеш? — намръщих се. — И какво трябва да кажа аз?

Тоуни толкова се изненада, че забрави да говори носово.

— За нея.

— За нея?

— За онази... онази вещица. Онази, която влизаше в сънищата ми...

— Никта? О. Значи така си прикривала сиянието си. Хю беше прав.

— Беше ужасно — каза Тоуни яростно. — Всеки път той ме караше да ходя при нея, за да изсмуче енергията ми. И после сънувах странни сънища.

Мисли, Джорджина, мисли! Всички парченца на пъзела щяха да паснат, ако успееш да изтикам романтичното си бедствие от съзнанието си за малко.

— Ти... си ходила при Никта доброволно? За да изсмуква енергията ти и да не разбере, че ме лъжеш? — Тоуни кимна. — Нифон

е знаел за Никта. И двамата сте знаели. И как да я намерим.

— Той я доведе тук, когато тя избяга. Обеща й две сукуби — подсмъркна Тоуни. Погледна ме объркано. — Мислех, че... мислех, че знаеш всичко това. Чух, че си била там, когато са я заловили...

Тоуни беше нервна, сякаш се чудеше дали не е сгрешила като предаде Нифон. Колкото до мен, изведнъж си спомних битката в спалнята ми и предложението на Никта да ми помогне да си отмъстя на онзи, която я бил пратил при мен...

Нифон.

— Нифон?! — възкликнах. — Нифон ми е изпратил луда богиня на хаоса? Защо? Защо ме мрази толкова?

Очите на Тоуни се разшириха, несъмнено изненадана от внезапния ми изблик.

— Аз... не знам. Каза само, че иска да ти направи живота черен. Да те прецака. Може би да те изгонят оттук.

Думите на Хю прозвучаха в главата ми: „Знам само, че ако някой имп се появи и е толкова настоятелен, колкото Нифон, то със сигурност става нещо голямо“.

Сърцето ми запрепуска и сграбчих ръката й.

— Тоуни, той някога казвал ли е нещо за договора ми? Споменавал ли е изобщо някакъв договор?

Тя поклати глава обезумяло, разрошвайки русите си къдри дори още повече.

— Не, не и пред мен.

— Сигурна ли си? Мисли! Помисли дали не е казал нещо, което може да обясни постъпката му.

— Не, нищо. — Тя дръпна ръката си. — Този път ти казвам истината. От думите му останах с убеждението, че... Ами, че не те харесва. Че иска да си нещастна. Да страдаш. Не знам.

Нифон. Само за колко неща имаше заслуги.

Според Тоуни той я беше използвал, за да ме изкара лош ментор (каквато всъщност бях) и да ме пратят на друго място. Дяволът беше говорил и със Сет за продажбата на душата му, въпреки предупрежденията ми. Решението на Сет да ме напусне си беше негово, вярно. Нифон обаче, осъзнах аз, имаше пръст, че Сет започна да мисли за такива неща. Отвлечането на вниманието чрез Никта (за което очевидно Нифон също имаше вина) ме беше ангажирало и

откъснало от Сет. Когато Сет осъзна как за малко щеше да продаде душата си, той се отдръпна от мен. Беше се уплашил как това ще се отрази на нас и този страх беше достатъчно силен да го накара да ме зареже.

— Джорджина?

Тогава взех решение. То нямаше да промени станалото между мен и Сет, но щеше да ме накара да се почувствам по-добре.

— Джорджина? — повтори Тоуни, взирайки се в мен. — Добре ли си? Нали няма да ги накараш да ме изгонят оттук? Нали, Джорджина?

Надигнах се от стола, изненадана колко се бяха схванали мускулите ми. Повече не ми се стоеше с рокля и трансформирах роклята в дънки и блуза с висока талия. Черна. Като настроението ми. Погледнах Тоуни.

— Искаш ли да отидем заедно на купон?

Отидохме с колата до Питър и Коди, където течеше „злото“ коледно тържество. Почти не обърнах внимание на дъжда навън. Изкачих стъпалата на сградата, сякаш отивах на собственото си погребение — сериозно и целенасочено и толкова бързо, че Тоуни трябваше да тича, за да не изостава на високите си токчета. Когато долових безсмъртните аури в апартамента, ме заля самодоволно облекчение — Нифон още беше тук.

Питър отвори вратата, преди да успее да почукам.

— Невероятно — каза той саркастично. — Тя благоволи да се появи и да се присъедини към низшите...

Минах покрай него, без да кажа дума. Той зяпна. Прекосих стаята, почти не забелязвайки другите. Джером. Коди. Хю. Никой от тях не ме интересуваше.

Нифон стоеше с чаша вино в ръка и ме гледаше развеселено и заинтригувано, когато тръгнах право към него. Обикновено го заобикалях, ако беше възможно, и приближаването ми несъмнено го изненада.

Но не толкова, колкото когато го ударих.

Дори не се наложи да трансформирам юмука си. Хванах го неподготвен. Чашата падна от ръката му на килима и съдържанието ѝ се разля като кръв. Импулт залитна назад и се блъсна в бюфета на Питър с трясък. Нифон се свлече на пода, очите му щяха да изхвъркнат

от шока. Продължих да настъпвам. Коленичих, сграбчих дизайнерската му риза и го дръпнах към себе си.

— Стой далеч от живота ми, мамка му, или ще те унищожа — изсъсках.

Ужас заля чертите му.

— Да не си полудяла? Ти какво... — Изведнъж страхът изчезна. Той започна да се смее. — Направил го е, нали? Скъсал е с теб. Не знаех дали ще може, макар и да му опявах, че така ще е най-добре и за двама ви. Боже господи! Това е прекрасно. Целият ти чар не е успял да... ааа!

Дръпнах го по-близо, забих нокти в него и най-накрая усетих някаква емоция. Ярост. Ролята на Нифон беше дори по-голяма, отколкото си мислех. Лицето ми беше само на сантиметри от неговото.

— Помниш ли, когато каза, че съм само една селянка от някакво си забутано рибарско село? Беше прав. И трябваше да оцелея в скапания живот, в ситуации, в които ти никога не би се справил. Знаеш ли какво още? През по-голямата част от детството си кормех риби и други животни. — Прокарах пръст по врата му. — Мога да направя същото с теб. Мога да те разпоря от гърлото до стомаха. Мога да те разкъсам и да те оставя да пициш до смърт. Ще ти се прииска да не си безсмъртен. И мога да го правя отново и отново.

Това изтри самодоволната усмивка от лицето на Нифон. Зад мен всички изведнъж се оживиха.

— Мамка му! — изкрещя Джером. — Махнете я от него!

Силни ръце ме дръпнаха назад, Коди и Хю ме бяха хванали за ръцете. Опитах се да се боря с тях и да се докопам до свития на земята Нифон. Приятелите ми бяха прекалено силни. Не успях да се освободя, а не ми беше останала енергия да се трансформирам.

— Изгони го, Джером! — изкрещях. — Изгони го, или кълна се в Бога, наистина ще го разкъсам на парчета. Той се беше погрижил да се проваля с Тоуни! Той доведе Никта тук, за бога, мамка му! *Изгони го!*

Видях лицето на шефа си. Не обичаше да му крещят и да му заповядват, най-вече пред публика. Изражението му беше сурово и ядосано. Виждах, че иска да ми затвори устата, но после нещо в изражението му се промени. Той насочи вниманието си към Нифон.

— Изчезни — каза демонът.

Нифон зяпна от изненада. Всъщност заприлича на риба.

— Джером! Не можеш...

— Изчезни. Знам какво искаше да направиш, но не трябваше да го правиш зад гърба ми. Връщай се в хотела и до утре да те няма в града.

Нифон понечи да протестира, но после погледна Джером, погледна мен и отново погледна Джером. Преглътна, изправи се със залитане и взе куфарчето си от дивана. Погледна за последно към мен и избяга през вратата.

Погледът на Джером се отправи към Тоуни, която се беше свила до стената в отчаян опит да изчезне.

— Тя няма вина — казах бързо. — Не я наказвай.

Джером проучи лицето ѝ още няколко секунди и въздъхна нетърпеливо.

— По-късно. Ще се разправям с теб по-късно. — Не бях сигурна дали това беше хубаво или не, но фактът, че не я насмете на място, беше добър знак. Ако съдех по благодарния ѝ поглед, и тя беше на моето мнение.

Коди и Хю все още ме държаха здраво, но след няколко секунди ме пуснаха. Рухнах от изтощение и с изненада забелязах, че дишам тежко.

Напрежение изпълни стаята. Накрая Коди попита:

— Къде се научи да биеш десни крошета?

— Няма начин да преживееш Тъмните векове и да не научиш това-онова — пошегува се Питър. Той погледна към разлятото вино и въздъхна. — Петното няма да излезе със сода.

— Джорджи — каза Джером заплашително, — *никога* вече не ми дръж такъв тон.

Успокоих дишането си и преглътнах настървението, което течеше през мен. Погледнах черните очи на Джером предизвикателно.

— Разбрано — казах. После, неспособна да понеса и изненаданите, и загрижените погледи на приятелите си, избягах от апартамента. Слязох един ред стъпала, преди да се срина и да седна на земята. Зарових лице в ръцете си и заплаках. Мъката най-накрая ме беше повалила.

Няколко минути по-късно чух някой да слиза по стълбите. Хю седна до мен и ме обгърна с ръце. Притиснах лице към гърдите му и продължих да плача.

— Ще го преживееш — каза тихо той.

— Не. Никога няма да го преживея. Аз съм сама. Иска ми се да съм мъртва.

— Не, не искаш. Прекалено си прекрасна и прекалено много хора те обичат.

Вдигнах глава и го погледнах. Никога не бях виждала лицето му толкова състрадателно и толкова сериозно — освен може би когато крещя на Сет на покера. Подсмръкнах и прокарах ръка през мокрите си очи.

— Скъсахме. Нали това искаше? Искаше със Сет да не сме заедно.

Хю поклати глава.

— Харесвам Сет. Искам да си щастлива. Ако можехте да сте заедно, без да има сърдечни терзания, щях да ти дам благословията си. Не мисля обаче, че това е възможно. Според мен така е най-добре.

— Ти му каза, че единственият начин да го оставя на мира е, ако ме нарани. Ако се държи като задник. Той затова ли направи така? Затова ли спа с Мади? Защото само нещо толкова крайно би ме накарало да се дръпна?

Хю се изненада, когато споменах Мади.

— Не знам, сладка. Не знам какво си е мислел.

Въздъхнах и се облегнах на него.

— Никога няма да се съвзема.

— Напротив.

— Ще ми трябва много време.

— Е, ти разполагаш с много време.

ГЛАВА 26

Навечерието на Нова година.

Уорън, собственикът на „Емералд Сити“ беше организиран купон у дома си, за да се изфука, и беше поканил целия персонал, както и още около 50 души. Къщата му беше огромна и той не беше пожалил нито цент. Сервитьори сновяха из тълпата. Барманът приготвяше напитки със замах. Диджей въртеше плочи в ъгъла. Беше най-натруфеното парти, на което съм била цяла година. Всички много се забавляваха.

Е, освен мен, естествено.

Мади и Сет бяха тук. Заедно. Чувствах се странно да ги гледам като двойка, след като толкова време с него бяхме крили връзката си. Преди няколко дни, когато тя се върна в Сиатъл, изобщо не направи опит да запази тайната. До 24 часа всички в книжарницата знаеха и все още беше извор на клюки и догадки. Общото заключение беше, че са сладки.

И докато ги гледах, реших, че ако не бях лично засегната, и аз щях да мисля, че са сладки. Най-вече обаче ми идеше да отида и да повърна хайвера, който току-що бях изляла. Те стояха един до друг с няколко колеги в отсрещния край на стаята и се държаха за ръце. Мади сияеше като сукуба и говореше оживено с Бет за нещо. Сет, издокаран за разнообразие и великолепен, слушаше и се усмихваше леко, макар и очите му да бяха сериозни. Изглежда се чувстваше неловко и бях почти сигурна, че е дошъл по настояване на Мади. Не беше човек, който би наврял връзката си в лицето ми, но и досега не вярвах, че някога би скъсал с мен.

Точно тогава той вдигна поглед, огледа стаята и срещна погледа ми. Случайно или нарочно, не мога да кажа. Гледахме се един миг. Изражението му стана тъжно и замислено. Не знам аз как изглеждах. Секунда по-късно, той насочи вниманието си към другите. Леката усмивка обаче беше изчезнала.

— Искат ли да отидеш да си измиеш зъбите, нали?

Дъг се приближи към мен с може би вече петия си ром с кола. Посочих чашата.

— За захарта, с която се наливаш, ли говориш?

Той се усмихна.

— Не, за сестра ми и Мортенсен, както прекрасно знаеш.

Погледнах към тях още веднъж и се обърнах към него.

— Всички мислят, че са сладки.

— Може би. Още не знам какво да мисля. — Той обърна чашата си. — Той все пак спи със сестра ми, нали? Трябва да съм... обиден и да защита честта ѝ. Или нещо такова. Част от мен обаче си мисли, че може да им се получи и тя да се нанесе при него. А това ме прави... щастлив.

Гадост. Достатъчно лошо беше, че са заедно. Тя да се нанесе при него? Дори не можех да мисля толкова далеч. Бяха двойка само от около седмица. Преброих наум до пет и се опитах да не кажа нещо, за което после да съжалявам.

— Кой знае? — промърморих неопределено.

Дъг наклони глава и се загледа в мен.

— Все си мислех, че ти ще му се нахвърлиш. Той е твоят герой, а и всички онези еротични истории за теб. — Говореше за един разказ на Сет, който едно списание публикува не много отдавна. Ексцентричната героиня обезпокоително (и съвсем случайно) приличаше на мен.

От гласа и изражението му личеше, че Дъг се шегува. Никога не би повярвал, че между мен и Сет може да има нещо. Така и не разбра как попадна право в десетката.

— Ами — казах му. — Май вече сестра ти ще бъде в еротичните истории.

Дъг пребледня.

— Боже господи! Не се бях сетил за това. — Той погледна празната си чаша. — Имам нужда от още едно.

Загледах се след него и усетих как устните ми се разтеглят в усмивка, въпреки твърдото ми решение да бъде нещастна.

А и определено добре се справях с изживяването на нещастieto. Не запрещавах никого на купона и отронвах по няколко думи, само ако ме заговореха. Вече бях отблъснала няколко мъже, които се опитаха да ми донесат питие или да ме накарат да танцувам. Исках да бъде сама. Наистина не трябваше да идвам.

— Не мислех, че някога ще те видя сама на такова събиране.

Бях усетила присъствието му, преди да чуя гласа му.

— Картър, нямаш работа тук. Знам, че не си поканен.

— Чух, че купонът си заслужава.

— Това не е ли в разрез със седемте смъртни... Майко мила!

Ангелът се беше изправил пред мен. Дългата му до брадичката руса коса беше измита и сресана и беше със светъл спортен панталон и синьо поло. Комбинацията беше съвсем небрежна, но не го бях виждала по-добре облечен.

Той се засмя, осъзнавайки какво ме е изненадало.

— Не можех да дойда както обикновено се обличам. Но дори и сега не съм на твоето ниво. — Аз бях с прилепнала сатенена рокля с яка, която се закопчаваше отзад на врата. Черна. Като настроението ми.

— Да — съгласих се, — но ако сравним обичайния моден вкус на тук присъстващите, ти ще бъдеш най-добре облеченият.

— Страхотен купон — каза той, оглеждайки стаята. В ръката си държеше чаша, която, можех да се закълна, не беше там преди малко. — Струва ми се, че не се забавляваш много.

Още не ми се говореше за това, не и с него. Завъртях очи и се втренчих разсеяно в Дъг, който се опитваше да свали някаква жена с около двайсет години по-възрастна от него. Песента, която беше пуснал диджеят, свърши и се чуха първите звуци от следващата. „Суийт хоум Алабама“.

— Мамка му — изругах.

— Какво? — попита Картър.

— Мразя тази песен.

— Наистина? Аз винаги съм я харесвал.

Въздъгнах.

— Какво стана с Ясмин?

Подигравателното му отношение се изпари.

— Знаеш какво стана. Вече принадлежи на Ада. Сигурен съм, че ще им бъде от полза.

— Но тя ще свикне ли? — попитах. — Наистина ли ще обърне гръб на Рая и ще започне война с него?

— Всички свикват. — Винсент беше казал съвсем същото. — Ако достатъчно дълго време другите ангели я отблъскват и ѝ бъде отказано лицето на божественото... Е, ще започне война срещу Рая.

— Това е глупаво. Сякаш... Не знам. Сякаш насила ще я принудят да стане лоша.

— Тя сама избра да падне.

— Направи го от любов. Винаги си ми казвал, че любовта е най-прекрасното нещо във вселената.

— Така е. Но един ангел трябва да отдава любовта си първо на висшата сила, а после на човечеството *като цяло*. Не може да се посвети само на едно същество, било то човек или нефилим.

— Това е глупаво. Май нефилимът беше прав и всички ние сме супер прецакани. — Подадох чашата си на минаващата сервитьорка. Беше празна от известно време. Поколебах се и реших да попитам нещо, което още ме тревожеше, нещо, което песента не ми позволяваше да забравя. — Картър, виденията на Никта... винаги ли са истина?

— Доколкото знам. Но невинаги става точно така, както човекът си мисли. Защо питаш?

— Няма конкретна причина. Просто бях любопитна какво представляват нещата, които ми показва.

— А, това е нож с две остриета — той се намръщи. — Тя те манипулираше и е трудно да се каже... Не знам всичко за нея. Какво ти показва?

— Не е важ...

Музиката рязко спря и от другия край на стаята някой започна да брой на висок глас.

— Десет... девет...

Погледнах близкия часовник. Беше почти полунощ.

— Осем... седем...

Всички надигаха чаши. Двойките се приближиха един към друг.

— Шест... пет...

Мади застана до Сет. Той се наведе към нея, изглеждаше нервен.

— Четири... три...

Вкопчих се в ръката на Картър. Не можех да гледам. Не можех да гледам как Сет и Мади се целуват.

— Измъкни ме оттук. — Задъхах се, внезапно ми стана трудно да дишам.

— Две...

— Картър! Измъкни ме...

Светът около мен избухна в цветове. Студеният нощен въздух обрули лицето ми. Объркана, залитнах и усетих как ръката на Картър ме хвана да не падна. Стояхме на покрив, с лице към Спейс Нийдъл. Фойерверки избухваха наоколо в дъжд от разноцветни искри. Звукът, който се чуваше, ме изненада и аз ахнах. По-далеч, още фойерверки блестяха на хоризонта.

— Най-добрата гледка в града — пошегува се Картър.

Взрях се наоколо, все още объркана, докато накрая успях да се ориентирам къде се намирахме.

— На покрива на книжарницата сме.

Той пусна ръката ми и двамата се загледахме в зарята няколко минути. Бяхме толкова близо до Спейс Нийдъл, че скоро долових миризмата на пушек, която вятърът довяваше към нас. Започнах да разтривам ръцете си, после се сетих да трансформирам палто.

— Новата година дава ужасно много възможности, Джорджина — каза Картър, докато продължаваше да гледа шоуто.

— Не и за мен. Изпуснах всички възможности. Изгубих Сет. Прецаках всичко.

— Вината не е само твоя. Връзките са един вид симбиоза. Трябват двама, за да потръгне една връзка и двама, за да приключи. В случая Сет има доста вина.

Поклатих глава.

— Не... Всичко, което той направи, беше по моя вина.

— Не гледаш голямата картина, дъще на Лилит. Забравяш ролята на Нифон. Какво целеше той в крайна сметка?

— Да съсипе живота ми — казах горчиво. — И той имаше роля, да, но само усложни кашата, която вече бях забъркала.

— Защо? Защо да го прави?

— Защото ме мрази.

Картър въздъхна.

— Май не разбираш.

Обърнах се към него.

— Какво искаш да кажеш? Какво друго би могло да бъде?

— Само това мога да ти кажа. Само толкова мога да се намеся.

— Той замълча. Много бавно китка сребърни звезди озари небето.

Спомних си разговора с Хю в заведението.

— Той... той наистина ли е прецакал договора ми и сега ходи гузен? Има ли някаква грешка?

— Това е проблем на твоите хора. Не мога да ти кажа нищо повече. — Той въздъхна още веднъж. — Мога само да добавя, че вечността е много дълго време, когато те гризе съвестта и изпитваш чувство за вина.

— Защо ти пука? — попитах. — Защо ти пука толкова какво ще стане със Сет и мен?

Той ме погледна.

— Обичам историите да имат щастлив край. Харесва ми да помагам да се стигне до щастлив край.

— Добре. Само че сега нещо не ти се получи.

Старата му цинична усмивка се появи наново.

— Искаш ли да се прибереш у дома?

Обърнах се към Спейс Нийдъл.

— Искам да догледам шоуто.

— Добре.

— Хей, чакай. — Протегнах се към чантата си и издърпах кашмирената плетена шапка. Подадох му я. — Весела Коледа. Извинявай, че не е опакована.

Картър разгледа подаръка си от Дядо Коледа и си го сложи.

— Супер.

Когато най-накрая тръгна да ме води вкъщи, използва същата ангелска телепортация и пак, както винаги, ми стана леко лошо. Обри ме поздрави като се отърка в краката ми, докато търсех ключа за лампата. Съседите на етажа под мен очевидно правеха купон.

Изритах високите обувки в средата на дневната и тръгнах към спалнята, разкопчавайки роклята си, докато вървях. Оставих я да падне на пода, доволна да се освободя от стегнатата тъкан. Отворих вратата на гардероба, коленичих и започнах да ровя, докато не намерих старата кутия за обувки.

Протегнах ръка малко над гръдната си кост и намерих пръстена на Сет на верижката. Разкопчах я и задържах пръстена в ръката си дълго време, гледах гладката му блестяща повърхност и намигащите сапфири. Извадих стария износен пръстен от кутията и го задържах в другата си ръка. За миг просто стоях там и местех поглед от единия на другия пръстен. Бяха различни... но и много си приличаха. „Родена си

да страдаш. И това ще се повтаря отново и отново. Ти не учиш. Ти не се променяш.“

С въздишка, поставих и двата пръстена в кутията, до тежкия златен кръст. Затворих капака и я пъхнах в гардероба.

Това беше. Това беше краят.

Все още полугола, се върнах до мястото, където бях пуснала чантата си и извадих мобилния си телефон. Набрах номер и зачаках.

— Ало?

— Данте? Джорджина е.

— Кой?

Трепнах и осъзнах, че всъщност така и не му бях казала името си.

— Сукубата.

— О! — Имах чувството, че вече беше познал гласа ми. — Честита нова година.

Поех си дълбоко въздух.

— Свободен ли си тази вечер?

Последна дълга, красноречива пауза.

— Ами мъжът от съня? — попита той накрая.

— Няма никакъв мъж.

Издание

Ришел Мийд. Сънят на сукубата

Американска. Първо издание

Редактор: Любка Йосифова

Коректор: Милена Моллова

Технически редактор: Симеон Айтов

Издателство „Ибис“, София, 2012

ISBN: 978–619–157–024–9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.